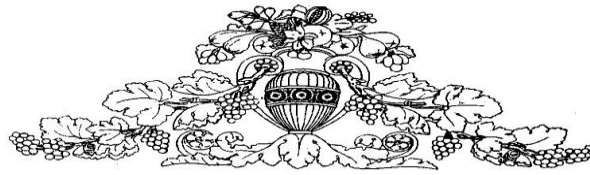
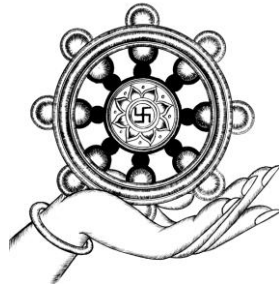

(Phật Lịch - 2554 @ Dương Lịch - 2010)

**CHÁNH - KIẾN
GIẢI TRỪ VÔ - MINH
HUỒN PHẬT - TÁNH
“ HƯ - VÔ ”
(Tập 2)**

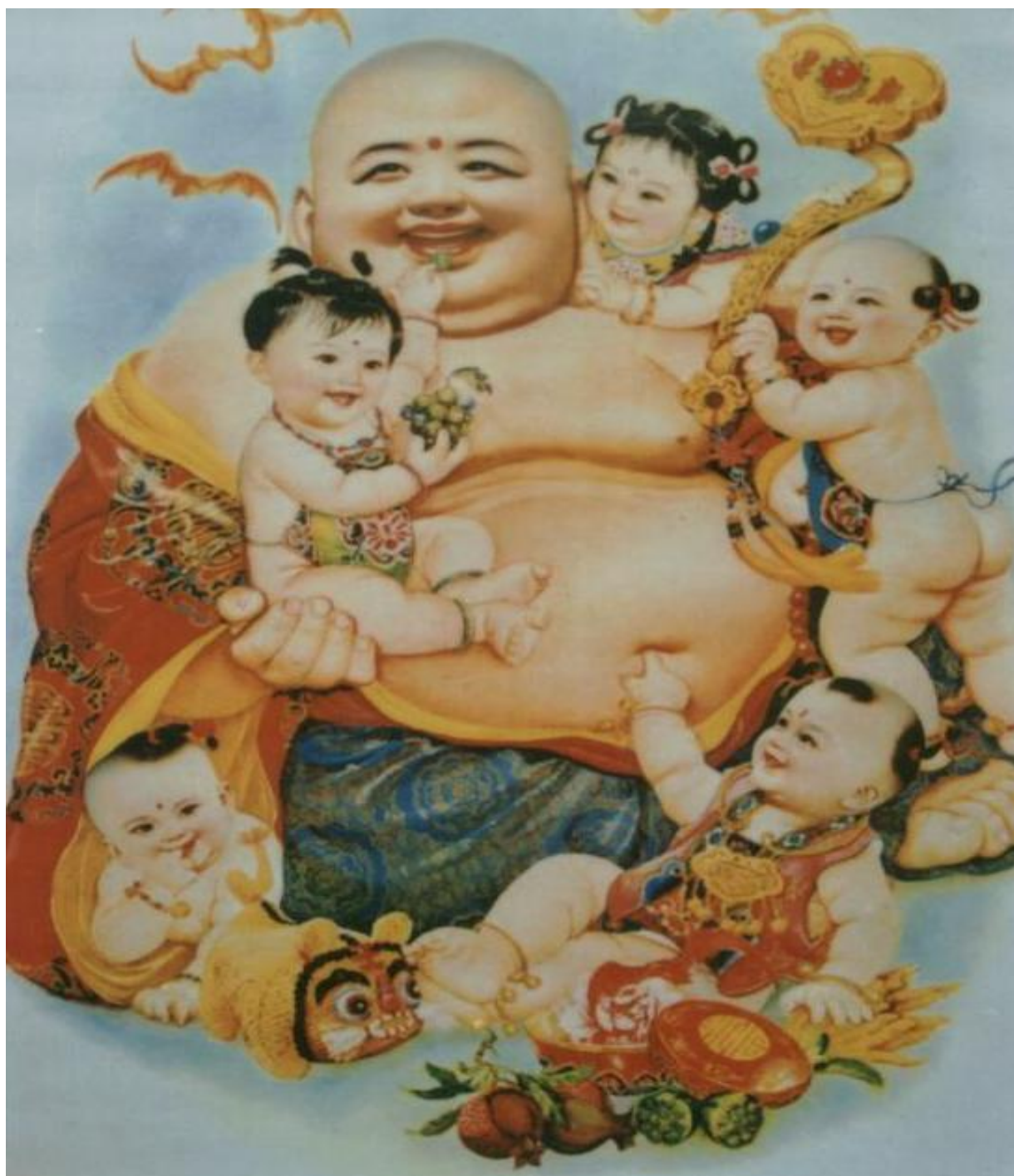
“ THIÊN- PHỤC - NGUYÊN ”

BỬU MINH ĐÀN TẠI PHÁP QUỐC
TÀI LIỆU ĐĂNG TRANG WEB

<http://antruong.free.fr/TienThienDaiDao.html>
<http://antruong.free.fr/DanhSachKinhLoai-pdf.html>

NAM MÔ ĐƯƠNG LAI HẠ SANH
DI LẶC TÔN PHẬT

“ NGŨ-UẦN GIAI-KHÔNG ”

“ CHÁNH-PHÁP PHỤC-HỒI TÂM-LINH ”

(Tiếp Bài “**CHÁNH-KIẾN GIẢI-TRỪ VÔ-MINH**”- *Tập: 1*)

Ngày 08 tháng 04 niên Mậu-Tý (Ngày 12-05-2008)

Con Phục-Nguyên, Cung Kính :

- *Cha Linh-hồn (Huyền-Khung Thượng-Đế);*
- *Đức Bổn-Sư Thích-Ca Như-Lai;*
- *Đức Phật Di-Lặc;*
- *Quán Thế-Âm Bồ-Tát;*
- *Gia-Tô Giáo-Chủ Thiên-Tôn;*
- *Đức Thái-Thượng Thiên-Tôn.*

BÀI

Con khẩn cầu Bê-trên chứng chiếu,
Lời Phục-Nguyên, khai-khiếu Linh-quang,
Xiển-dương “ **Chánh-Pháp Nhân-Tàng** ”,
Giúp cho thiện-hướng kiện toàn Chánh-tâm.
Ngộ “ **Huyền-Mật Thâm-Thâm Diệu-Hữu** ”,
“ **Đạo Hư-Không** ” chẳng tỵ Ma-quân,
“ **Ngũ-Quan Thanh-Tịnh Hoàn-Thần** ”
“ **Tam-Hoa Tự-Đỉnh** ” rạng ngàn “ **Bổn-Nguyên** ”.
“ **Nhãn-Thị-Chủ-Tâm** ” trần duyên phủ sạch,
“ **Trọn-Giới-Răn** ” cốt-cách “ **Chân-Tu** ”,
Phải năng tinh-tấn công-phu...
“ **Chi-Thời Tịch-Đốc** ” vệt mù vô-minh.
“ **Luyện Chánh-Pháp** ” hữu-hình phủ sạch,
“ **Chuyển Pháp-Luân** ” cốt-cách trừ Ma...
“ **Triều-Nguồn Ngũ-Khí** ” khai hoa... !
“ **Nê-Hườn Năng Thủ** ” hiệp hòa Tiên-thiên.
“ **Bổn Tâm-Trung Mật-Huyền Thường-Trụ** ”,
“ **Định Đơn-Điền Kết-Tụ Linh-Quang...** ”
“ **Huệ Khai Chánh-Pháp Nhân-Tàng... !** ”
“ **Trừ Mê Tạt-Nhiễm Diệt Tan Trước Trần...** ”
“ **Ánh Đạo-vàng** ” nguồn ân thường chiếu;
“ **Chiếu Phật-Tâm Hoát-Khiếu Siêu-Nhiên** ”.

“ *Hư-Không Thanh-Tĩnh Diệu-Huyền* ”,
Kính Cha, chư Phật Thiêng-liêng hóa hoằng... !

Hỷ quý-vị hành-giả ! **Phục-Nguyên** viết tiếp bài Chơn-lý “ ***CHÁNH-KIẾN GIẢI-TRỪ VÔ-MINH*** ” (Tập 2) này, có ngụ-ý để làm lợi ích chung, giúp cho những hàng trọn lành có đủ “ ***Tư-Cách Đức-Hạnh*** ” biết trực giác nội-tâm tỉnh-thức quay đầu về chánh đường. Thiện-hướng là thuộc hàng “ ***Chân-Tu*** ”, hoặc “ ***Cư-Sĩ*** ” đã quyết tâm có ý-chí dũng-mãnh cầu học tu tập **Đạo** giải-thoát, nay có được phương-thức hiện-thực, hàm-xúc bao gồm đầy đủ ý nghĩa trong bí ẩn mật-diệu huyền-thâm nguồn “ ***Chánh-Pháp Nhân-Tàng, Chân-Giáo*** ”, được hướng dẫn rất rõ ràng, giúp cho chư hành-giả tự lực để phát triển kỹ-năng hữu hiệu, mà hòa nhập trở về với nguồn gốc “ ***Tâm-linh Vô-ngã*** ”. Song, để trợ duyên trong việc tinh-tấn chuyên-cần năng lo nghiêm trì rèn luyện phần **Bí-chỉ** “ ***Huệ-Mạng Siêu-Nhiên Tinh-Hoa Diệu-Lý*** ”, ngõ hầu “ ***Phục-Hườn Chân-Đạo Giải Thoát*** ”, hoặc là “ ***Tu-Thân Hành-Đạo*** ” rất rõ ràng..

THI

CHÁNH Tâm Nội-quán “ *Tịnh Hườn-Chân* ”,

KIẾN Tánh Hồi-quang khỏa nghiệp trần.

GIẢI Khổ trầm-kha năng lắng động... !

TRỪ mê Tạp-niệm dứt tao-tân...

VÔ Tông chẳng dính tuồng hư-ảo...

MINH Trí “ *Hành-Thâm* ” đoạn não lòng !

“ *Ngũ-Uẩn Giai-Không* ” tiêu nghiệp chướng,

“ *Pháp-Môn Bất-Nhị* ” hết tham sân... !

“ **Thiên-Phục-Nguyên** ”

TRƯỚC KHI TU-TẬP ĐẠO GIẢI-THOÁT PHẢI HOÀN TOÀN NGŨ-ĐỨC GỐC NHÂN-BẢN

Này Quý-vị hành-giả ! Hễ tìm cầu vào việc tu-tập Đạo giải-thoát, thì không ngoài “ ***Bí-Quyết Chân-Giáo, Chánh-Pháp*** ”, chỉ phương-thức tu giải-thoát khỏi nghiệp “ ***Sinh, Lão, Bệnh, Tử*** ”. Đã được Cha Linh-hồn dạy trong thời Mật-pháp, như : “ ***Nhân-Đạo, Thánh-Đạo, Tiên-Đạo, Phật-Đạo*** ” - Phương-thức của chánh-pháp là “ ***Thánh-Đạo, Tiên-Đạo, Phật-Đạo*** ” (*Tam-giáo*) phải gắn liền với nhau, nếu thiếu một thì không thể nào tu giải-thoát được – Nên tu trì phải cho chín-chắn, nếu chưa giải-thoát được cũng có thể tiến-hóa cao chớ không thối-chuyển.

Hễ hồi-tỉnh quay về đường Đạo giải-thoát, thì trước nhất phải tu chỉnh sao cho được hoàn thiện “ ***Ngũ-Đức*** ”, phục-hồi gốc “ ***Nhân-Bản*** ” như : “ ***Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín*** ”.

 1 - ĐỨC-NHÂN : phải có trọn lòng nhân đối với mọi người (*nói chung là muôn loài vạn vật*).- Phải

thấy biết cảm-giác của những người đau-khổ : thiếu-thốn mọi phương-tiện vật-chất (*nghèo khổ thiếu cơm ăn, áo mặc, rét lạnh thiếu chiếu mền, bệnh-tật thiếu thuốc-thang v.v... biết bao nhiêu cảm-thọ nỗi khổ-não không ít... !*). Phàm làm người giữ gìn trọn được lòng nhân, thì phải ý-thức về việc giúp đỡ cho những nỗi khổ-đau số-phận người như đã kể trên. Và biết quan-tâm hỗ-trợ tương-thân, tương-ái giúp đỡ cho nhau, không còn thói tâm thường ích-kỷ, đó là phải tự mình ý-thức mà thể hiện vào nguồn sống chung “ ***Tình Con Người*** ”.

Song song, phải có tinh-thần cao-thượng biết hòa khí thông-cảm, hoan-hỷ tha-thứ cho nhau, nên cần giữ gìn hoàn toàn cho được lòng nhân và luôn luôn phải có “ ***Tình-Thường Chân-Thật Đối Với Mọi Người, Không Nên Có Ý Phân-Biệt Nhân-Ngã*** ”. Nếu bất luận ai có thị-phi phỉ-báng, hoặc mạ-ly nói xấu mình thậm-tệ, hoặc chửi-mắng đánh-đập mình, hoặc có ý mưu hại mình. Trường hợp nếu mình có sai, thì phải mau xin lỗi người và “ ***Ăn-Năn Sám-Hối*** ” tự cảm-nhận sửa sai ngay chớ có ngoan-cố bảo-thủ cố-chấp. Nhưng không nên phản-ứng

bào-chữa, hoặc có ẩn ý oán-hận, hay là hành động ấu-đả với người. Nếu mình không có sai, lỗi thì mình hãy tha-thứ người đã gây khổ, làm cho mình phải bị nhục-nhã, mình chớ có oán-hận, thù-ghét người. Hoặc có ai hiểu-nhầm mình về sự việc gì gì đó..., rồi lại thêm đánh-đập mình, mình vẫn chấp-nhận xuôi tay cứ để cho người đánh mình, hoặc cố tình giết cho mình chết, nếu mình không chết, mình cũng vẫn mở lòng từ tha-thứ cho người. Đó là đã kiện toàn được trọn hạnh “ ***Đức Khoan-Dung Quảng-Dại*** ” của hàng “ ***Chí-Nhân Quân-Tử*** ”, mà **Đấng Tạo-hoá** đã phát ban cho mình lúc còn ban đầu là :
“ ***Nhân Chi Sơ Tánh Bản-Thiện*** ”.

PHÚ

Phàm làm người “ ***Đức-Nhân*** ” làm gốc,
Lấy tình thương “ ***Vạn-Vật Dĩ-Đông*** ”,
Hàng Quân-tử, trọn hạnh minh thông... !
“ ***Tùng Đạo-Lý*** ” trong lòng Trời-Đất,
Vốn “ ***Hiền-Lương, Thiện-Tâm*** ” thuần chất,
“ ***Nhân Chi Sơ Thánh-Đức*** ” uyên-thâm... !
“ ***Tính Bản-Thiện Nhân-Bản*** ” trọn mầm... !
Tùng “ ***Khuôn-Vàng Minh-Tâm*** ” soi sáng...

Theo “ **Thuốc-Ngọc** ” phương-châm tỏ-rạng... !
“ **Đạo Làm Người** ” căn-bản Hiệp-hòa,
“ **Tình Nhân-Loại, Ví Thế Một Cha** ”,
Không chia rẽ mận-mà huyết-thống !
Lấy thương-yêu làm nguồn chung sống...
Là “ **Đồng-Bào** ” cùng giống “ **Chân-Linh** ”,
Hòa trái Tim, “ **Nhất-khí** ” thâm-tình... !
Hồng chân-hiến, thẩm sinh máu đỏ !
Lời Phục-Nguyên, thanh tâm bày tỏ... !
Giúp cho người, ai có cảm thông ?
Biết cảm-thông, “ **Nhất-Thế Đại-Đồng** ”,
Không gây khổ, giống-dòng nhân-loại... !
“ **Nhân-Sinh-Quan** ” lăm điều phiền-toái..
Bởi rẽ-chia, tê-tái tình người..
Đã quên hẳn “ **Đạo-Lý** ” đó thôi !
Nên lăm khổ, ôi đời rối loạn... !
Vì lợi danh, mờ tâm không sáng,
Đành hại nhau, thanh toán giết nhau..
Bỏ “ **Thiện-Lương** ”, quên nghĩa “ **Đồng-Bào** ”,
Cùng “ **Một Cha** ”, nữ nào cấu-xé ? !
Vì tình thương, Phục-Nguyên thỏ-thẻ... !
Đánh thức người, tỉnh lệ “ **Hườn-Chân** ”,
Gốc “ **Nhân-Bản** ”, không có oán-hờn... !
Không thù hận, vẹn tròn “ **Thánh-Đức** ”.

Này quý-vị hành-giả ! Việc “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ” là điều rất tối cần, hãy nên lưu-ý phải hăng năng chuyên chú chăm học và tự răn mình : “ **Kỹ-Sở Bất-Dục Vật-Thì Ư-Nhân** ” có nghĩa là : “ **Những Điều Mình Không Muốn, Thì Chớ Làm Cho Người** ”, như :

 - Mình không muốn người gây khổ cho mình, thì mình chớ có gây khổ cho người.

 - Mình không muốn người thị-phi phỉ-báng, nói xấu thóa-mạ mình, thì mình chớ có thị-phi phỉ-báng, nói xấu thóa-mạ người.

 - Mình không muốn người chửi-mắng rửa-xả mình, thì mình chớ có chửi-mắng rửa-xả người.

 - Mình không muốn người lường-gạt mình, thì mình chớ có lường-gạt người.

 - Mình không muốn người làm thiệt-thòi mất quyền-lợi của mình, thì mình chớ có làm thiệt-thòi mất quyền-lợi của người.

 - Mình không muốn người dối-gạt mình, thì mình chớ có dối-gạt người.

 - Mình không muốn người bóc-lột mình, thì mình chớ có bóc-lột người.

 - Mình không muốn người tráo-trở mình, thì mình chớ có tráo-trở người.

 - Mình không muốn người đo gian, đong thiếu, dối mình, thì mình chớ có đo gian, đong thiếu, dối người.

 - Mình không muốn người trộm-cướp tài-sản của mình, thì mình chớ có trộm-cướp tài-sản của người.

 - Mình không muốn người cướp-đoạt tài-sản của mình, thì mình chớ có cướp-đoạt tài-sản của người.

 - Mình không muốn người lừa-đảo mình, thì mình chớ có lừa-đảo người.

 - Mình không muốn người xảo-trá dối-gạt mình, thì mình chớ có xảo-trá dối-gạt người.

 - Mình không muốn người thóa-mạ xỉ-vả làm nhục-nhã mình, thì mình chớ có thóa-mạ xỉ-vả làm nhục-nhã người.

 - Mình không muốn người hành-hạ đánh-đập mình, thì mình chớ có hành-hạ đánh-đập người.

 - Mình không muốn người đố-ky, oán-hận, thù-hằn ghen-ghét ganh-ty mình, thì mình chớ có đố-

ky, oán-hận, thù-hằn ghen-ghét ganh-ty người. Và
v.v....

Tóm lại, những điều đã nêu rõ trên, đó là
“ ***Thế-Tính Chúng-Sinh*** ” (Chính là ***Qui-Tánh*** đó !).

☞ 2- **ĐỨC-NGHĨA** : Phạm làm người sống trong
gia-đình, phận làm con phải giữ gìn cho trọn hiếu-
đễ, có nghĩa cử đối với cha mẹ, vì “ ***Công-Ơn Sinh-
Thành Dưỡng-Dục*** ” của cha mẹ lo cho con đến khi
chí lớn, thì phải đón nhận cam-chịu không biết
bao nhiêu là sự gian-lao khốn-khổ không ít, thậm
chí so sánh ví cũng như trời biển... ! Nên, phận
làm con phải luôn luôn hằng năng quan-tâm
chiếu-cố, nhiệt tình lo bồi-đắp lại đại công-ơn ấy
mà biết lưu-ý về việc phụng-dưỡng cha mẹ, nữ
lòng nào lại xem thường và vong-ân bội-nghĩa bỏ-
bê hay sao ? Vậy lương-tâm của con người ở đâu ?

Cũng chớ có ngỗ-nghịch trả-treo, nói năng
thất-lễ hoặc chửi-mắng đối với cha mẹ, làm cho
cha mẹ phải buồn-phiền khổ não... ! Hoặc để cha
mẹ phải đi lang-thang tìm sự sống lao khổ khó-
khăn vất-vã gian-nan, thiếu-thốn, đói-khát, hoặc
phải đi xin ăn, và khi bị bệnh-tật không ai chăm-
nom săn-sóc để nuôi-dưỡng... ! Riêng mình thì lại

vui say thụ-hưởng vinh thân phì da mà chẳng bao giờ có ý biết đoái-hoài quan-tâm mọi sự khổ-ải của cha mẹ là chi chi ! Đó là thuộc vào loại con bất-hiếu, bất-nghĩa và bất-nhân ! Nếu người mà đã vô lương-tâm như vậy, thì **Trời-Đất, Thánh-Thần** không bao giờ thứ dung, và trở về sau phải đón nhận nhiều quả-báo đưa đến không ít cho bản-thân ! Nếu ai mà phạm vào tội bất-hiếu rồi, dầu có xuất-gia đi tu thì cũng không bao giờ có được sự kết-quả việc tu Đạo. Khi hồi tâm lại, thì phải lập đàn-tràng thành tâm chân thật cầu-nguyện

xin

“ ***Ān-Nhān Sám-Hối*** ” với cha mẹ cho lăm lăm mới được ! Song song cũng phải có lòng chân-thật chí thành, chí kính với các Đấng Thiêng-liêng Bề-trên chứng-chiếu mà ân-xá tội-lỗi bất-hiếu cho, chớ có xem thường về tội bất-hiếu ! Quý-vị nào đã xuất-gia đi tu rồi, xin thử tự xét lại mình cho kỹ có phạm vào tội bất-hiếu hay không, thì mình tự biết? Nếu đã có phạm rồi, là một điều thất-đức rất lớn ! Mặc dầu, hiện đã làm cao tăng, thầy, tổ hoặc làm giáo-chủ gì gì đó, cũng không thể nào đổi được **Đạo** giải-thoát. Vì thế, nên phải ý-thức

vào điều này, rồi hằng lo “**Ăn-Năn Sám-Hối**” cho lấm lấm mới được, chớ có khinh thường !

Mặt khác, sống chung trong gia-đình với anh, chị em thì phải biết thuận-hòa, quây-quần đoàn tụ thương-yêu, luôn chiếu-cố quan-tâm giúp-đỡ chia cơm, xẻ áo, đùm bọc lo cho nhau, và v.v...

Hoặc có vợ chồng thì phải trọn lòng thương-yêu chân-thật và sống chung-thủy với nhau cho hết kiếp người ! Chớ nên gây đau-khổ cho nhau.

Hoặc phải sống hòa khí biết tôn-ty kính-trọng với mọi người. Chớ có làm xáo-trộn... gây rối-loạn mất kỷ-cương an-ninh trật tự trong xóm, làng nói chung là xã-hội. Song song bổn-phận làm người dân thì cũng phải biết tôn-trọng trung-thành, vẹn nghĩa-cử đối với những người có trách nhiệm đảm-đương trong quốc-gia xã-hội, chớ xem thường và cũng phải lưu-ý biết nghiêm-chỉnh tôn-trọng về mặt “**Pháp-Luật**”. Chớ làm những điều phi-pháp như ăn-trộm, cướp-cửa, giết-người và buôn bán những đồ “**Quốc-Gấm**”.

Nếu không có nghĩa, mọi người cũng đều chạy theo danh lợi, thì thiên-hạ phải hỗn-loạn.- Về

quan-niệm nghĩa và lợi có thể qui thành mấy điểm dưới đây :

- **NGHĨA**, là điều căn-bản làm người. Ăn ở phải có lòng nhân, làm việc cũng phải có **Nghĩa** là “ **Đạo-Đức** ” tốt.

 1.- Con người ta đi tìm lợi-ích vật-chất và có được lợi-ích phải lấy “ **Nhân-Nghĩa** ” làm chuẩn-tắc để hạn-chế lẫn nhau.

 2.- Chỉ có giữ trọn vào “ **Lễ** ” để làm việc mới được coi là người có **Nhân** và **Nghĩa**.

 3.- Người đã có được phẩm-hạnh, tư-cách toàn thiện sẵn trọn trong lòng “ **Chí-Nhân Quân-Tử** ” rồi, nếu việc gì không phải lễ thì không bao giờ làm, còn bất cứ việc gì dầu lớn, hay nhỏ, nếu phi-nghĩa, hoặc tự xét thấy ảnh hưởng có “ **Vi-Phạm Pháp-Luật** ” thì không bao giờ làm ! Bởi đánh mất nhân-phẩm, tư-cách con người và còn phải bị vào tù tội nữa chớ xem thường !

 4.- Còn những thành phần là hàng tiểu-nhân, do không hiểu nhân-nghĩa, cho nên không bao giờ có được tư-cách liêm-sỉ. Và cũng không biết sợ “ **Pháp-Luật Trưng-Phạt** ”, thấy không có lợi thì

không bao giờ ra sức làm, không thấy có lợi thì không bao giờ nghe lời khuyên-răn !

Và phàm làm người phải nên cần biết “ **Tôn-Sư Trọng-Đạo** ”, vì công-lao của người **Thầy** đã khổ dạy cho mình không ít... ! Vậy chớ nên có ý phản-bội hại **Thầy** !

BÀI

Trọng “ **Đức-Nghĩa** ” làm đầu giữ hiếu,
Phàm làm người nên hiếu chớ khinh...

“ **Công Cha Nghĩa Mẹ** ” vẹn gìn,
Dưỡng nuôi đền đáp tận tình há phai... !

Phải biết rằng, ơn dầy nghĩa nặng,
Nên quan tâm, là phận làm con,

Sớm hôm cung-phụng vẹn tròn...
Chăm nom săn-sóc chí chân thảo hiền !

Chớ bất-hiếu, gây phiền cha mẹ,
Làm khổ-đau, rơi lệ vì con... !

Quanh năm suốt tháng ưu-buồn...
Bởi vì nghịch-tử không còn “ **Thiện-Lương** ! ”

Lời **Phục-Nguyên**, khiêm-nhường trọn ý...

Giúp cho người nghiệm kỹ tri tường... !

Thiệt là trọng “ **Nghĩa** ” lòng nhân,

Tình thâm ân nặng “ **Đạo Con Phải Tròn** ”.

Tròn “ **Nhân-Nghĩa** ” sắt-son vẹn giữ,
“ **Đạo Làm Người** ”, ta tự “ **Chỉnh Tâm** ”,
Xét xem nếu có lỗi lầm...

“ **Ăn-Năn Sám-Hối** ” chú chăm sửa mình... !

Phàm làm người, trọn gìn “ **Đạo-Lý** ”,
Phải hoàn toàn bốn-vị “ **Thiện-Lương... !** ”
Sống sao cho đúng kỷ-cường... !

“ **Khuôn-Vàng Thuớc-Ngọc** ” tỏ tường “ **Tu-Tâm** ”.

 3 – **DỨC-LỄ** : Phàm làm người khi tiếp-nhân xử-thế, thì phải lấy “ **Đức Tôn-Kính Lễ-Độ** ” đối với những người trưởng thọ. Và cũng nên cần biết tế-nhị dụng “ **Đức-Hạnh Hạ-Minh** ” đối với những người nhỏ tuổi hơn mình. Luôn luôn khiêm-tốn hòa khí, mỗi khi thốt ra lời, thì phải thanh-bai nhỏ-nhẹ, tao-nhã ôn-tôn dịu-dàng đối với mọi người, nếu lỡ có làm điều gì xúc-phạm đến danh-dự người, thì mau mau phải sám-hối xin lỗi. Chớ có công-cao ngạo-mạn, hách-dịch tự-dại tự-đắc, đó là điều đã đánh mất “ **Đức Lễ** ” rồi vậy.

☞ 4 – **ĐỨC-TRÍ** : Phàm làm người, mọi sự việc gì thấy thấy cũng đều phải dụng trí-năng để xem xét cho kỹ-càng, nên trước nhất phải “ **Quan-Sát, Tư-Duy** ”, rồi mới “ **Quyết-Định** ”, chớ có “ **Dục-Tốc Bất-Đạt** ” thì chỉ chuốc lấy sự thất-bại và thảm-họa mà thôi, chớ khinh-thường điều này !

Song song mỗi khi tiếp-xúc với mọi người, thì phải “ **Cẩn Trọng Cho Lắm ! Nghe Nhiều Hơn Nói** ”, hễ “ **Môi Hở Răng Lạnh !** ” - “ **Lời Nói Như Tên, Chớ Nên Bán Bậy** ” rất có tai-hại đó ! Bởi vì hễ nói nhiều thì sẽ có những điều đem đến mọi sự thất-bại, và tác họa cho ta hoặc người khác không thể lường được, nên phải dè-dặt cho lắm lắm ! Ngoài ra cũng phải nên cần biết, những thành phần nào nếu hay ba-hoa lý-sự nhiều (*năng thuyết, bất năng hành*) thì không bao giờ trọn lòng chân thật, cũng không bao giờ nên thân, và cũng không ra trò-trống gì cả. Vậy phải nên tránh xa những thành phần hay ba-hoa lý-sự nhiều... !

Hễ thiệt tu, càng ít nói nhiều thì càng tốt, phải giữ-gìn cho vẹn toàn “ **Giới-Hạnh** ” để

“ Thanh-Tĩnh Thân-Khẩu-Ý ”, nếu có được như vậy, thì mới phù-hợp với nguồn **“ Chân-Giáo ”**. Hạnh Đại-thừa Bồ-tát.

Bởi vì Phục-Nguyên đã có nhận thử một số ít những thành phần ba-hoa hay nói nhiều. Rất nhạy-bén, tiếp thu qua những lời giảng và khẩu-khuyết của Phục-Nguyên đã bày chỉ..., nhưng không bao giờ chịu chấp-hành **“ Nghiêm-Tri Tùg Theo Qui-Luật, Giới-Hạnh ”** mà siêng-năng chuyên-cần lo tọa-thủ công-phu, chăm tu-hành cho chín-chắn để giải nghiệp. Nhưng ngược lại, thích hay di rong-duỗi, thích nói để khoe danh, và cũng có ý tham-vọng làm thầy, tổ là khác. Vào thời-kỳ Mật-pháp, theo Phục-Nguyên nhận xét rất rõ, nói về những thành-phần thiệt tu-tập cầu giải-thoát thì xét thấy không có được mấy người chân. Ngược lại, Phần nhiều thích di rong-duỗi, thích nói để khoe danh mà thôi ! Nên, chư hành-giả phải cẩn-trọng, dùng **“ Minh-Sư-Trí ”** để nhìn người, kéo nhằm đó !

Vì thế, thấy thấy bất luận là việc gì mình cũng đều phải sáng-suốt tự làm chủ động lấy mình, chớ quá mềm lòng nhẹ dạ ai nói gì cũng nghe, rồi lại táng đồng theo lời nói do ý tư-tưởng của kẻ tiểu-nhân có luận-điệu không đâu, nếu gặp phải những điều mà không đúng “**Đạo-Lý**”, tà-vạy thì rất tai-hại cho bản-thân không ít đó... ! Và v.v...

 5 – ĐỨC-TÍN : Phàm làm người, mọi sự việc gì thấy thấy cũng đều phải cần giữ gìn cho trọn chữ “**Tín**”, chớ có thất-tín đối với mọi người. Mỗi khi có hứa với ai điều gì thì chớ bỏ qua lời hứa, đó là tự mình biết tôn-trọng giữ trọn chữ “**Tín**” không dám khinh-thường và đó cũng là vẹn tròn tư-cách biết cẩn-thận, tự-trọng cho chính mình vậy.

Nếu bỏ mất chữ “**Tín**” rồi, thì con người tự hủy-diệt giá-trị của mình, đã làm mất sự tín-nhiệm đối với mọi người rồi, thì không còn gì là niềm tin nữa. Nên hàng Thánh-hiền đã có dạy : “**Nhân Vô-Tín Bất-Lập**”. Nói chung, nếu không hoàn toàn được “**Ngũ-Đức**”, thì đã đánh mất hết phẩm

“**Nhân-Cách Đức-Hạnh**” con người rồi vậy !

Chẳng có lợi ích cho bản-thân và làm ảnh-hưởng xấu cho **Quốc-gia Xã-hội** nữa là khác vậy !

Vì mỗi bản-thân con người đều sẵn có “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ”. Nhân-cách là phẩm “ **Đạo-Đức** ” mà “ **Tạo-Hóa Đã Phát Ban Cho Để Làm Người** ” – Là diện-mạo về mặt **Tinh-thần**, qua lời nói cử-chỉ, tình-trạng tâm-lý của mỗi người. Phải lấy nhân-sự làm chủ; bàn luận về **Đạo, Đạo Trời**, chẳng qua là nói **Đạo** người đó !

Dĩ nhiên phải đứng trên góc độ đề đề cập đến nhân-cách và phát-họa nên bức tranh “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ”, về phần điển-hình. Có hai loại “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ”, như :

 1. “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” như trong quan-niệm :
Đó là **Thánh-nhân**, một người cực “**Thiện**” và cực “**Mỹ**”, đã được vẹn tròn “**Nhân-Cách Đức-Hạnh**” thanh-nhã cao nhất. Loại nhân-cách này trong đời sống hiện-thực thì thường không có xuất hiện.

 2. “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” như trong hiện-thực :
Đó là “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” thuộc người **Quân-tử**. Đây là con người tương đối hoàn-mỹ. Trong

cuộc sống hiện-thực, nếu bản-thân tự biết cố-gắng thì có thể đạt được loại nhân-cách này vậy.

Nói tóm lại, “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” là do hăng năng thực-hành, tự chuyên-cần rèn-luyện mà có, là tập-trung sức lực kiên-cố tinh-thần vô-tư, chỉ biết nêu tình-cảm “ **Đạo-Đức Cao-Thượng** ” và tạo được kỹ-năng phát-triển tài-hoa tuyệt-vời đó !

Về phẩm-vị “ **Nhân-Cách** ”, mỗi người đều có sẵn vốn ản-tàng tiềm-lực hiệu-năng của bản-thân, hầu hết không bao giờ lộ ra ngoài, cho nên “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” khó thấy. Nhưng chỉ cần lưu-ý vào việc cốt-yếu chánh là giáo-dục để đào-tạo, thì mọi người đều có thể trở thành con người có “ **Nhân-Cách Đức Hạnh** ” tốt !

Con người có hai hạng : **Quân-tử** cao hơn hạng **Tiểu-nhân**, nhưng lại không phân-biệt giữa “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ”. Quan-niệm với “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” trong hiện-thực, làm sao cho người ta có thể cảm-quan thực-tế vẫn không thể nắm vững-chắc sự đặc-trưng qua “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” có được kỹ-năng hữu hiệu hóa, bởi do

biết áp-dụng với phương-thức phân-đấu kết-quả rõ-rệt!

“ **ĐẠO** ”, thì được cấu-tạo trên cơ-sở bản-thể-luận của “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ”, nó cũng là chỗ dựa cuối cùng của tất cả qua mọi lời nói, tư-tưởng của con người – Tư-tưởng thiện-ác, chân-giả, chánh-tà, tư-cách, cũng đều hiển-lộ phơi-bày hiện ra hình thành rất rõ ràng những hành động cử-chỉ trạng-thái cá-thể của người đã và đang đứng trong cuộc, nhìn kỹ xem coi có đủ “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh Thanh-Nhã** ” hay không ? Cứ nhìn cho thật kỹ-càng thì biết ngay không hề sai !

Thế-giới cứ mãi luôn luôn hằng năng sinh-động không bao giờ ngừng sự biến-đổi; hiện-thực không phải là vĩnh-hằng, chỉ có “ **Đạo** ” là “ **Tôn Tại Mãi Mãi Hằng Hữu** ”; “ **Chỉ Có Nắm Vững Được Mối Của Đạo Trời Đất, Nếu Ai Mà Biết Hợp Với Lễ Đạo Trời Đất Thì Mới Có Thể Làm Cho Mệnh Sống, Cuộc Sống Bày Tỏ Ra Có Ý Nghĩa Cao Quý Mãi Mãi** ”, rồi từ đó tăng thêm giá trị “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” mới có thể được nâng cao, tôn sùng “ **Hoàn-Thiện** ” vậy.

Nếu ai mà làm được như thế, là nêu bật được sự “ **Nhất-Trí** ” giữa “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” đối với Đạo Trời Đất. “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” đã được nêu lên là “ **Nhân-Cách** ” mà con người phải luôn luôn năng “ **Cố-Gắng Phấn-Đấu** ” chớ có xem thường xao-lãng rồi bỏ qua. “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” năng vận dụng “ **Đạo** ” vào vật cụ thể hóa. Có bốn mặt của “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ”, như : **Đạo, Thần, Đức, Hạnh.**

☞ 1- **ĐẠO** : Là mặt hằng-hữu (*Không sinh không diệt*) luôn luôn ổn-định được thiên-nhiên hằng-hữu vĩnh-tồn lâu dài, không bao giờ ngưng, nó mãi mãi trong “ **Nhân-Cách** ” của hàng “ **Chí-Nhân Quân-Tử** ” (*Thánh-tâm*). Nên hàng toàn-chân luôn luôn biết nương tòng theo “ **Đạo-Lý** ” kỹ-cương “ **Khuôn-Vàng Thuớc-Ngọc** ” không hề sai.

☞ 2- **THẦN** : Là thuộc về Tinh-thần không có gì so-sánh được. Nó biến-hóa và thể-hiện ẩn nét xán-lạn tự nhiên, không bao giờ có sự phức-tạp, muôn màu muôn vẻ, với cách thức và hình mẫu không cố-định. **Thần** là thể-hiện với các tính-chất : Đa-

dạng, phong-phú, có thể thay đổi, nói rõ ràng ra “ **Tiềm-Lực Hữu-Hiệu** ” vô hạn để phát-triển về phần chính là **Tinh-thần “ Nhân-Cách Đức-Hạnh ”**. Kể cả hai mặt đều có độ rộng, độ sâu.

☞ 3- **ĐỨC** : Là con người dựa vào “ **Đạo** ” để đối-xử với người và vật, là phẩm-chất cao đẹp được biểu hiện khi giải quyết mọi sự việc trong xã-hội. Người xưa đặc biệt là năng xem trọng việc biểu hiện phẩm-chất “ **Đạo-Đức Nhân-Cách Lý-Tưởng** ”. Phát-huy về phần lý-tưởng này thành bốn loại “ **Đạo-Đức** ” cơ-bản mà “ **Nhân-Cách** ” con người phải có.

Phàm làm người hăng có hoài bảo để nuôi “ **Tinh-Thần Cao-Thượng** ” vốn sẵn thanh-nhã đã có trong “ **Đạo-đức** ”, nếu biết năng sống với “ **Tư-Cách Tác-Phong** ” tốt thì đương nhiên có thể cảm-hóa được người khác, tranh-thủ sự đồng tình của mọi người, vô hình chung lại được tín nhiệm và ủng-hộ một cách vẻ-vang. Tuy không phải là phạm-trù cao nhất, nhưng rất là quan trọng lắm đó, chớ xem thường !

👉 4- **HÀNH** : là chỉ hành-động và sự-nghiệp mà “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” cần phải có. Mục-dịch để thăm dò “ **Phương-Thức Hành-Động** ” của con người trong hoàn-cảnh khác nhau, cho nên hết sức phải chú-trọng vào hành-vi hợp-lý của con người.

- **Hành** là cơ-bản về mặt “ **Chánh-Tâm Của Hàng Chí-Nhân Quân-Tử** ”, là có “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” đã dựa vào để hoạt-động trong Trời Đất. Con người chỉ có chú-trọng đến bản-thân của hành-vi mới hợp với lẽ “ **Đạo** ”. Mục-dịch muốn nêu lên : “ **Đạo** ” để chỉ rõ, là **Đạo** hành-vi của con người. Hành-vi của “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” thì phải thuận với phép-tắc của “ **Nhịp Sinh-Học Vũ-Trụ** ”, và phải biết tuân theo quan niệm chính của “ **Đạo-Đức** ”.

Tóm lại, “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” được thể-hiện qua mọi sự việc sinh-hoạt đã thực-thi phù-hợp với phép-tắc của “ **Nguyên-Lý Định-Luật** ” nói chung của “ **Khuôn-Vàng Thức-Ngọc** ”, đã được có sự an-bày trong phạm-trù “ **Đạo-Đức Nhất-Định** ”, thì dĩ nhiên phải có tánh cách kiện-toàn mỹ-diệu rất rõ ràng sự hiển-lộ nét kỹ-cương có giá trị

đặc-thù hết sức thiết-thực tỏ-rạng “ **Chân-Chánh Thanh-Cao Hoàn-Thiện** ” vậy !

Vì thế, bốn mặt rất quan trọng về “ **Nhân-Cách** ” mà **Phục-Nguyên** đã nói rõ rệt được phơi bày trên đây, có mối liên-quan mật-thiết thể-hiện gắn liền với nhau, để hài-hòa hợp thành cùng “ **Nhất-Thể** ”, là “ **mô-Hình Lý-Tưởng** ” cho sự nỗ-lực của mọi người, đó cũng là một tiêu biểu điển-hình, do tự mình có công-năng biết sáng-tạo mà tỏ-ngộ “ **Thực-Tính Ưu-Việt** ”, chớ không ai đem lại cho mình có được sự kết-quả “ **Hữu-Hiệu Kỹ-Năng Thực-Tại** ” đó cả !

PHÚ LỐI VĂN

Trọn “ **Đức-Nhân** ” là hàng “ **Chí-Chân Quân-Tử** ”,
Hạnh hạ mình trọn vẹn giữ được tình người,
Tâm “ **Tử-Tha Ưu-Ái** ” ban rải khắp mọi nơi nơi,
Tùng “ **Khuôn-Luật Chánh-Giáo** ” Cha Trời đã dạy :
Khai “ **Tân-Dân Minh-Đức** ”, lý chân mạc-khải..
Lời **Phục-Nguyên** giúp người xem lại xét mình..
Gốc “ **Nhân-Bản** ”, hồi-hướng bốn “ **Tâm-Linh** ”,
Là Thánh-thể hằng năng giữ gìn “ **Đạo-Lý** ”.

Sống lợi-tha với mọi người không bao giờ ích-kỷ,
Không cố-chấp ganh-ghét đố-kỵ, hận-thù,
Chớ cống-cao, tự-dắc, tự-mãn, bỏ “**Dức Tử**”,
Trọn “**Nhân-Cách Tu-Tâm**” ôn-nhu thanh-nhã !
Thiết chí-chân nghĩa-cử thiện-lương hạnh-hạ,
Sống hòa mình mọi người chớ bản-ngã cống cao.
Dạy tâm đồng chung với “**Nhân Loại Một Bào**”,
Cùng nguồn sống Tạo-hóa đã trao “**Nhất-khí**”.
Vốn “**Chân-Linh**” mà hòa nhau trong “**Bốn-Vị...**”
Chớ rẽ chia để phục-hồi “**Nguyên-Thủ Ban-Sơ**”;
“**Nhân Chi Sơ Tính Bốn Thiện**” nào có phai mờ..
Gốc “**Chân-Như**”, Tạo-hóa đã ban cho từ thử !
Kỳ Mạt này phải biết mau lo “**Qui-Tam Hiệp-Tứ**”,
Phật-Thánh-Tiên đồng tâm trọn giữ hoằng-khai,
Xiển mật-diệu “**Nhãn-Tàng Chánh-Pháp Như-Lai**”,
“**Qui Chân-Tâm Vong-Ngã Hòa Tay Hiệp-Nhất**”.

HỤU

“**Hiệp-Nhất Âm-Dương, Thái-Cực Huờn**”
Thánh-Tiên-Phật vị cũng là “**Không**”.
Ai hàng “**Chánh-Giác Qui-Y Bốn ?**”

“ *Bất-Nhị Tâm-Trung* ” kiến **“ *Đại-Đông* ”**.
“ *Đạo Gốc Hư-Vô* ” nào hữu tướng... !
“ *Chẳng Sinh, Chẳng Diệt* ” huệ viên-thông... !
Linh-quang xán-lạn xua mê-muội..
Thói-tục trừ tiêu chẳng **“ *Phái-Tông* ”** !

HỰU

Chẳng Phái-Tông, “ **Vô-Tâm Ngô-Đạo** ”,
Do năng tu “ **Chánh-Giáo Chân-Truyền** ”,
Kỳ Mạt này vi diệu “ **Kỷ-Nguyên** ”,
Cha Linh-hồn, nhiệm huyền diệu chiểu... !
Khai “ **Đạo-Mầu** ”, mấy ai thông hiểu... ?
Chính “ **Nê-Hườn** ” là khiếu “ **Chân-Không** ”,
Toàn tu miệng, tâm tối sao thông ?
Theo sắc-tướng đừng hòng giải nghiệp...
Mê lợi quyền, chờ mong Đạo hiệp !
Là đường Ma, kiếp kiếp trầm-luân...
Bởi vô-minh “ **Chân-Giáo** ” chẳng cần !
Sao thấu lý “ **Vô-Tâm Vong-Ngã** ” !
Do tu ngoài rằng “ **Ta** ” cao cả...
Hiệp bao người phụng-họa tà-ngôn...
Luôn lý-chướng xem nhẹ linh-hồn !
Ôi ! Sa-đọa dập-dồn quả-báo...
Còn thiết tu, “ **Đức-Nhân** ” chu-đáo,
Trợn lăm người hiểu-thảo mẹ cha,
Chung bà con, cô bác thuận-hòa;
Hòa tất cả Quốc-gia Nã-hội,
Lâm người tốt, dẹp Tâm đen tối...

Nếu có sai, “ **Sám-Hối Ăn-Năn** ”,
Không còn phạm, “ **Hoàn-Thiện** ” sống hăng... !
Gốc “ **Nhân-Bản** ” chu toàn “ **Thánh-Đức** ”.
Tu “ **Hườn-Không** ” phải tùng “ **Giới-Luật** ”,
Trọn “ **Nhân-Cách** ”, mẫu-mực uy-nghi... !
Nương “ **Chánh-Pháp** ” chín-chấn hành-trì... !
Phải “ **Khổ Luyện, Qui-Y Nguyên-Bổn** ”.
Trước tiên là “ **Tu-Tâm Chỉnh-Đốn...** ”.
Tròn “ **Nhân-Cách Giữ Trọn Thanh-Gao** ”,
Hạnh-hạ mình khiêm-tốn hăng trau...
Chở tự đắc, hòa vào **Quý-Tánh**.
Đức tình-thương giúp người khốn cảnh !
Hàng Quân-tử, Tiểu-nhân phải tránh,
Lòng tử-tha là hạnh **Thánh-hiền**,
Được như vậy, mới tiến **Phật-duyên**,
Năng học theo “ **Chánh-Truyện Chân-Giáo** ”.
“ **Minh-Su-Trí** ” loại trừ giả-ảo..
Không mê lầm “ **Tả-Đạo Bàng-Môn** ”,
Trong Kỳ-Mạt “ **Đại-Đạo Chí-Tôn** ”,
Dạy “ **Chân-Pháp Hườn-Tôn Phật-Vị** ”.

Này quý-vị hành-giả ! Nếu tỉnh-thức hồi tâm
để cầu tu tập **Đạo** giải-thoát, thì phải biết nương

vào “ **Chân-Giáo Chánh-Pháp Giới-Định-Huệ, Minh-Tâm Kiến-Tánh, Tham-Thiên Nhập-Định, Chiếu-Kiến Minh Sát, Giải-Trừ Ngũ-Uẩn Giai-Không** ”, bởi phương-thức vạch ra làm chỉ-chuẩn rất rõ ràng, để noi theo đó mà năng chuyên-cần lo tu-tập cầu Đạo giải-thoát ! Nếu không biết nương-tùng theo phương-thức như vậy, thì thuộc vào **Bàng-môn, Tả-đạo** rồi đó ! Rất có tác hại cho linh-hồn không ít vậy !

Phần thứ nhất : Phải “ Tu-Tâm Sửa-Tánh ” sao cho được hoàn toàn hồi-phục lại thật là chí chân gốc “ **Nhân-Bản** ” mà **Phục-Nguyên** đã nêu trên. Cớ sao vậy ? Bởi vì bấy lâu nay phần nhiều đã bỏ “ **Gốc Đạo Làm Người** ”, hoặc là con người mới tiến-hóa đang còn thú-tánh. Vì thế, vào thời Mạt-pháp **Cha Linh-hồn** mới khai cơ “ **Phổ-Độ** ” để xiển-dương “ **Chánh-Pháp** ”, hoằng-hóa “ **Tân-Dân Minh-Dức** ”, rồi mới thanh-lọc tiến lên “ **Tuyên-Độ** ”, cũng như Tôn-chủ “ **Tam-Giáo** ” (**Thánh, Tiên, Phật**). –**Tân-dân**, người tự tu thân để thay đổi mới lại về mặt tinh-thần... (hoặc người mới tiến-hóa).

Vì thế, phải năng lo “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ”, đó là phần “ **Công-Quả Nội** ”; phần này rất là quan trọng chớ có xem thường, như :

 MẮT, chớ ngó chuyện xấu của người; Tâm chớ để ý chấp chứa chuyện thấy xấu của người.

 TAI, chớ nghe chuyện xấu của người; Tâm chớ để ý chấp chứa chuyện nghe xấu của người.

 MIỆNG, chớ thị-phi phỉ-báng, mạ-ly, đả-phá, bày-bác, công-kích, hoặc chửi-mắng người.

 TÂM, chớ có nuôi những tư-tưởng theo thói **tiểu-nhân** hạ-tiện, như : Tự-ái, cău-gắt, oán-hận, thù-hằn, giận-hờn, ganh-tị, đố-kỵ ghen-ghét, thị-phi, phỉ-báng chê-bai, nói xấu, dị-biệt, thành-kiến, kiêu-căng, ngã-mạn, cống-cao, tự-đắc, hung-ác, bảo-thủ, cố-chấp, tự-mãn, tự-phụ, tham-lam ích-kỷ và v.v. (Đó là “ **Thế-Tính Chúng-Sinh** ”). Phải nên tự ý-thức mà diệt trừ nó cho kíp kíp, chớ dung-túng **Thế-tính** thì phải bị sa-đọa mãi thối-chuyển trầm-luân đó !

Hoặc chớ có ý-tưởng đen tối, rồi nảy sinh ra tạo những hành-động như tham-lam trộm-cướp giết hại người, hoặc uống rượu say-sưa quậy phá...

làm mất trật-tự an-ninh, gây rối loạn trong xóm, làng (*xem lại thêm mục **Ngũ-đức** phần trên*).

Phàm làm người, nên cần phải biết nương tưng theo “ **Khuôn-Vàng Thuớc-Ngọc Đạo-Lý** ”, hăng năng chuyên-cần tập-trung vào việc “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ”, cố-gắng làm sao cho bằng được “ **Hoàn-Toàn Thiện-Lương** ”, Ngõ Hầu Phục-Hồi Lại về nguồn-gốc “ **Nhân-Bản** ” (*cũng có nghĩa là “ **Nhân Chi Sơ Tính Bốn-Thiện** ”*) vậy.

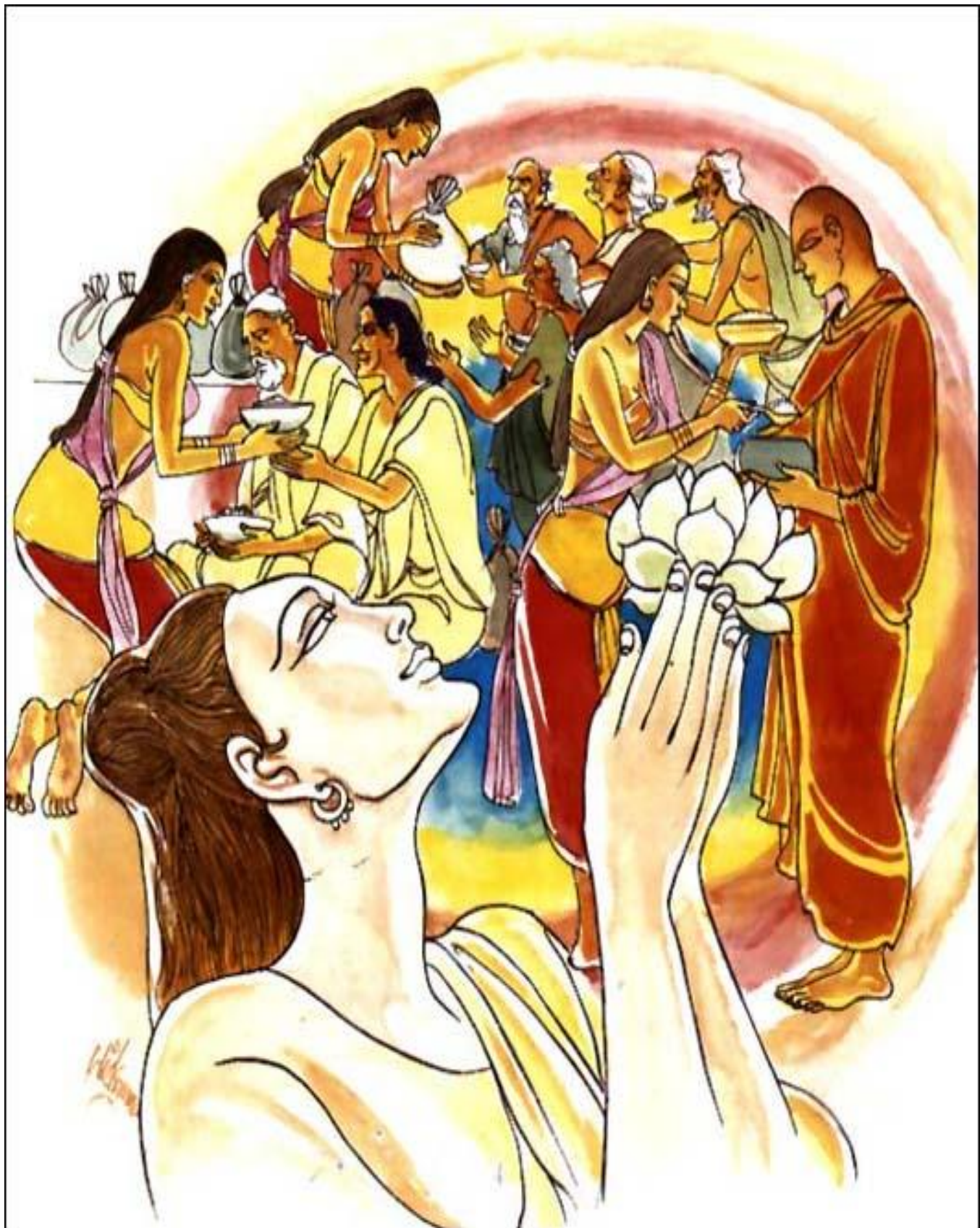
“ **Công-Quả Ngoại** ” : Thì phải có lòng nhiệt quyết nỗ lực cố gắng lo “ **Lập-Công Bồi-Đức** ”, không quản ngại mọi sự vất vả khổ cực, và lao nhọc ! Hoặc có những phương-tiện vật-chất như cơm ăn, áo mặc, mùng-mền, thuốc-thang v.v... đem ra bố-thí giúp ích cho những người nghèo-khổ thiếu-thốn, đoạn để giải bớt nghiệp-chướng trái-oan của mình đã bao đời. Đó gọi là bố-thí “ **Hữu-Lậu** ”. Nhưng không bằng bố-thí “ **Vô-Lậu** ”, tại sao ? – Nếu có ai gây tạo đem mọi sự khốn-khổ cho mình, như : Thị-phi phỉ-báng, mạ-ly làm cho mình phải nhục-nhã ! Hoặc oán-hận, thù-ghét, thù-dệt đặt-điều dựng-đứng những chuyện không đâu, có ác ý để ám hại mình. Nhưng xét lại tâm

mình không có động vào sự hận-thù, oán-ghét, chỉ biết tình-thương, và tha-thứ mà thôi ! Đó là bố-thí “ **Vô-Lậu** ”, cũng là “ **Đại Bố-Thí** ”, nhưng qua hạnh đức bố-thí này thì thật rất khó đối với hạng người còn tầm thường. Hoặc đối với những thành-phần chỉ biết tu bằng cái miệng, luôn hay ba-hoa hý-luận, nên chưa có kết-quả phần công-năng thanh-tịnh tâm. Bởi vì chẳng có hoàn-thiện “ **Nhân-Cách Đức-Hạnh** ” thì cũng không thể làm được !

Theo như Phục-Nguyên đã biết, khi muốn vào tu hạnh “ **Đại-Thừa** ”, nếu thiếu “ **Lập-Công Bồi-Đức** ” thì việc tu-tập không bao giờ giải hết nghiệp-lực đã bao đời được ! Như vậy, thì không thể nào có sự “ **Kết-Quả Hoàn-Toàn An-Tâm, Trừ-Sạch Được Hết Tất Cả Thói Tập-Quán Táp-Niệm, Ô-Nhiễm Để Giải Nghiệp Vô-Minh** ”, hầu liễu-ngộ “ **Chân-Lý Giải-Thoát** ”. Bởi do còn nợ oan-nghiệt, nghiệp-chướng quả-báo đã bao đời nữa. Chớ không phải chỉ tu hiểu biết theo sự thường-tình qua kinh-sử, cổ-thư, hoặc kiến-thức, tri-thức mà có kết-quả, rồi nói đã đạt được Đạo giải-thoát ! Nhưng cũng còn phải tùy theo căn-cơ định-mức

tiến-hóa nữa. Nếu căn-cơ mới tiến-hóa, hoặc những thành phần nào mà nhiều nghiệp-chướng quả-báo còn đầy, thì chỉ siêng-năng “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ”, hãy lo cố gắng về việc “ **Niệm Phật, Hành Trì Kinh Chú...** ” cho lắm lắm mới được. Đồng thời cũng phải cố gắng năng lo làm “ **Công-Quả Lập-Đức** ” cho trọn hạnh “ **Đạo Làm Người** ” để tiến-hóa mà thôi ! Chớ không thể nào vào tu pháp “ **Đại-Thừa** ” được. Dầu có tu cũng không bao giờ nhận được kết-quả, bởi vì nghiệp-chướng nó còn đang hành, cứ khiến mãi có nhiều tình-hướng khảo-đảo xảy ra không ít chuyện, hằng tự nhiên thường hay đưa đẩy đến, hoặc lại hay có nhiều bệnh-tật v.v... Đó là nghiệp-chướng nó cứ mãi mãi theo đòi !

**“ Nặng Lo Làm Công-Quả Lập-Đức, ”
để được giải-nghiệp và tiến hóa Tâm-linh.**

ĐẠO - LÝ

Nói rằng, cứ lo tập-trung làm công-quả không cũng chưa trọn đủ “ **Hóa-Giải Đan-Nghiệt, Nghiệp-Chướng Trừ Sạch Lòng Trần** ” được, nhưng cũng còn phải cố gắng năng lo “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ” sao cho được hồi-phục lại gốc “ **Nhân-Bản** ” để cầu tiến-hóa nữa. Rồi qua tự mình phải ý-thức hãy biết chọn về hướng cao thượng hạnh “ **Chân-Tu Cứu-Cánh** ”, xong còn phải có ý-chí dũng-mãnh, cương-quyết kiên-cố, mà tự-tin lấy mình, rồi dứt-khoát trần duyên, “ **Chết Đời Sống Đạo** ”. Phải biết chuyên-cần về việc “ **Lập-Hạnh, Tập-Trung Vào Việc Tu-Tập** ”. Nương tưng theo phương-thức thiết thực rõ ràng là “ **Giới-Định-Huệ** ” - “ **Chánh-Pháp Nhân-Tàng Nội-Giáo Chân-Không Diệu-Hữu Huyền-Mật Bí-Truyền** ”. Rồi phải chí quyết kiên-cố năng tập-trung vào việc “ **Tham-Thiên Nhập-Định - Tâm-Pháp, Dùng Minh-Sứ-Trí** ” (“ **Trí-Huệ Chủ-Tâm** ”) nỗ lực tích cực dũng-mãnh tinh-tấn, chín-chấn và hăng nghiêm trì để tu-tập Đạo giải-thoát. Chớ còn cứ mãi luôn lệ thuộc theo học từ-chương nghiên-cứu “ **Kinh-Điển, Cổ-Thư** ”, rồi bảo-thủ tu theo đó, hoặc trụ-chấp thụ-động mãi dựa vào

hình-thức âm-thanh sắc-tướng. Hoặc cứ chủ-quan luôn bám-víu theo học bằng “ **Siêu-Linh Đông-Cốt, Cầu-Cơ, Cháp-Bút** ”, thì dĩ-nhiên quả-quyết rằng, phải bị “ **Thần-Quyền, Thiên-Ma, Tinh-Linh** ” vô hình chung tự mở cửa, tạo điều-kiện tốt cho hàng **Thiên-ma, Tinh-linh** tiềm-phục ẩn-dụ mê-hoặc..., mà không ai hay biết hiện đã bị nó nhập vào luôn luôn khiến dẫn sai đường “ **Chân-Giáo Chánh-Pháp !** ” Cứ ngoan-ngoãn chấp nhận làm theo sự vạch lối điều-khiển của nó mà không bao giờ mấy ai hay biết ! Như vậy, tu làm sao có kết-quả cứu-cánh ? Trái lại, còn đem lại sự tác-hại cho chính bản-thân mình và những người khác nữa đó !

Ngược lại, khi tỉnh-thức hướng về cầu **Đạo** tu giải-thoát, nếu may duyên được gặp hàng **Chánh-giác** chấp nhận bày chỉ “ **Khẩu-Khuyết** ” rồi, thì cũng phải tự mình chuyên-cần quyết định tập-trung, có đại-chí dũng-mãnh lập-trường vững-chắc lo tu. Kể như đã “ **Chết Đời Sống Đạo** ”, “ **Ẩn Nhập Thất, Năng Tạ-Thủ Công-Phu Kiên-Cố Tu-Luyện, Vong-Thân, Vong-Ngã, Tịch-Đốc Chi-Thời** ”, “ **Tâm-Trung Thường-Trụ** ” cho đến chừng nào

trọn hoàn toàn sạch lòng trần rồi thì mới dứt hết oan-nghiệt, nghiệp-chướng đã bao đời, khi nào được như vậy mới nói về **Cực-lạc**... ! Ngược bằng không hành-trì tu-luyện, thì làm sao gọi là về cõi **Cực-lạc** được ? Được về cõi **Cực-lạc** không phải là một việc quá đơn-giản theo như ý tưởng-tượng của những người còn phàm-phu hay diễn-tưởng chuyện huyền-hoặc gây mê-tín dị-đoan hoang-đường không đâu ! Vậy chớ có ngoan-ngoãn quá tin nghe theo những lời tà-thuyết huyền-hoặc không thiết-thực rồi nhận-thức mê-làm ! **Linh-hồn** rất quan-trọng, tự mình cứu mình, chớ nhẹ-dạ để tà-sư ngoại-đạo còn vô-minh, lợi-dụng... và hướng dẫn vào đường **Ma-Đạo** ! **Ma-Đạo** có nghĩa là không có phương-thức hướng dẫn tu-tập rõ ràng đúng y như “ **Chánh-Pháp Chân-Truyền** ” của **Tam-giáo** ! Nên hiểu rằng : Còn nguyên thói chúng-sinh, mọi sự việc sinh-hoạt theo “ **Cái-Ta Của Bản-Năng Phàm-Phu** ”, thì làm sao mà về cõi **Cực-lạc** được ? Nếu về cõi **Cực-lạc** quá dễ, thì chư **Phật**, chư **Tổ** và hàng **Bồ-Tát** ẩn khổ công “ **Lập-Hạnh Tu-Luyện** ” đã bao nhiêu đại kiếp “ **Nhập-Thất Tịnh-Luyện Thân-Tâm, Tham-**

Thiền Nhập-Định Minh-Sát, Chiếu-Kiến Ngũ-Uẩn Giai-Không ” để làm gì cho một Tâm Thân ? Và phải tốn mất không biết nhiều chuỗi thời-gian kiên-cố, công-phu khổ-luyện bao nhiêu Kiếp, mục đích cũng về cõi **Cực-lạc**, như vậy có mâu-thuẩn hay không ? - Khổ công **Tu-luyện** để làm gì ? Sao không chịu chỉ lo làm công-quả, rồi đến khi chết có người cầu-siêu, được siêu-thăng giải-thoát về cõi **Cực-lạc** không sướng hơn hay sao ? – Này quý-vị ! Hãy “ **Chiêm-Nghiệm** ” cho thật kỹ càng theo lời của **Phục-Nguyên** đã hỏi, rồi xem thử nó ra sao, thì tự “ **Minh-Su-Trí** ” trả lời cho, có phải đúng “ **Chánh Giáo** ” hay “ **Tà-Giáo** ” ???

 - **Chánh-giáo** thì của **Phật-Tiên-Thánh**.

 - **Tà-giáo** thì của **Ma-Quỉ, Tinh-linh**.

Theo như **Phục-Nguyên** đã biết : Nếu muốn giải-thoát khỏi cảnh trần-gian khổ-não này, phải có sự quyết-chí dũng-mãnh, rồi biết nương theo phương-thức “ **Chánh Pháp Đại-Thừa** ” mà thôi ! Điều “ **Lập-Hạnh** ” : Trước nhất cần thiết là phải chú chuyên “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ” cho “ **Kiên-Toàn Hoàn-Thiện Nhân-Bản** ” không còn “ **Tham, Sân,**

Si, Sóng Bằng Thập-Ác, Bát-Tà, Thập-Tam-Ma ” (xin xem lại kỹ phần “ ***Ngũ-Dức*** ” đã nói trên) thì mới tu qua pháp “ ***Tuyển-Độ Đại-Thừa*** ”. Nói thêm cho rõ : Bất luận ai, nếu chưa tu hoặc đã và đang tu, kể cả làm giáo-chủ hoặc làm thầy, tổ mà chưa có “ ***Tu-Tâm Sửa-Tánh*** ” không trọn hạnh “ ***Hoàn-Thiện Ngũ-Dức*** ”, thì lúc nào cũng còn sinh hoạt bằng bản năng “ ***Tham, Sân, Si và Thê-tính Chúng-sinh*** ” – Dĩ nhiên “ ***Ma-Tâm, Quỷ-Tánh, Bản-Ngã, Hung-Dữ, Ý Ác*** ” vẫn còn, không bao giờ có kết-quả thiết-thực được “ ***Cứu-Cánh Chánh-Đẳng Chánh-Giác*** ” hoặc kết-quả hàng **Tiên Đạo**. Nếu thiết là hàng **Tiên-đạo** cũng chưa giải-thoát được, bởi vì còn tồn-động ẩn “ ***Mạc-Na-Thức*** ” (***Thức Thứ Bảy***) – và “ ***A-Lại-Gia-Thức*** ” (***Thức Thứ Tám***) như vậy cũng vẫn còn ngoại-đạo, khi bỏ xác thì chỉ lên cõi **Nữ-Thiên** trên cõi **Tam-giới**, được ở nơi đây hưởng khoảng tám vạn (***80.000***) **Kiếp** ! Đó là hàng tu **Tiên** đã xuất-gia vào non ẩn tu-luyện Pháp “ ***Bế Ngũ-Quan Đại-Định*** ”, và luyện hiệp “ ***Tinh-Khí-Thần*** ” suốt cả đời người, nhưng phải có “ ***Bí-Truyền*** ” mới được. Còn nói **Tiên** do **Thần-linh vô-hình** phong-chức,

không có xuất-gia trọn-hạnh tu-luyện, lại ban cho giả-danh thì không bao giờ được lên cõi này. Hãy xem hiểu thêm về cõi **Tiên**.

PHI-TƯỚNG PHI-PHI-TƯỚNG

Trong định “ ***Vô-Sở Hữu-Xứ*** ”, cái không không còn là **Không-gian**, cái không còn là **Tâm-thức** nói chung, mà chỉ còn là **Tri-giác**. Về phần **Tri-giác** tức là **tướng**... (*chẳng hạn như tướng luyện theo tinh, khí, thần hoặc thần-thông và v.v...*). Còn **Tri-giác** là còn đối-tượng của **Tri-giác**. Phải đạt tới một trạng-thái tâm-lý, trong đó cả hai ý niệm về **Hữu-tri** và **Vô-tri** đều được loại trừ. Đó là thuộc về trạng-thái **Phi-Tướng Phi-Phi-Tướng**.

PHI-PHI-TƯỚNG THIÊN

Cảnh **Trời Phi-Phi-Tướng**. Cảnh **Thiên** cao nhất trong **Tam-Giới, Lục-đạo** (1. **Thiên** [**Thiên**], 2. **A-tu-la** [**Thần**], 3. **Nhân** [**Người**], 4. **Địa-ngục**, 5. **Nạ-quỉ** [**Ma đói**], 6. **Súc-sinh** [**Thú-vật**]). Tiếng gọi tắt **Phi-Hữu-Tướng Phi-Vô-Tướng Thiên**. Cũng gọi là : **Phi-Tướng Phi-Phi-Tướng Xứ**.

PHI-TƯỚNG PHI-PHI-TƯỚNG THIÊN

Cũng là : **Phi-Tướng Phi-Phi-Tướng Xứ**. Cảnh **Trời** chẳng phải tướng, chẳng phải không tướng. Cũng kêu là **Hữu-Định-Thiên**, vì là cảnh **Trời** cao hơn hết trong cõi **Vô-Sắc-Giới**, tức là cao hơn hết trong **Tam-Giới**.

Quý-vị hành-giả tu-hành, khi **Thiên-định** đặc pháp **Phi-Phi-Tướng Xứ-Định**, có thể sinh lên đây, được hưởng tuổi thọ rất lâu dài, tám vạn (80.000) kiếp.

Xong, vẫn còn khổ, chẳng bằng quay chuyên tu-tập “ **Pháp Đốn Chuyển-Mê Khai-Ngộ, Phá Ngũ-Uẩn Giai-Không Phục-Hườn Bản-Nguyên Như-Lai Quả Phật-Vị** ”, siêu-thoát khỏi ngoài cõi Tam-giới. Tu-luyện phải đắc Pháp “ **Công-Năng Tam-Muội** ” thì mới đoạn tuyệt hết cảnh **Phi-Tưởng Phi-Phi-Tưởng Xứ**, chẳng còn mắc vào cảnh **Tiên** ấy; đối với cảnh ấy, tự mình muốn vào hay ra lúc nào cũng được tự tại.

PHI-TƯỚNG PHI-PHI-TƯỚNG XỨ ĐỊNH

Định vào nơi **Phi-Tưởng Phi-Phi-Tưởng**. Đó tức là pháp **Thiền-định** để sinh lên cảnh **Trời Hữu-Đỉnh** (**Phi-Tưởng Phi-Phi-Tưởng Xứ**) là nơi này cao nhất trong **Vô-Sắc-Giới**. Pháp **Thiền-Định** này rất **Tịch-tĩnh**, tâm tưởng tuy có nhớ nhưng không, cho nên mới kêu là **Phi-Tưởng Phi-Phi-Tưởng**

(*Chẳng phải tưởng, chẳng phải không tưởng*).

PHI-TƯỚNG THIÊN BÁT-KHỔ

Tám mỗi khổ trong cảnh **Trời Phi-Tướng**.
Tám mỗi khổ chẳng phải chỉ ở cõi người có mà
thôi, cho tới cảnh **Trời Phi-Tướng** là mức cùng
cực trong **Tam-giới** cũng có nữa. Cái **Khí Hỏa**
tám cảnh khổ trong cảnh **Trời Phi-Tướng** là :

 1. Tâm sinh mỗi niệm (*ngĩ*) khác, kêu là **Sinh-khổ** (*Cảnh khổ về sinh*).

 2. Mỗi giây nghĩ (*niệm niệm*) chẳng ngừng,
kêu là **Lão-khổ**.

 3. Lòng hành động rối-rắm hại cho định, kêu
là **Bệnh-khổ** (*Cảnh khổ về bệnh*).

 4. Thối định, ấy là **Tử-khổ** (*Cảnh khổ về
chết*).

 5. Cầu định chẳng đặng, ắt có sự cản-trở.

 6. Oán tăng **Hội-khổ** (*Cảnh khổ về chỗ oán-
ghét mà phải hội-hợp*).

 7. Lòng **Tứ-Ấm** (*Thọ, tưởng, hành, thức*), tức
là **Ngũ-Ấm Thanh-khổ** (*Cảnh khổ về năm Ấm
thạnh*).

 8. Đau nổi lìa cách nhau, tức là **Ái biệt-lý-khổ** (*Cảnh khổ về thương nhau mà phải lìa cách nhau*).

Như vậy thì trong **Tam-giới**, không đâu, thoát khỏi tám mỗi khổ. (*Xem tiếp bài Phú sau đây*)

PHÚ

Tu phải biết, phân-minh cho rõ rệt,
Tùy căn-cơ, chớ có lệch “ **Chân-Truyền...** ”,
Pháp nhiệm-mâu, thì vi-diệu thâm-uyên.
Tự “ **Trực-Giác** ”, mà chú chuyên tu-luyện...
Tu “ **Thân-Tâm** ”, luyện giờ ngày biến chuyển,
Dụng trí năng, chuyên tinh-tiến hành-thâm,
Minh-sư-trí, quán phủ sạch mê-lầm...
Lời **Phục-Nguyên**, từ **Chân-tâm** khai-thị...
Giúp duyên lành, pháp “ **Như-Lai Nguyên-Thỉ** ”,
Để tự cứu mình, “ **Trực-Chỉ Hư-Không** ”;
Chết vọng **Thức**, thì xán-lạn **Ngươn-thần** !
“ **Chân-Bát-Nhã** ” khai “ **Viên-Thông Nhân-Tạng** ”.
Nếu mê-lầm, hợp làm bạn **Thiên-ma**...
Phi-Tưởng, **Phi-Phi-Tưởng** pháp **Tiên-gia**,
Còn **Nữ-Thiên**, thì khó mà giải-thoát !
Phải **Trực-ngộ**, tu “ **Chân-Truyền Chánh-Pháp** ”.
“ **Giới-Định-Huệ** ”, “ **Thâm-Nhập Hoàn-Nguyên** ”.

“ Đắc A-Nậu-Đa-La, Tam-Miêu ”, Mật-truyền...
“ Bô-Đê-Tâm ”, “ Huyền-Nhiên Chân-Bát-Nhã ”.
Là **“ Như-Lai ”** hoằng **Siêu-nhiên** mô-tả... !
Giúp duyên lành, tâm chí cả **“ Qui-Y ”.**
Giải **“ Tứ-Khố ”**, chuyên lập chí **“ Tu-Tri... ! ”**
“ Đốn Vô-Minh ”, diệt **Tham-Sân-Si, Lục-dục.**
Trừ Thất-tinh, đoạn Âm-Ma Lục-thức.
Không mê-làm, theo quyền-chức, giả-danh...
Dẹp huyễn-cảnh, **“ Tâm Tịch-Diệt Trọn-Lành ”.**
Không si mê, để **Ma** hành tạo nghiệp...
Quỉ dẫn đường, chịu quả nhồi kiếp kiếp !!!
Do tham vọng, mộng **Hồ-diệp** đảo-diên...
Khi **Trực-giác**, pháp **“ Đại-Dịnh Tham-Thiên ”,**
Dứt mê muội, Tâm trần duyên phải sạch... !

Còn tu tập theo pháp hữu-tướng văn-tự, phương hướng dịch-kinh, thuyết giảng nhiều.. có mãnh-lực kích-thích tâm-lý... nhận được nhiều đệ-tử, thu góp được nhiều tiền-của và xây-dựng nhiều chùa-chiền đồ-sộ huy-hoàng, nhưng không thể nào đem thay đổi được **Đạo** giải-thoát. Bởi tu theo

“ Hình-Thức Lý-Sự, Âm-Thanh, Sắc-Tướng ”, như

vậy cũng vẫn còn ngoại-đạo, là hàng **Thịnh-Văn** **Tiểu-thừa** ! (*Còn Tiểu-Thánh*).

Điều phải cần biết, theo **Tịnh-thần** “ **Bát-Nhã** ” **Phật** đã có dạy : “ **Thịnh-Văn, Duyên-Giác, Bích-Chi Phật, Và Phật, Đó Là Giả Danh Của Thế-Gian Đặt Ra Mà Thôi, Nó Không Có Thật !** ”.

Vì thế, hễ nơi nào mà có nhiều người tu nhóm họp đông, lại thường hay xáo-động, lộn-xộn, bởi cũng do sống bằng tập-quán **Bản-ngã** thường-tình, nên không bao giờ biết giữ-gìn “ **Giới-Hạnh Tu-Tâm Sửa-Tánh Hoàn-Thiện** tròn “ **Ngũ-Đức Vào Hàng Chí Nhân Quân-Tử** ”. Do đó, nên mọi sự sinh-hoạt còn theo thói “ **Tiểu-Nhân** ”. –Đã là hạng “ **Tiểu-Nhân** ”, thì con người ấy luôn luôn lúc nào cũng sống bằng bản-năng “ **Tham, Sân, Si – Thập-Tam-Ma – Và Thê-Tính Chúng-Sinh** ”, đã mất “ **Lòng-Nhân** ” rồi. Như vậy, thì **Tâm-Mã, Tánh-Quỉ** hằng sinh thói hung-dữ độc-ác, lại càng ngày càng tăng không ít.. ! Nếu ai mà có lỡ lời gì, dầu chuyện không đáng, hoặc hiểu nhầm.. thì những thành phần **tiểu-nhân** không bao giờ tha-thứ cho, có thể dùng nhiều thủ-đoạn, hoặc tìm đủ mọi

cách, để triệt hạ hại... hoặc giết người chết không nương tay, hoặc mượn tay kẻ khác, bởi vì không có

“ **Lương-Tâm** ” đó ! Ngược lại, còn hàng “ **Chí-Nhân Quân-Tử** ” - Nếu ai có lỗi lầm phạm những điều gì dẫu cho việc tầy trời cách mấy, bị đánh đập hoặc cố tình giết cho chết, nhưng không chết, may còn được sống lại, thì cũng vẫn tha-thứ cho kẻ đã hung-ác cố-tình hại, giết mình !

Còn riêng những phần nào mà thiệt trọn lành, may thay được hòa khí sống chung với nhau toàn là những phần hiền-lương trang-nhã, biết giữ trọn đức hạnh “ **Chí-Nhân Quân-Tử** ” hằng năng luôn luôn lo trau-dồi “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ” kết-quả trọn lành tư-cách “ **Phẩm-Hạnh Hoàn-Thiện** ”, đã được toàn-chân thiện-mỹ thuần nhân phẩm “ **Ngũ-Đức** ”, thì mặc dầu có nhóm họp sống chung tập-thể đông, nhưng chỉ toàn là hàng “ **Thánh-Đức** ” thanh-tịnh khiết trọn lành “ **Nhất-Tâm Hoàn-Thiện** ”. Bởi vì mỗi người đều tự ý-thức biết lo chuyên chú “ **Tập-Trung Tinh-Thần** ” thật sự hằng năng kiên-cố, chí-quyết vào việc trau-dồi phẩm hạnh, tác-phong một cách thiết-thực chín-chắn, biết

“ Nhân-Nại Nghiêm-Tri Giới-Hạnh, Tu-Tâm Sửa-Tánh ” không ngại ! Mặc dầu đã sống chung tập-thể với nhau, nhưng không có bao giờ xảy ra xáo-động lộn-xộn chi chi cả. Nếu mà chỗ nào, hoặc vùng nào có toàn là thiết thuận-chất mẫu người được kiện toàn đầy đủ đức hạnh thiện lành như vậy thì mới gọi nơi đây thật sự là **“ Hội-Thánh ”** hoặc **“ Thánh-Địa ”**. Bởi vì mỗi người đều tự ý-thức biết dứt-khoát trừ sạch thói **Bản-ngã**, không còn **trụ-chấp**, hằng tự tôn-trọng sống với **“ Chỉ-Chuẩn Đạo-Lý ”** và luôn luôn thể hiện **“ Chân-Thật ”** hòa khí hiệp cùng nhau về mặt tinh-thần hiện-thực rất rõ nét đầy tâm-đồng cao-thượng được **“ Hoàn-Thiện Ngũ-Đức ”**, đã kết-quả hàng **“ Thánh-Tâm, Thánh-Thể, Thánh-Thiện ”** rồi vậy.

Sao gọi là **“ Thánh-Tâm ? ”**

Bởi vì đã ý-thức biết được lẽ **“ Sống-Đạo Chân-Thật ”** thì phải năng chuyên-cần nỗ-lực lo vào việc **“ Tu-Thân Hoàn-Thiện ”** cho trọn **“ Ngũ-Đức ”** và **“ Phục-Hườn Lòng-Nhân ”**, không còn tư-tưởng nuôi sự sinh-hoạt theo thói **tiểu-nhân** hung-dữ, độc-ác hại người nữa. Luôn luôn biết sống với

tinh-thần cao-thượng, đã có “ **Đức-Tính Vị-Nhân, Không Vị-Ngã** ”.

Sao gọi là “ **Thánh-Thế ?** ”

Bởi vì đã kiện toàn “ **Hoàn-Thiện Nhân-Cách Đức-Hạnh Chí-Nhân Quân-Tử Cao-Thượng, Năng Tu-Tâm Sửa-Tánh** ” có sự kết-quả được kiện-toàn Đạo làm người tốt. Bởi biết tập-trung tư-tưởng lập chí vững-chải, năng nuôi tinh-thần thanh nhã, phong độ uy-nghi, luôn luôn thể hiện đức khiêm-tốn hạnh-hạ hòa mình, không còn cống-cao ngã-mạn theo thói tiểu-nhân thường-tình nữa. Biết hạ mình và hòa mình đối với mọi người. Không để cho người phục-vụ, hầu-hạ, quạt, lạy-bái, sống với “ **Vị-Nhân, Không Vị-Ngã** ”. Không bao giờ làm phiền lòng gây lộn-xộn nhiều chuyện đối với bất cứ một ai, và cũng không quấy-nhiều có ý ám-hại người. Mắt không ngó để ý chuyện của người, tai không nghe để ý chuyện của người, miệng không thị-phi phỉ-báng chuyện của người. Đã chứng tỏ nêu gương “ **Tư-Cách Đức-Hạnh** ” tốt, vô hình chung phản-chiếu như vậy, nên mọi người đều có ý cảm-phục, ngưỡng-mộ quý-mến kính-trọng, và nhìn theo hạnh gương sáng ấy mà làm

theo... ! (Đó mới gọi “ **Biểu Bóng Ảnh Tùy, Gương Trong Hình Sáng** ”).

Sao gọi là “ **Thánh-Thiện ?** ”

Bởi vì, vốn đã sẵn có sự chí quyết hy sinh quên mình, tập-trung vào việc chuyên-cần chỉ biết lo làm việc nghĩa : Tạo có điều kiện phương-tiện, lúc nào cũng có ý nhiệt-tình, hay quan-tâm chiếu-cổ đến mọi việc làm “ **Từ-Tha** ”, đem thân ra trang-trải, lo giúp ích cho những người có hoàn-cảnh khó-khăn nghèo-khổ, đói-khát, thiếu-thốn về mọi phương-tiện vật-chất, bệnh-tật, hoạn-nạn và v.v... Nhưng không bao giờ có ẩn ý-nghĩ mong-cầu được sự đền-ơn đáp-nghĩa trở lại. Và cũng không bao giờ sống lợi-duỡng, bảo-thủ tư-riêng ích-kỷ cho bản-thân. Sống “ **Vị-Nhân Không Vị-Ngã** ” (*Sống vì mọi người, không để mọi người vì mình, phục-vụ mình*). Và cũng có ý không còn nuôi tư-tưởng hạ-tiện tham-lam, ham-mê với danh, lợi, quyền chức... để thỏa-mãn cho tham-vọng (*theo thói sống ích-kỷ tiểu-nhân bản-thiếu hạ-tiện*). Và luôn luôn cố gắng nỗ lực tinh-tấn lo việc trau-dôi về mặt “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ” cho được “ **Kiện-Toàn Hoàn-Thiện** ”.

 - Tại sao con người hay hung-dữ độc-ác ? Bởi vì không có “ ***Tu-Tâm Sửa-Tánh*** ”.

 - Tại sao bản-thân phải đón nhận không biết bao nhiêu là lăm sự khổ-não ? Bởi vì không có “ ***Tu-Tâm Sửa-Tánh*** ”.

 - Tại sao mọi người sống chung trong gia-đình mà không có được hạnh-phúc ? Bởi vì không có “ ***Tu-Tâm Sửa-Tánh*** ”.

 - Tại sao trong xóm, làng lại hay gây chuyện xáo-trộn, đánh-lộn, thừa-kiện lẫn nhau ? Bởi vì không có “ ***Tu-Tâm Sửa-Tánh*** ”.

 - Tại sao có nhiều trộm, cướp của giết người ? Bởi vì không có “ ***Tu-Tâm Sửa-Tánh*** ”.

 - Tại sao nước lớn đánh cướp nước nhỏ ? Bởi vì không có “ ***Tu-Tâm Sửa-Tánh*** ”.

 - Tại sao trên thế-giới có nhiều chiến-tranh ? Bởi vì không có “ ***Tu-Tâm Sửa-Tánh*** ”.

 - Tại sao con người với con người lại hại lẫn nhau ? Bởi vì không có “ ***Tu-Tâm Sửa-Tánh*** ”.

 - Tại sao làm bạn chơi với nhau, lại phản-bội hại lẫn nhau ? Bởi vì không có “ ***Tu-Tâm Sửa-Tánh*** ”.

 - Tại sao lường-gạt gian-lận lẫn nhau ? Bởi vì không có “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ”.

 - Tại sao trò lại phản thầy ? Bởi vì không có “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ”.

 - Tại sao người tu lại bị thối-chuyển ? Bởi vì không có lập chí, năng lo chuyên-cần nỗ-lực chín-chấn kiên-cố “ **Tập-Trung Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ” - “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ”, để giải-trừ nghiệp vô-minh còn mê-lâm...

 - Tại sao người tu rồi, lại hay nhiều chuyện, hay để ý tò-mò chuyện của người khác, hay thị-phi phỉ-báng, thóa-mạ người khác, hoặc hay trạ-chấp đem chuyện của người khác mà ghi nhớ vào tâm ? Bởi vì không chín-chấn kiên-cố vào việc “ **Tập-Trung Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ”. Và cũng không chuyên-cần nỗ-lực cố-gắng chăm-chú lo “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ”, để giải trừ nghiệp vô-minh còn mê-lâm...

 - Tại sao người tu rồi, lại vẫn còn sống bằng “ **Tham, Sân, Si** ”, tự-ái, cău-gắt, oán-hận thù-hằn, ganh-tị, đố-kỵ ghen-ghét, dị-biệt, bảo-thủ cố-chấp, thành-kiến, công-cao ngã-mạn,

tham-vọng, ích-kỷ và v.v... ? Bởi vì không có ý chí kiên-cố vững-chãi vẹn toàn “ **Giới-hạnh** ” chín-chắn vào việc công-phu lo “ **Tập-Trung Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ” – Không tinh-tấn “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ”, để thanh-lọc tạp-niệm ô-nhiễm mà giải trừ nghiệp vô-minh còn mê-lâm... Bởi vì vẫn còn sống theo bản-năng thói chúng-sinh.

 - Tại sao người tu rồi, lại còn thích danh, lợi, quyền, hằng say-mê mãi thích làm theo âm-thanh sắc-tướng hình-thức hữu-lậu giả-ảo bên ngoài ? Bởi vì không tinh-tấn chín-chắn kiên-cố “ **Tập-Trung Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ”. Không năng “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ” để giải trừ nghiệp vô-minh còn nhận-thức mê-lâm... Vì không biết sợ “ **Nhân Quả Báo-Ứng !** ”

 - Tại sao người tu rồi, lại còn luyện bùa, ngải (Tả-đạo) để thư-yếm hại người, hay là làm mê-hoặc người để thu góp tiền-của của bá-tánh ? Bởi vì không có chín-chắn kiên-cố “ **Tập-Trung Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ” - Do còn mãi sống bằng đam-mê lợi-dưỡng, không nỗ-lực chuyên-cần vào việc “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ”, cứ mãi giải-đãi lừa-biến việc tu-tập. Hoặc lại có những thành-phần

không có công-năng tu-luyện chín-chấn **Đạo-hạnh**, bỏ tu hay thích đi sa-đà khoác-lác ba-hoa, để dối-gạt mê-hoặc người mà khoe “ **Cái Ta** ”. Lại thích làm thầy, tổ. Còn việc tu thì tâm không bao giờ có chân, phạm giới-hạnh chẳng chịu thành-khẩn lo “ **Ăn-Năn Sám-Hối** ”. Không chấp-hành vào việc công-phu tu-tập quay về Chánh-niệm, để khắc-phục tinh-tấn phấn-đấu lo tôi-luyện nội-tâm mà khử-trừ sạch lủ giặc lòng, đoạn giải bớt nghiệp vô-minh còn nhận-thức mê-lắm ! Bởi do không biết sợ “ **Nhân-Quả Báo-Ứng** ”.

 - Ngược lại, thấy thấy tất cả nhân-loại trên hoàn-cầu thế-giới, nếu mọi người tự ý-thức năng lo “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ” thì chung hết toàn nhân-loại không đau khổ, nước lớn không có tham-vọng xâm-lãng gây áp-bức cướp-đoạt để thống-trị nước nhỏ ! Nếu mà không có tánh ác tạo ra chiến-tranh để thống-trị các nước nhỏ, được như vậy, thì thế-giới có “ **Tình-Thương Đại-Đồng** ”.

 - Còn hàng “ **Chân-Tu Trọn-Lành** ”, Nên cần phải tăng thêm nhẫn-nại tinh-tấn, cố gắng cho chín-chấn tu-tập, lo vào việc “ **Tập-Trung Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ” trọn-lành – Dũng-mãnh chí quyết

phấn-đấu hăng năng chuyên-cần nỗ-lực lo trau-dôi “ **Tu-Tâm Sửa-Tánh** ”, đến khi nào tự xét thấy có kết-quả hữu-hiệu là nội-tâm được lắng-lặng an-định, đem lại sự tỏ-ngộ hiện-thực “ **Hoàn-Thiện Ngũ-Dức** ” kiện toàn tư-cách, huồn gốc “ **Nhân-Bản** ” (đó là hàng **Nguyên-căn**).

TU THEO LỚP PHẠM HẠNH

Hàng **Thịnh-văn, A-la-hán** tu theo pháp “ **Tứ-Diệu-Đế, Bát-Chánh-Đạo** ” Tiểu-thừa. Hàng **Duyên-giác** thì phải chuyên-cần tu y theo như pháp quán “ **Thập-Nhị-Nhân-Duyên** ” Trung-thừa. Còn hàng **Bồ-tát, Đại Bồ-tát** thì tu theo **Tinh-thần** pháp “ **Bát-Nhã Kim-Cang** ” Đại-thừa. Huồn **Phật-vị** thì phải kiên-cố tinh-chuyên tu theo pháp “ **Vô-Thượng-Đạo, Chánh-Đẳng, Chánh-Giác** ” (“ **A-Nậu Đa-La, Tam-Miệu, Tam-Bồ-Đề** ”) Phật-thừa (“ **Vô-Thừa** ”), tức là đã được kết-quả hoàn thành pháp “ **Tịch-Diệt Hư-Không** ”. (“ **Vô-Sinh, Bát-Diệt** ”). Nhưng, còn phải hội đủ điều-kiện là

hăng năng chuyên-chú “ **Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ”
– “ **Tâm-Trung Thường-Trụ** ” cho trọn-lành mới
được. Song song, phải tu cho có thứ tự tầng bậc
lớp. Tuy nhiên, còn phải tùy theo duyên nghiệp
căn-cơ tiến-hóa đã có tu nhiều kiếp hạnh **Bồ-tát**
nữa là khác, chớ không phải việc đơn-giản mà ai
muốn cũng được ! Hạnh tu **Bồ-tát Đạo** thì
không còn sống với **Bản-ngã**, và cũng không còn
mê **trụ-chấp** theo như thói chúng-sinh, như :
Ngũ-quan (Thân) [nhân, nhĩ, tỷ, thiệt, thân
/

- **Ngũ-dục (Ý - Thân-thức)**. Khi vào tu thì
lại cũng còn giữ thói **trụ-chấp**, **bảo-thủ** theo
hình-thức âm-thanh sắc-tướng, môn-phái, thầy, tổ
... không bao giờ trọn tỉnh-thức mà buông-bỏ
những hiện-tượng huyễn-ảo... !

CHƠN-LÝ TU ĐẠO GIẢI-THOÁT

Này quý-vị hành-giả ! Lời **Phục-Nguyên** nói
đây là “ **Chân-Lý Tu-Đạo Giải-Thoát** ”. Mặc dầu
có nhiều tiền của đem vào chùa cúng-dường, hoặc

đem ra bố-thí cho những người khó khăn, nghèo khổ hết. Rồi đem thân vào chùa để làm công-quả suốt hết cả đời người. Nếu có được trọn tâm-đức lành hy-sinh cao cả tốt như vậy, thì chỉ có tiến-hóa sang qua kiếp tới sẽ được thọ-hưởng giàu-sang phú-quí mà thôi ! Chớ không thể nào đổi xóa hết được màng vô-minh mê-lâm, vô ý-thức gây tạo ra không biết bao nhiêu là nghiệp-chướng oan-nghiệt quả-báo đã bao đời !

Vả lại, nếu có tiền của mà đem ra bố-thí làm lợi-ích giúp đỡ cho những người khó-khăn, nghèo-khổ, bệnh-tật, và v.v... Được như vậy, khi vào việc tu-tập mới có sự kết-quả khả-quan rất tốt ! Giúp cho ta được hóa-giải nhiều quả-báo luân-hồi, việc tu-tập rất có khả-quan hữu-hiệu mau tiến-bộ và khử-trừ được nghiệp-chướng quả-báo khổ-não oan-nghiệt. Nhưng với điều-kiện cần-thiết là phải tìm cho được hàng “ ***Chân-Tu Chánh-Giác, Ẩn*** ” - Ẩn có nghĩa là không có bảng-hiệu phô-trưng hình-thức gì gì hết mới được ! Vì hàng “ ***Chân-Tu Chánh-Giác, Ẩn*** ”, có phương-thức “ ***Chánh-Pháp Chân-Truyền*** ” thiết-thực rất rõ ràng. Không có theo những hình-thức ẩn-dụ huyền-hoặc mê-tín

dị-đoan của tà-sư ngoại-đạo bày vẽ pháp này, pháp kia đặt ra những điều không có thiết-thực rõ rệt, thuộc về phi-tưởng hoang-đường. Còn về hàng Chánh-giác đã trọn hạnh tu thoát-tục, không bao giờ còn có trước-ý tham-vọng làm thầy, tổ, hoặc mê làm giáo-chủ (*danh-lợi quyền-chức giả-ảo theo như thường-tình ở thế-gian*) và cũng không còn mê trụ-chấp bảo-thủ hành Đạo theo hình-thức âm-thanh sắc-tướng hữu-vi (*Hậu-thiên huyễn-hoặc*) như các hệ-phái ngoại-đạo !

Còn những thành-phần đã nói là thầy, tổ chỉ biết đọc nghiên-cứu kinh-sử, hoặc cổ-thư cũ-rích, hoặc siêu-linh, rồi cho là tu đúng chánh Đạo. Còn nhận-thức mê-lâm, nên cứ mãi miết sinh-hoạt theo những hình-thức âm-thanh sắc-tướng bên ngoài hoặc hay thiên về phần thuyết-giảng bằng kinh-điển, có ẩn-ý để làm kích-thích tâm-lý, rồi vô hình chung khiến người theo đông. – Hoặc những người không có xuất-gia mà đương nhiên lại được phong làm giáo-chủ, hoặc lại có phần vô-hình nhập xác, hoặc nói cảm-ứng, tiếp diễn gì gì đó,

hoặc chấp-bút rồi tự xưng là Chí-tôn Thượng-Đế (*Thầy*), Mẹ, Mẫu, Phật Di-lặc,... song tự phong làm giáo-chủ v.v..., những thành-phần này nói chung, thì không bao giờ vẹn chín-chấn biết “ ***Nghiêm-Tri Giới-Hạnh*** ” cho có đủ công-năng để hành-thâm vào việc tự ý-thức phải thật vào hàng tu-luyện.

Vì thế, nên chẳng có đủ tư-cách trọn-lành phẩm hạnh người tu thì phải năng chuyên-cần lo gìn-giữ “ ***Giới-Luật, Đạo-Hạnh Trong-Sạch, Vong-Thân, Vong-Ngã, Thanh-Tịnh Lục-Căn, Lục-Thức, Trừ Được Hết Ngũ-Uẩn Giai-Không*** ”. Bởi vì không có qua sự kiên-cố công-phu, tinh-tấn chín-chấn để tạo tâm “ ***Thanh-Tịnh*** ” kiện toàn trọn với việc “ ***Tập-Trung Tư-Tưởng Tu-Luyện Loại Trừ Tạp-Niệm Ô-Nhiễm Để Huòn Chân-Đạo !*** ”. Như vậy, vào những nơi này thì làm sao mà cầu học được “ ***Chánh-Pháp Chân-Truyền*** ” để tu-tập đúng vào phương-thức rõ ràng thiết-thực giải-thoát nghiệp-chướng khổ-đau đã bao đời ? Thế mà, lại còn bị lợi-dụng cả công sức nữa là khác ! Nên, hàng có căn-lành trực-ngộ phải tự sáng-suốt cho lắm lắm ! Nếu không sáng-suốt thì phải bị tà-sư ngoại-đạo

lợi-dụng thì tiêu hết cả kiếp người rất uổng, bởi bị rơi vào **Bàng-môn, Tả-đạo** rồi đó ! Đã là **Bàng-môn Tả-đạo**, thì không bao giờ biết tu theo “ **Chánh-Pháp Chân-Truyền** ” và cũng không có bao giờ biết tu thân chỉnh lại “ **Tư-Cách Đức-Hạnh Trọn-Lành !** ”. Vào thời Mạt-pháp này, đã có rất nhiều những thành-phần tà-sư ngoại-đạo không ít, kéo nhâm đó !!!

Vì thế, học “ **Chân-Giáo Chánh-Pháp** ” là phải tìm cho được hàng “ **Chánh-Đảng Chánh-Giác** ” trọn-lành đã ẩn tu hoàn toàn thoát-tục, để cầu học khẩu-khuyết. Vì hàng “ **Chánh-Giác Không Lệ Thuộc Bất Cứ Một Tôn-Giáo Nào** ”. Nhưng rồi cũng phải tự ta “ **Hồi Tâm Tỉnh-Thức** ”, tọa-thủ công-phu tinh-tấn chín-chắn vào việc tu-luyện để dứt oan-nghiệt nghiệp-chướng quả-báo luân-hồi ! Chỉ tự ta trực-ngộ cầu vào “ **Tu Đạo Giải-Thoát** ” mà thôi ! Ngoài ta ra, mặc dầu nói rằng đã có Đấng Thượng-Đế tối cao, hoặc các chư Phật, Chúa v.v... cũng không bao giờ có thể dụng quyền-năng ban phép-lành rửa-tội để cứu-rỗi, giúp hóa-giải nghiệp-chướng cắt oan-nghiệt,

hoặc ban phép-lành, tắm nước thánh gì đó, rồi rửa tội cho ta giải-thoát siêu-thăng về cõi Cực-lạc, hoặc Thiên-dàng được đâu ! Phàm làm người bất luận làm việc gì, thấy thấy cũng phải đều áp dụng “ *Minh-Su-Trí* ” của ta sẵn có để tự-lực mà nương vào kỹ-năng sáng-suốt. Nên hãy thận-trọng dè-dặt xét-nét, tư-duy minh-sát mọi lẽ cho kỹ-càng một cách thiết-thực, rồi mới chấp-nhận làm, hoặc chấp-nhận nghe, hoặc chấp-nhận học, hoặc thốt ra lời nói gì gì đó... ! Hoặc tiếp-nhận xử-thế, tự ý-thức cho chu-đáo mọi lẽ. Nong, phải am-tưởng những sự việc đều biết tầm quan-trọng về mặt nhìn người qua tư-cách, phong-độ, cử-chỉ, lời nói. Nên thận-trọng để giữ-gìn thân. Nếu bằng không sáng-suốt dè-dặt kỹ-lưỡng thì trong cuộc đời mình dễ bị người dối-gạt và lừa-đảo. Nếu nói còn sinh-hoạt theo tình đời thì dễ bị thất-bại, vô hình chung lại còn đưa đẩy đến cho ta có thể phải đón nhận nhiều sự việc thất-bại, và nhiều tai-họa không ít ! Còn nói qua

việc tu để cầu giải-thoát, thì cũng phải thận-
trọng cho lắm lắm !!! Hãy coi chừng nhằm
vào tà-sư ngoại-đạo (là hình-thức âm-thanh
sắc-tướng). Hoặc tả-đạo (Nó dùng quyền-
năng, phép-thuật, siêu-linh đồng-cốt, chấp-
bút, bùa-ngải, hoặc cầu hôn ông bà cha mẹ về
để cầu-siêu quá-vãng, hoặc dùng siêu-linh
đồng-cốt để cầu hôn thân-quyến về cho biết
người chết siêu hay đoạ, rồi nói được đấng
Thánh hay Tiên-Đạo. Hoặc pháp quán-âm,
soi-hôn... để dối-gạt và lừa-đảo. – Và hay mê-
hoặc người nói về tiên-tri, thiên-cơ, soi-căn,
bói-quẻ, xin-keo dặng-thất, tốt-xấu).

Phải bình tâm để phân-biệt mọi sự việc hư-
thực ! Bởi vì vào thời Mạt-pháp này, tà-sư
ngoại-đạo đã dấy-dậy không ít ! Mặc dầu
không xuất-gia tu-luyện, không có bao giờ biết
“ **Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ” và cũng không “ **Tu-
Tâm Sửa-Tánh** ”, nhưng lại cũng được làm thầy,
tổ, giáo-chủ rất dễ như thường - Không có
“ **Khổ-Hạnh Công-Phu Tu-Học, Tu-Luyện** ” thì làm

sao mà phát-triển dạng trí-huệ ? Đã là thầy, tổ, giáo-chủ, nếu không xuất-gia tu-luyện, hoặc đã xuất-gia mà không trọn “ ***nghiêm-Tri Qui-Luật Giới-Hạnh Công-Phu Tu-Luyện*** ”, nói chung những thành-phần này không thể chân-chánh được, bởi vì mê trụ-chấp vào những hình-thức âm-thanh, sắc-tướng và còn mê danh-lợi quyền-chức, nên mới gọi là tà-sư ngoại-đạo ! Đó không phải là hạnh Bồ-tát Chánh-giác !

Vậy, quý-vị hãy tỉnh tâm xem kỹ-càng lời của Cha Linh-hồn đã dạy trong hàng môn-đồ “ ***Đại-Đạo Cao-Đại*** ”, nói chung toàn cả nhân-loại dưới đây để mà chiêm-nghiệm rồi tự-lực cứu mình.

CHA LINH-HỒN DẠY

“ Thầy Thương Các Con Là Chỉ Dạy Các Con Phải Cố Gắng Vâng Theo Lời Thầy Mà Thực Hành, Thì Mỗi Trẻ Mới Nên Được Ngồi Vị, Chớ Thầy Không Thê Bông-Ảm Các Con Trở Về Ngồi-Vị Được ”

HÃY TỈNH-

THỨC

PHÚ LỐI VĂN

Nay Phục-Nguyên ngô lời “ **Bí-Ngôn** ” giúp ý,
Cho chung hết, quý-vị lãnh-vực các phái Cao-Đài,
Hãy chiêm-nghiệm sao gọi “ **Dại-Đạo Hoàng-Khai ?** ”,
Cha Linh-hồn đã dạy “ **Chân-Lý Vạch Bài... Rõ Rệt !** ”
Phải vâng lời, giữ “ **Đức-Hạnh** ” dôi-trau cho ự hết...!
Hãy tỉnh-thức, mà hăng lo diệt chết lòng trần,
Thiệt trọn-lành, thì quyết chí qui bốn linh-căn,
“ **Chánh-Pháp Nhân-Tàng** ” phải năng Thiền quán...
“ **Phá-Nhứt-Khiếu Chi-Huyền-Quang** ” khai tỏ-rạng,
Tu giữ “ **Giới-Định-Huệ** ”, thì “ **Xán-Lạn Nội Tâm** ”,
“ **Qui Tam-Bảo** ”, phải “ **Tịnh-Luyện Thâm-Thâm** ”,
Hạnh trọn lành, tinh-tấn chú-chăm Qui-bốn.

Tu giải-thoát, thì ta tự xét mình mà chĩnh-dồn...
Phải tạ-thủ công-phu, để trừ tâm xáo-trộn đảo-diên,
Diệt cho tiêu Lục-dục, Thất-tình cảm-thọ não-phiền...
Thật chín-chắn nghiêm-trì chú-chuyên “ ***Đạo-Hạnh*** ”.
Thiệt là tu, những chuyện tình đời thì phải xa lánh !
Còn thích nói, đó là hiệp với tâm tánh Quỷ Ma,
Trợn “ ***Tánh-Mạng*** ” thì phải biết hòa-hiệp “ ***Tam-Gia*** ”,
Học phương-thức, “ ***Giữ Hạnh Đâu-Đà Tịnh-Luyện*** ”.
Thiệt căn-lành, phải quày “ ***Chân-Tâm Chuyển-Biến*** ”,
Diệt thói phạm, mà hành-thâm “ ***Chiếu-Kiến Tư-Duy*** ”,
Tự xét mình hiện còn khuyết-điểm những gì... !
Có thật lòng Trực-giác để lo “ ***Qui-Y Hườn-Đạo ?*** ”.
Nói như vậy, nhưng có được mấy ai thiệt tu rốt-ráo ?
Mê giả danh, vì vô-minh cứ mãi tạo việc đời...
Theo phạm ý, làm sao hiệp “ ***Thiên-Lực Cha Trời ?*** ”
Cơ Cứu-thế, hoằng-khai do nơi hàng Chánh-giác !

***

(Xin quý-vị đọc tiếp bài ***Cha Linh-hồn*** đã dạy trong
“ ***ĐẠI-THỪA CHÂN-GIÁO*** ” để mà chiêm-nghiệm... !)

Đây **Thầy** luận về hai chữ : “ **Hữu** ” và “ **Vô** ”.

THI

Hễ tâm chỗ **Có**, bỏ nơi **Không**,
Đứa ấy còn đương nhất tại lòng;
Đạo cả **Vô-vi** chân-chánh lý,
Tu Tâm luyện **Tánh** ở bên trong.

Đạo **Thầy** là vô-hình, vô-dạng; nhưng cái lý **Vô-vi** ấy cần phải nương với **Hữu-hình** (**Hồn hiệp *Nác***) chẳng nên lấy cái **Có** mà bỏ cái **Không**, mà cũng chẳng nên gìn cái **Không** mà quên cái **Có**. Vậy thì **Có - Không** phải đi cặp nhau. Như hột lúa, các con dùng đặng mà nuôi lấy thân-thể ấm-no là dùng cái hột gạo ở trong; chớ cái vỏ (*trấu*) ở ngoài các con dùng sao đặng ? Nhưng các con muốn cho có thêm hột gạo, phải dùng luôn cái vỏ lúa đặng gieo xuống thì nó mới mọc lên; chớ nếu các con không cần cái vỏ, rồi các con gieo sao cho nó nứt mộng đặng, a các con ?

Vậy các con tu-hành cũng y như lẽ đó.

Muốn dưỡng **Linh-hồn** phải cần **Nác-thịt** này mà luyện **Đạo** mới thành : nhưng một điều là các con chẳng nên trọng sự **Hữu-hình**. Hễ con nào còn trọng hình-thức bề ngoài thì con đó chưa rõ **Đạo**.

Đạo là cái **Pháp-Tâm** linh-diệu, có một không hai, dầu cho nước nào, dân-tộc nào, cũng noi cái lý “ **Độc-Nhất Vô-Nhị** ” đó mà thôi.

Đạo Thầy đương thời-kỳ phô-khai hoằng-hóa phổ-độ chúng-sinh, bất luận là người nào, nước nào, tu cũng đặng. Chớ các con dùng cái hình-thức bề ngoài mà truyền-bá cho sở-hạp với phong-tục của các con sao đặng ! Thí như nước không biết cúng-kiến, thờ-phượng, các con ép-buộc người ta phải thờ-phượng cúng-kiến y như các con mới chịu truyền **Đạo** cho thì trái-hẳn với phong-tục nước người. Nó không khứng-chịu, mà nó không khứng-chịu thì các con không khứng-chỉ truyền “ **Ắt Phải Có Chúng-Sinh Phải Chịu Luân-Hồi Trả Quả Mãi** ” sao các con ? Khờ lắm ôi ! Vả lại kinh-kệ các con dùng tiếng Nam rồi các con buộc các nước khác phải đọc giống in như tiếng Nam

của con, làm như con, con mới chịu chỉ-truyền, sao các con ?

Đạo Thầy không phải vậy đâu !

Các con còn nghịch lẫn nhau, còn chuộng điều Hữu-hình cân-dai áo-mão : Vậy chớ áo-mão đó nó có thể đem các con đến địa-vị Phật Tiên chẳng ? Hay nó sẽ dẫn-dắt các con vào nơi tội-lỗi ???

Các con có tranh nhau thì tranh nhau về đạo-đức, chớ đừng tranh nhau về hình-thức bề ngoài thì mới Đạo mới hoằng-khai khắp chốn.

Thầy có một điều khuyên các con là cần phải giữ lấy hạnh-đức của người tu. Các con đáng sợ là sợ muôn mắt trông vào, nhiều tay chỉ-chỏ. Người ta thấy cái giáo-lý rất nghiêm-trang thì ai lại không khẩn-cầu truyền ? Nhưng Đạo Thầy “ *Im-Ẩn, Sâu-Xa, Mầu-Nhiệm Lắm* ”, các con khó mà theo kịp. Các con cứ vững tâm, tu-luyện hoài, đừng thái-quá đừng bất-cập.

**Phục-Nguyên xin phụng-hoạ bài của Cha
Linh-hồn đã dạy.**

PHÚ LỐI VĂN

Lý Hữu-Vô tâm tri rõ nguồn “ **Diệu-Thâm Bí-Chỉ** ”,
Muốn phục-hồi Tâm-linh thì phải tịnh trí tu trì...
Dụng giả-thân chuyên-luyện “ **Tam-Bửu Qui-Y** ”,
Trọn giữ “ **Giới-Định-Huệ** ” phải diệt tâm lý ảo cảnh.
Pháp Đại-Thừa tự tỉnh-thức hành-thâm kiến-tánh...
Năng Tham-thiền Nhập-định mà xa-lánh hữu-vi,
“ **Quán Tự Tại** ” trừ sạch ý Tạp-niệm những gì... !
Lập chí tu, thì năng công-phu ngôi lý tinh-tấn.
“ **Bế Ngũ-Quan Đại-Định** ”, kiên-trì cho chín-chấn,
Trừ Lục-dục, Thất-tình diệt sạch tận vọng mê...
Không tu theo âm-thanh sắc-tướng làm đề...
Chỉ tòng vào phương Chân-lý hướng về hiện-thực.
Chẳng tham mê huyễn-ảo lợi danh quyền chức,
Không phái-tông theo như các lãnh-vực hữu-hình,
Định “ **Hành-Thâm Bát-Nhã** ” khai-thị “ **Tâm-Kinh** ”,
Dứt nhận-thức mê-lâm, thì trí hồi minh diệu giác.
Lo “ **Ăn-Năn Sám-Hối** ” khi có sai, là hạnh tu Bồ-tát,
Chẳng Trụ-chấp ắt Tâm được an-lạc “ **Hườn-Không** ”,
Hằng “ **Nhân-Thị Chủ-Tâm** ”, là Giới-định an lòng,
Chính huyễn-mật, diệu-hữu linh-thông Phật-huệ.
Diệt Bản-ngã cống-cao, thì thanh tâm thực-thể,
Dứt thói Tham-Sân-Si, rồi hòa huynh-đệ Đại-đồng,

Được như vậy, mới gọi rằng “ **Chánh-Giáo Qui-Tông** ”,
Bởi không còn lẫn-quẩn trong vòng **Tà-lý**...
Nếu là **Tà-lý** thì hiệp cùng với **Tinh-linh Ma-Quỉ**,
Để lừa dối gạt người, theo **chức-vị lợi-danh**,
Cứ mãi sống bằng với “ **Thập-Ác** ”, “ **Tam-Bành** ”,
Tạo nghiệp-chướng, rồi quả-báo hành sinh-tử.
Tu trọn-lành, chẳng còn “ **Hiện-tại Vị-lai Quá-khứ** ”,
Là “ **Vô-Tâm** ”, dứt **Ngã-nhân**, ta tự “ **Hườn-Không** ”,
Rồi ra đi **Phổ-Độ** **Hoằng-hóa Chân-lý** “ **Đại-Đồng** ”,
Hạnh **Chánh-giác**, chẳng “ **Tôn-Tông Môn-Phái** ”.
Đã “ **Vong-Ngã** ”, dầu khổ thân nào chướng-ngại,
Khi độ người, chỉ tùy-duyên ban rải tình-thương,
Không “ **Nhân-Ngã** ”, từng “ **Chân-Giáo** ” vạch đường;
Đường “ **Cứu-Thế** ” **Thầy** hoằng-dương **Chánh-pháp**.

☞ * Tiếp sau đây, **Phục-Nguyên** nêu lên bài
Thánh-Giáo của **Ngài Hộ-Pháp Phạm-Công-**
Tắc để cho **quí-vị môn-đồ hệ-phái Cao-Đài Phổ-**
Độ Tây-Ninh **lãm-tường** về phần **quan-điểm ta-**
thán của **Ngài**, mặc dầu **Ngài** đã **khuất-mặt vãng-**
bóng, nhưng **Ngài** lúc nào cũng vẫn còn **nuôi hoài-**
bảo về **mặt tinh-thần cao-thượng**, **giữ-vững lập-**

trường tập-trung vào việc đề lo cho nguồn “ **Dại-Đạo Cao-Dài Phổ-Độ** ” của **Cha Linh-hồn** xiển-dương trong Kỳ-tam vậy.

THI

Những việc từ xưa đã sắp bày,
Nhưng chưa tiện nói để ai hay,
Trở trêu con Tào chia đôi ngã,
Đạo nghiệp linh-đỉnh đến nỗi này.

Hộ-Pháp Phạm-Công-Tắc, **Bần-đạo** chào mừng chư hướng-đạo, chư hiền-đệ, hiền-muội. Xin mời an-tọa.

Một giờ hội-ngộ, tình-nghĩa trọn năm. **Bần-đạo** vui mừng thấy chư hướng-đạo và các em đã làm được những gì cho sáng danh **Thầy** danh **Đạo** ?

Nhớ lại buổi sinh-thời, từ khi được **Thượng-Đế Chí-Tôn** ân-ban cho sứ-mạng, **Bần-đạo** trong mấy mươi năm chỉ mới tạo được một **Thánh-Thể Chí-Tôn** là **Tòa-Thánh**. Còn mọi sự khác đã sắp bày nhưng chưa kịp thực-hiện.

Phần truyền giáo, **Bần-đạo** cùng **Cao-Thượng Phẩm** đã lãnh lĩnh **Chí-Tôn**, nhưng bao nhiêu sứ-

mạng đã sắp bày, bao nhiêu kế-hoạch đã đặt sẵn, chỉ chờ thời-gian tuần tự tiến hành. Nhưng than ôi ! Lòng người thì vậy, mà thời-cơ chưa được vậy ! Phần hành-chánh tổ-chức guồng máy lãnh-đạo nhơn-sinh chỉ được ngân ấy, “ ***Còn Phần Giáo-Lý Thi Chẳng Có Chi*** ”. Cơ Đạo lúc bấy giờ luôn luôn ứng-phó xoay trở với bao nhiêu áp-lực bên ngoài đưa đến. Dầu tài cán đến bậc nào cũng không làm sao tiến-hành cho kịp lúc.

Có những điều chưa tiện nói cho Hội-Thánh được biết, việc ấy mãi đến ngày nay cũng chưa được cùng ai tỏ-bày tâm-sự, mà đó là điều tai-hại vô cùng. Đó là mầm trở ngại cho bước tiến của Đạo ngày nay.

Có một hôm nào, Bản-đạo đã nói với hiền-hữu Huệ-Lương rằng : “ ***Chưa Có Ngày Giờ Để Tu Học Huyền-Pháp*** ”, nhưng đã là sứ-mạng do Chí-Tôn sắp định, thì sớm muộn gì ắt cũng an-bài, và mọi việc sau này sẽ còn nhiều người kế tiếp.

Chính vì nguyện-vọng đó nên ngày Đại-hội Khánh-thành **TÒA-THÁNH TÂY-NINH**, Bản-đạo đã công-bố trước đại hội nhơn-sinh rằng : Bản-đạo

là người trụ-trì, người giữ chùa, người giữ quyền-pháp đạo-luật cho tất cả nhân-sinh, còn việc phát huy chính-nghĩa, “ ***Phổ-Truyện Chánh-Giáo*** ” là do đoàn hướng-đạo ở hậu-lai kế tiếp.

Ngày nay Bản-đạo có một điều hết sức buồn thương là Đạo đã sáng, thể Đạo đã mở, nhưng “ ***Tâm-Đạo*** ” còn quá lu-mờ. Do đó, đã nảy sinh vì thể-lực, vì quyền-hành, v.v... đã làm những chướng-ngại ngăn-chặn bước tiến của cơ Đạo.

Ngày xưa, nơi binh-thơ, Tôn-Tử đã mở đầu một câu : “ ***Công Tâm Vi Thượng, Công Thành Thứ Chi*** ”.

Đó là nhà **NHO** cách-mạng, còn hàng hướng-đạo nữ lại để thua sao ?

Mọi việc đều ở lòng người, mà lòng người là Nhân-tâm. Nhân-tâm là Tòa-Thánh, là Thánh-Thất, là nhân-sinh, là Đạo-nghiệp.

Muốn được Nhân-tâm, phải “ ***Tu-Luyện Cho Minh Cái Đắc Nhân-Tâm, Mới Là Thành Công Vậ*** ”. Mà Nhân-tâm cũng đồng nghĩa với Tâm-xuân vừa rồi Liễu-Tâm Chân-Nhân đã đề-cập đến.

Mùa xuân này, Bần-đạo gửi lời về thăm các hàng Giáo-phẩm lưỡng đài nơi **Tòa-Thánh Tây-Ninh**. Cầu xin **Từ-Phụ** chan-rưới ân-lành cho mỗi gia-đình, mỗi lòng người đều nảy-nở hai chữ **Tâm-xuân**.

Hẹn còn dịp khác sẽ luận bàn nhiều hơn. Xin nhường bút.

---

* Phục-Nguyên sao y nguyên-văn bài **Thánh-Giáo** của Ngài **Hộ-Pháp Phạm-Công-Tác** giảng đàn, trong trang 259. **Quyển THÁNH-GIÁO SƯU-TẬP** – Năm Bính Ngọ và Đinh Mùi (1966 – 1967) – **CƠ QUAN PHỔ-THÔNG GIÁO-LÝ**.

Phục-Nguyên xin kính-cẩn phụng-họa theo bài Thánh-ý của Ngài Hộ-Pháp Phạm-Công-Tắc.

PHÚ LỐI VĂN

Nay **Phục-Nguyên** tóa “ **Huệ-Mâu Nhân-Tạng** ”,
Ngài **Phạm-Hộ-Pháp** đã có công xán-lạn **Vị-nhân**.
Dựng Thánh-dương, để chung lo **Phổ-độ** thế-gian,
“ **Đuốc Huyền-Quang, Tỏa Lý Chân Huờn Đại-Dạo** ”;
Thầy chọn **Nam-Bang** xiển truyền “ **Chánh-Giáo** ”;
Tuyển căn-lành, “ **Qui-Y Tam-Bảo** ” hoằng-khai..
“ **Nhân-Chủ-Tâm, Khai-Khiếu-Đỉnh Hiệp-Thiên-Đài** ”,
Khuyết tu-luyện, “ **Huờn Như-Lai Chánh-Đẳng** ”.
“ **Thân-Khẩu-Ý, Thanh-Tịnh Giai-không Ngũ-Uẩn** ”,
Dứt Tam-tâm, Bát-tà, năng “ **Chỉ-quán Hành-Thâm** ”,
Thiệt người tu, thì phải “ **Ăn-Năn Sám-Hối** ” lỗi lầm,
Trọn chân-thật, trau-dồi chú-chăm hằng tinh-tấn !
Không Ngã-nhân, bởi sạch thói trần dứt hẳn;
Chánh-giác tri, Minh-sư-trí trừ hết tận vạn duyên..
Lòng đại-tử, tha-thứ người tặng lắm sự ưu-phiền,
Ta tự chứng, kết-quả “ **Huờn-Nguyên Vô-Nhất-Vật** ”.
Trước cứu mình, ngộ “ **Chân-Không** ” là giải-thoát;

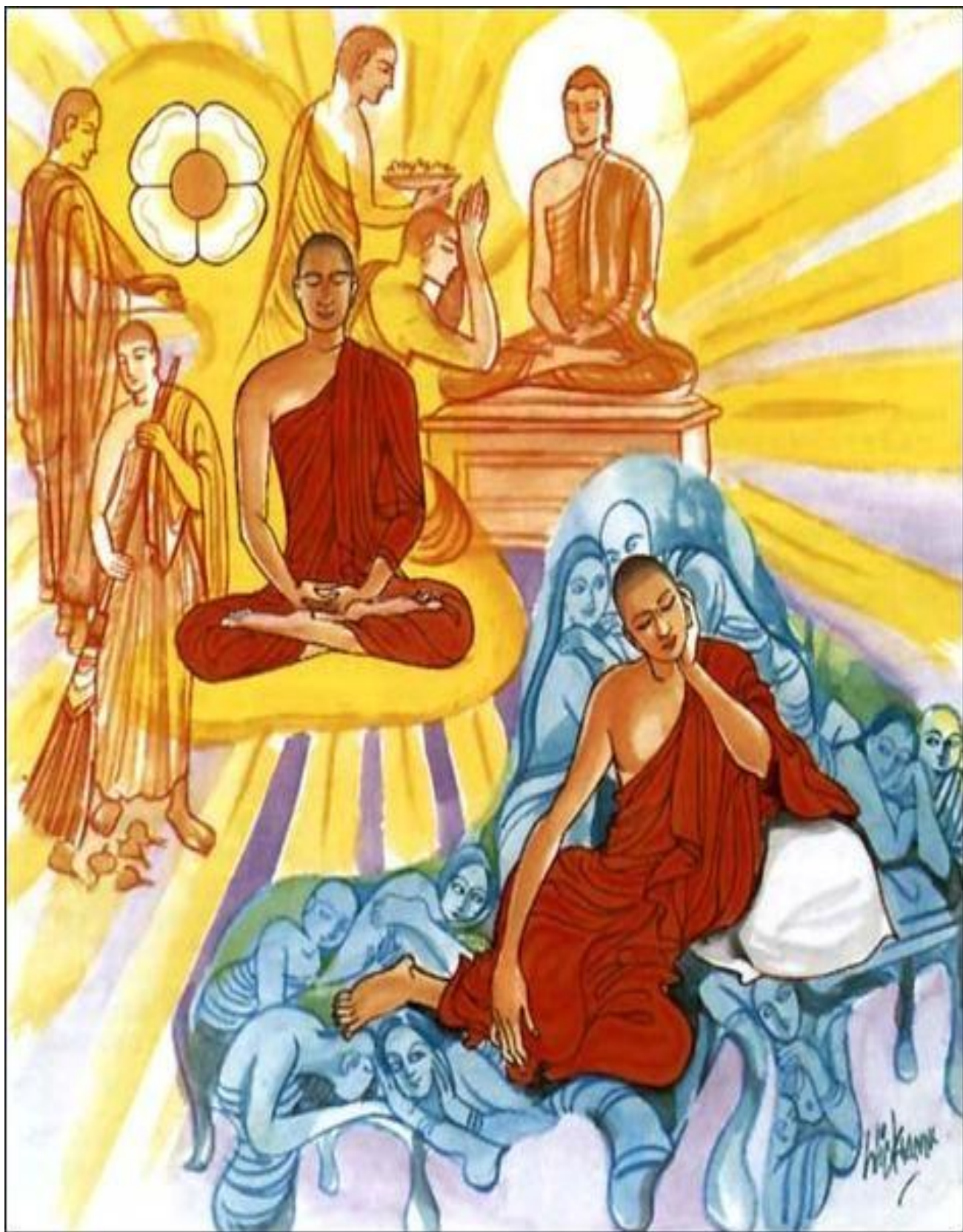

Liễu “ **Vô-Tâm** ”, ắt chứng quả huờn bậc “ **Như-Như** ”;
Dứt Trụ-chấp hình-thức, tôn-chỉ và danh-từ... !
Ngộ “ **Mật-Diệu Tâm-Kinh Bốn Huyền-Thư Vô-Tự** ”.
Chứng “ **Phật-Huệ Viên-Minh** ”, thì phi ngôn-ngữ;
“ **Tính Ưu-Việt** ”, chẳng kinh-sử, “ **Đạt Lý Kim-Gang** ”,
“ **Lậu-Tận-Minh** ”, ắt ngộ “ **Chánh-Pháp Nhãn-Tàng** ”,
Chẳng còn mê, vướng-mắc cảnh đa-đoan vật-chất !
Tu không luyến, làm sao mà lưu-thanh tẩy-lọc... ?
Thập-Tam-ma, ẩn nắp xúi-giục trong Thức-thần,
Cứ phải trái, hơn thua mà mất gốc “ **Bốn-Chân** ”,
Hằng quấy-nhiều khiến tánh tâm thường điên-đảo !
Phải Tĩnh-luyện, “ **Huyền-Pháp Vô-Vi Đại-Đạo** ” (!)
Khuyết “ **Song-Tu Tánh-Mạng** ” rớt-ráo thậm-thâm;
Tu “ **Thanh-Tĩnh, Phá-Nhất-Khiếu Chi-Huyền-Quang** ”;
“ **Tánh Hiệp Vô-Vi** ”, ngộ “ **Ánh-Đạo-Vàng Huờn-Vị** ”.
“ **Ốc trống không, Thống Tam-Tài Chi Bí-Chỉ** ”,
Trí “ **Đa-Thi Huệ-Trạch** ”, thì “ **Phục-Thử Hồi-Nguyên** ”,
Vô quái-ngại đã hòa-hiệp “ **Nhất-Khí Nhiệm-Huyền** ”,
Nuôi Tâm-linh bằng nguồn “ **Tiên-Thiên Vi-Bảo** ”.
“ **Chuyển-Pháp-Luân** ”, tạo công-năng hoàn-hảo,
Xong, quày-đoàn chung lo việc xiển-giáo Đạo Thầy,

Vậy ai là người Vô-ngã, trang Thánh-thiện bắt tay ?
Vì đại-nghiệp, giục-giã “ ***Đạo Hoảng-Khai Cứu-Thế*** ”.
Nửa “ ***Vô-Vi Có Thấy Thượng-Đế*** ”;
Nửa “ ***Hữu-Hình Huynh-Đệ Đại-Đồng*** ”,
Tuyển “ ***Chân-Tu Vô-Thừa Phật-Huệ Linh-Thông*** ”.
Hạnh Thánh-tâm, Thánh-thể không còn danh-lợi.
Hạnh hòa mình, nêu tình-thương lập-trường độ rỗi.

• **Chú-Thích Thuật-Ngữ**: “ ***Nhất-Bổn Chân-Thần*** ”
là hiệp với Cha Linh-hồn. – “ ***Nhãn-Thị Chủ-Tâm*** ”, là
dùng mắt Trí-huệ (***Minh-sư-trí***) – **Chiếu-quán** thấy Tánh,
để khử trừ tạp-niệm ô-nhiễm, cảm-thọ phiền-não theo
thói chúng-sinh, – “ ***Bảo-Trung , Đắc-Nhất Hiệp Thiên-Dài*** ”,
là Pháp “ ***Tâm-Trung Thường-Trụ*** ”, không còn giả-ngã
phân biệt phải trái, tốt xấu, đặng thất.. được như vậy thì
Nê-huờn khai mà tiếp cảm-ứng với các Đấng Thiêng-
thiêng. – “ ***Vô-Tâm*** ”, là tâm không còn mê-lầm và không
còn Trụ-chấp vạn hữu thế-gian. Và cũng không còn
Tâm quá-khứ, Tâm hiện-tại, Tâm vị-lai. – “ ***Huyền-
Pháp*** ”, là phải tu Tịnh-luyện Pháp “ ***Tánh-Mạng Song-
Tu*** ”, để dứt oan-nghiệt và giải-thoát luân-hồi.

“ Tánh - Mạng song tu ”

Này quý-vị môn-đồ, “ ***ĐẠI-ĐẠO CAO-ĐÀI PHỔ-ĐỘ*** ”
Tây-Ninh ! Nói chung các hệ-phái... ! Tại sao
hôm nay **Phục-Nguyên** lại nêu bài **THÀNH-GIÁO**
của Ngài **Phạm-Hộ-Pháp** trong quyển “ ***KIẾN-TÁNH***
GIẢI-TRỪ VÔ-MINH ” này ? Bởi vì “ ***Chân-Lý*** ” là
nguồn ứng-dụng chung, không phân-biệt trên mọi
lãnh-vực... ! Và cũng không có bảo-thủ cố-chấp
riêng, đố-ky, dị-biệt, thành-kiến, trong khía-cạnh
Bản-ngã, và cũng không phải là một tiêu-đề phi-
tưởng, rồi đem ra để hý-luận làm trò huyễn-hoặc
hoang-đường ẩn-dụ, gây ra mê-tín dị-đoan những
chuyện không đâu mà nảy-sinh thành lý-chương.
Với tánh-cách kích-thích tâm-lý để ru ngủ người,
có ẩn-ý tà-tâm lôi-cuốn người theo mình, để thỏa-
mãn với tham-vọng của thói phàm-phu tục-tử. Vì
“ ***Chân-Lý*** ” là tiềm-năng ẩn-tàng để tạo nguồn
sống về mặt “ ***Tinh-Thần Tâm-Linh Hòa Đại-Thể*** ”,
nó vô-hình chung diệu-hữu mà lại có tăng thêm
sinh-lực công-năng lồng vào trí, để khai-thị thức-
tỉnh chuyển-hóa cho người quay về hiện-thực
“ ***Thiên-Nhiên Vô-Ngã*** ”, mà nó cũng là “ ***Tính Siêu***
Ưu-Việt ”, bởi do **Cha Linh-hồn** phát-ban chung
toàn cả nhân-loại, không dành riêng cho bất cứ

một cá-thể nào, hoặc trong phạm-trù hạn-hẹp ở một lãnh-vực tôn-giáo, hệ-phái nào, và v.v... “ **Chân-Lý** ” là nguồn sinh-lực duy nhất chung về thực tại “ **Đạo-Lý Sinh-Tồn** ” cho toàn cả nhân-loại. Đại để, nếu ai tỉnh-thức hồi tâm biết quay về với nguồn sống hằng-hữu cao-thượng trực-giác “ **Thực-Tại Chánh-Niệm Đại-Định** ”, là nhờ có ý-chí dũng-mãnh, tự biết lo phát-triển kỹ-năng kiên-cố công-phu tinh-tấn vào việc năng chuyên tu-tập “ **Tham-Thiên Nhập-Định Chiếu-Kiến Minh-Sát Hiện-Thực** ”, không còn lớp nghiệp-chướng màng vô-minh nhận-thức sai-lầm vạn hữu ở ngoại cảnh qua “ **Ngũ-Uẩn** ”; về nội-tâm không còn kích-thích đam-mê hằng luôn sống bằng “ **Thần-Thức - Ngũ-Dục** ”. Song song, phải biết nương tòng theo chỉ-chuẩn với “ **Khuôn-Vàng Thước-Ngọc Chánh-Pháp Chân-Truyền - Giới-Định-Huệ** ”, và phải nghiêm-cẩn cho trọn-lành về mặt “ **Tác-Phong Tư-Cách Phẩm-Hạnh Chân-Tu**”, thì mới hòng mong hoà với “ **Chân-Không Diệu-Hữu** ”, mà sống huyền-đồng cùng nguồn “ **Chân-Lý Siêu-Vi Bất-Diệt** ” này được đó ! Vì thế, mặc dầu Phục-Nguyên này không phải là môn-dồ của “ **ĐẠI-ĐẠO CAO-ĐÀI** ”, nhưng

Phục-Nguyên đã xét thấy rằng : **Đấng Tạo-Hóa (Thượng-Đế)** Cha Linh-hồn chung, xiển-dương nguồn “ **Chân-Lý** ” hoằng-khai “ **ĐẠI-ĐẠO CỨU-THỂ** ” vào Kỳ Mạt-pháp này, không phải là việc đơn-giản hạn-hẹp ở trong một lãnh-vực hệ-phái tôn-giáo nào, và cũng không dành riêng cho bất cứ một ông giáo-chủ nào. Đó là ngụ-ý để nói lên nguồn “ **Chân-Lý Đại-Đồng** ”. Nhưng khi khai **Đạo**, thì cũng phải chọn người hàng có sứ-mạng, song phải hợp nơi có tú-khí hiệp với **Âm-Dương, Trời-Đất** mới được. Hầu để tạo dựng một nơi “ **Đại-Tụ-Điểm** ” tại mặt hữu-hình, hiệp lại “ **Nhất-Thể** ”, hội-tụ một số duyên-lành hầu sau này hoằng-khai “ **Chánh-Pháp Chân-Giáo** ”, cứu-rỗi hàng Nguyên-nhân. (*Nhưng phải hội đủ trọn được hàng Chân-linh đã có sẵn căn-lành thiết-tướng xuất-gia ẩn tu-luyện mới được*).

Vì thế, về mặt hữu-hình **Đức Thượng-Đế Chí-Tôn (Tạo-hóa Cha Linh-hồn)**, giao trách-nhiệm quan-trọng cho **Ngài Hộ-Pháp Phạm-Công-Tắc** xây-dựng **Thánh-Thể Chí-Tôn** là **TÒA-THÁNH**, một nơi hội-tụ tú-khí được

hòa cùng nhịp sinh-học vũ-trụ là **TÒA-THÁNH TÂY-NINH**, hợp **Địa-lý Thiên-nhiên**, với tư-cách là **Thánh-Viện**. Nhưng than ôi ! Vì trọng-trách **Bê-trên** phó-thác ! Trong thời-gian qua quá-trình kiến-tạo, Ngài phải đương-đầu đối-phó lắm điều chướng-ngại của mọi áp-lực, xét thấy rằng hết sức là nhói tim se ruột, mà Ngài cam-lòng đón nhận không biết bao nhiêu là tình-huống đố-ky ganh-ty của những thành-phần tiểu-nhân quây-phá ám-hại. Cũng bởi vì **dại-nghiệp cơ Phổ-độ của Cha Linh-hồn** giao-phó. Mặc dầu đã vậy, nhưng Ngài vẫn giữ-vững được lập-trường nhân-nại, ý-chí dũng-mãnh cao độ, hoặc mặc dù bất cứ có mãnh-lực ngoại cảnh nào đưa đẩy đến, cũng không thể làm lay-chuyển ý-chí của Ngài được ! Và cũng không ai so-sánh bì được như việc Ngài đã làm ! Ngài trau-dồi nguồn sống bằng **Đức-tin** có được **Thiên-kiêng Hộ-niệm** đầy công-năng, và ý-chí dũng-mãnh tập-trung vào tinh-thần nhiệt quyết, nhất định luôn luôn phải nỗ lực kỳ-công kiên-cố đến khi hoàn-thành cho bằng được “ **Dại-Tụ-Điểm** ”, ngõ hầu có nơi an trú cho hàng nhân-sinh về

đây đề “ *Lập-Công Bồi-Dức* ” và “ *Tu-Thân Hành-Dạo* ”.

Đây, Phục-Nguyên xin ví cũng như trong một quốc-gia, thì phải có các trường lớp từ cấp một đến đại học, cao đẳng. Nếu không có cơ-sở trường lớp thì thí-sinh có chỗ nào để vào học ? Phải cần có trường lớp để đào-tạo nhân-tài ! Nhưng cũng phải cần có đoàn ngũ giáo viên, giáo sư có kỹ-năng trình-độ sư-phạm chuyên-nghiệp đảm-trách vai trò hướng-dẫn hàng học sinh, sinh viên. Song song, cũng phải có chương-trình học-đường của Bộ giáo-dục đưa ra nữa. Ngược lại, đã có trường lớp mà không có đoàn ngũ giáo viên, giáo sư và chương-trình học thì lấy đâu mà đào-tạo nhân-tài để giúp ích cho quốc-gia xã-hội ? Xét thấy rằng, mái học-đường rất là quan-trọng đối với quốc-gia xã-hội chớ không thể xem thường ! – Mái học-đường có trách-nhiệm đào-tạo nhân-tài phải có phương-thức kết-quả thiết-thực về mặt kỹ-năng hữu-hiệu các ngành-nghề về mọi mặt khoa-học kỹ-thuật, sáng tạo để bắt tay nhau mà đóng góp lo chung vào sự việc xây-dựng quốc-gia xã-hội. Đất nước được phồn-vinh, thịnh-vượng và dân được

an-cư lạc-nghiệp. Phần chính là nhờ có nhân-tài đạt được nhiều kết-quả kỹ-năng thiết-thực hữu-hiệu các ngành nghề. Nên mái học đường luôn luôn gắn liền với quốc-gia xã-hội – Khi nào đất nước cần nhân-tài, thì mái học-đường sẵn-sàng có nhân-tài để cung-ứng ngay vậy.

Vì thế, nói qua Đấng *Thượng-Đế Chí-Tôn* (*Cha Linh-hồn chung*) khai “*Dại-Dạo*” vào thời kỳ Mạt-pháp này để hoằng-dương “*Chánh-Pháp*” với *Mục-dích* là “*Cứu-Thế*”. Nên, cũng phải cần có phần kiến-tạo về mặt trường lớp là nơi “*Dại-Tụ-Điểm*” **TÒA-THÀNH TÂY-NINH**, với danh gọi là “*Hội-Thánh – Thánh-Địa*”. Có chương-trình “*Tam-Giáo Đồng-Quy*” rất rõ ràng !

Như, **Phổ-độ** và **Tuyển-độ**. Chiếu theo chương-trình, phương-thức là mục-dích “*Dại-Dạo Cứu-Thế*” có ẩn ý “*Chân-Pháp Huyền-Nhiệm Diệu-Hữu Bí-Chỉ Tối-Thượng*” đã trọn trong quyển Kinh “**THIÊN-ĐẠO**” Nhật-tụng hằng ngày :

 1 - Bài **NHO-GIÁO**. Do đức **Khổng-Tử** giảng đàn dạy.

 2 - Bài **TIÊN-GIÁO**. Do đức **Hồng-Quân Lão-Tổ** giảng đàn dạy.

 3 - Bài **THÍCH-GIÁO**. Do đức **Nhiên-Đặng Cổ-Phật** giảng đàn dạy.

 4 - Bài **CHÂN-KINH DI-LẶC**. Do đức **Phật Thích-Ca** giảng đàn dạy.

Trong đó có ba bài Kinh từ “*2-3-4*” đã nêu trên rất quan-trọng, có ẩn-ý “*Chân-Không Diệu-Hữu Nhiệm-Mầu Bí-Tạng*” để đưa con người thăng-hoa tiến-hóa, và giải-thoát. Nếu ai có căn-lành, hữu-chí và nhẫn-nại cứ nương theo đây mà tu, thì có thể kết-quả tiến-hóa hoặc giải-thoát. Và kinh-nghiệm việc tu để giúp đời. Nhưng phải ẩn tu thì tốt hơn !

Về phần **NHO-GIÁO**, xem bài “*NGŨ-ĐỨC*”, **Phục-Nguyện** đã mô tả trên.

“*NHO-TÔNG CHUYỂN-THẾ*” : Có nghĩa là, hướng dẫn cho người “*Hườn Lại Toàn-Thiện Chí-Nhân Quân-Tử Góc Nhân-Bản Tròn Ngũ-Đức*” - (“*Tân-Dân Minh Đức*”). Không còn thói tiểu-nhân. Mục-đích là hầu hết các môn-đồ của **ĐẠI-ĐẠO**

GAO-ĐÀI PHỔ-ĐỘ tại **TÒA-THÁNH TÂY-NINH** do Ngài **Hộ-Pháp Phạm-Công-Tắc** có một trách-nhiệm rất quan-trọng, bởi vì **Cha Linh-hồn** đã giao-phó chương-trình phải Kiến-tạo và Hướng-đạo hàng môn-đồ tại **Thánh-địa TÒA-THÁNH TÂY-NINH**, chỉ biết lo hướng-dẫn người “**Tu-Thân**” trở nên hàng “**Thánh-Tâm, Thánh-Thể, Thánh-Thiện**”, và sau này sẽ tiến lên cơ “**Tuyển-Độ**” Tu giải-thoát, để “**Phục-Hồi Tâm-Linh**”, tránh khỏi cảnh trần-gian huyễn-lập đầy-dẫy giả-ảo, dối-gạt làm cho người cứ mãi nhận-thức mê-lâm rồi **Trụ-chấp bảo-thủ cho là thật**. Đã như vậy, nên phải cam-chịu đón nhận không biết bao nhiêu là sự khổ não... ! – Và cũng không còn hành động theo thói **tiểu-nhân hạ-liệt** để chịu quả-báo luân-hồi nữa ! (*Nhưng nói về mục tu **Đạo** giải-thoát thì xét thấy rằng, rất khó đối với những người tu trong các tôn-giáo, hệ-phái, hoặc cư-sĩ. Bởi vì còn **bảo-thủ trụ-chấp** trong tôn-chỉ theo hình-thức âm-thanh sắc-tướng riêng môn-phái của mình và còn nhiều oan-nghiệt...*).

Vì thế, trong cơ **Phổ-độ** trước nhất phải cần có hàng “**Giáo-Phẩm Nhân-Tài**”, vừa “**Tu-Thân**

Hành-Đạo ”. Mới có đủ trình-độ, khả-dĩ về mặt kỹ-năng để đi “ **Giáo-Nhân Qui-Thiện** ”, phổ-hóa hàng tín-đồ ở các **Thánh-thất** địa-phương.

Xét thấy rằng : Nếu thực-thi đúng theo chương-trình tận dụng hàng **Giáo-phẩm** đã sẵn có, thì cơ “ **ĐẠI-ĐẠO CAO-ĐÀI PHỔ-ĐỘ** ” rất có hữu-ích đem lại cho nhân-sinh. Vì phương-thức thực-thi vào chương-trình để “ **Giáo-Nhân Qui-Thiện** ”, phát-triển về phần mặt chức-năng “ **Đạo-Đức** ”. Đồng thời cũng rất lợi-ích cho quốc-gia xã-hội, vì đem lại trật-tự an-ninh và thịnh-vượng phồn-vinh là khác !

GIÁO PHẨM HÀNH ĐẠO

* Phải hội đủ điều-kiện, như : “ **Phát Đại-Nguyện lớn với Cha Linh-Hôn Và Tam-Thế Chư Phật. Hãy hăng năng chuyên lo tập-trung vào việc chuyên trau-dồi Tư-Cách Giới-Hạnh Tu-Thân Hành-Đạo** ”. Và phải trọn vẹn giữ gìn vững ý-chí lập-trường, dũng-mãnh tinh-tấn chín-chắn “ **Tu-**

Tâm Sửa-Tánh ”. Phải trọn-lành phẩm-hạnh để làm gương cho nhân-sinh ngưỡng-mộ tin-tưởng, thì việc “ ***Giáo-Nhân Qui-Thiện*** ” mới có hữu-hiệu !

Điều quan-trọng nhất phải trọn giữ-gìn : Không lợi dụng mượn danh nghĩa Đạo để tạo Đời. Phải trọn hạnh “ ***Tu-Thân Hành-Đạo*** ”. Phải biết sợ luật nhân-quả báo-ứng về việc mượn Đạo tạo Đời để thỏa-mãn theo ý phàm-phu tham-vọng của riêng mình mà có tác hại ảnh hưởng như danh Đạo. Nếu tạo nhân-quả xấu này rồi thì đến kiếp luân-hồi phải đón nhận nhiều nghiệp-chướng quả-báo khổ đau không ít !

Vì thế, khi vào ngưỡng-cửa chùa để “ ***Lập-Công Bồi-Đức Tu-Thân Hành-Đạo*** ”, thì phải dứt khoát tư-tưởng, nếu có tham-vọng sinh-hoạt theo như thế-gian, là : Có tham-vọng tổ-chức làm chính-trị, hoặc tham-gia việc chính-trị, hoặc bàn luận việc chính-trị, hoặc bài-báng việc làm của quốc-gia xã-hội, hoặc thị-phi phỉ-báng người, hoặc lợi-dụng của chung mà làm tư riêng và v.v... Đó là

phạm “ **Qui-Luật Giới-Hạnh** ”, làm gương xấu có ảnh-hưởng về sự tác hại không ít trong cơ Đạo, riêng bản-thân thì mất phẩm hạnh người tu và có phương hại ảnh hưởng gương xấu đến danh-dự người đồng môn trọn-lành khác ! Hễ là người tu thì phải vẹn giữ cho vẹn trọn-lành, duy chỉ biết chuyên-chú lập hạnh nghiêm-chỉnh, luôn luôn tập trung vào việc nuôi tinh-thần cao-thượng thanh-nhã, cho được hoàn toàn nỗ lực năng lo “ **Tu-Thân Hành-Đạo Lập-Đức Nêu Gương** ”, cầu tiến-hóa, giải-thoát mà thôi ! Mọi sự việc hiện không còn sinh-hoạt theo như những chuyện thường-tình ở thế-gian nữa ! Chỉ biết tập trung tư-tưởng vào với mục-đích chánh là cần phải biết nương tưng theo “ **Chánh-Pháp Chân-Giáo** ”, ngõ hầu giúp vào việc tu-tập nghiêm-trì sao cho có công-năng phát-triển cho kỳ được thành-tựu kỹ-năng trí-huệ minh-triết ưu-việt hiện-thực mà giải-trừ nghiệp vô-minh hằng đã nhận-thức sai-lầm, gây ra không biết bao nhiêu là nghiệp-chướng tội-lỗi !

Vì thế, phải chuyên-cần nghiêm-trì “ **Giới-Hạnh** ” cho kiện toàn thuần-túy để cầu tu Đạo tiến-hóa, giải-thoát khỏi cảnh trần-gian đã đầy-dẫy sự

đau-khổ này mà thôi, đó là điều cốt-yếu hết sức quan-trọng cho đời người ! Nếu được như vậy, thì mới gieo hạt giống tốt niềm tin trọn-lành khả-kính để giúp ích vào việc lợi-tha cho nhân-sinh thức-tỉnh nhìn theo gương tốt ấy, mà quay về học Đạo cầu tu tiến-hóa, giải-thoát vậy. Chớ đánh mất niềm tin là qua mọi sự sinh-hoạt còn theo như thói phàm-phu thường tình, thì những sự việc thảy thảy đều hỏng hết cả đó ! - Nên nhớ ! Đã nói rằng tu, thì chớ nên làm gương xấu, và tạo trò cười cho thiên-hạ !

Này quý-vị môn-đồ **GAO-ĐÀI PHỔ-ĐỘ TÒA-THÁNH TÂY-NINH** ! Hãy bình tâm để chiêm-nghiệm nghiên-cứu những điều rất quan-trọng, do Ngài **Hộ-Pháp Phạm-Công-Tắc** giảng đàn, nêu trong bài **Thánh-Giáo** mà **Phục-Nguyên** có ghi lại phần trên đây.

TU HỌC HUYỀN PHÁP

Đây là những lời của Ngài Hộ-Pháp Phạm-Công Tắc đã nêu ra :

 1. “ **Còn Mọi Sự Khác Đã Sắp Bày Nhưng Chưa Kịp Thực-Hiện** ” (*Quý-vị tự nghiên-cứu chiêm-nghiệm...*).

 2. “ **Còn phần Giáo-Lý Thì Chẳng Có Chi** ”.

Ý Ngài nói : Về mặt phương-thức để dạy tu-tập Đạo giải-thoát thì không có thiết-thực rõ ràng, như : Về phần phương-pháp hiệu-năng để hướng-dẫn nhân-sinh am-tường qua cách tu thân sao cho hoàn toàn trọn “ **Ngũ-Đức** ” – (“ **Tân-Dân Minh-Đức** ”). Về phần Mục-đích “ **Giáo-Nhân Qui-Thiện** ” ở các địa-phương thì xét thấy chưa có chi cả.

Riêng Phục-Nguyên nhận xét chung hết các hệ-phái Cao-Đài, tu-luyện Pháp Tiên-đạo (“ **Tánh-Mạng Song-Tu** ”) cũng không đúng theo “ **Chân-Truyền** ” của Tiên-đạo. Còn nếu có tu thật đúng theo “ **Chân-Truyền** ” của pháp Tiên-đạo, thì cũng phải xuất-gia ẩn tu kể cả đời người. Nhưng cũng không thể giải-thoát được, bởi vì mới

có bề “ **Ngũ-Quan Đại-Định** ”, nên vẫn còn “ **Tam-Tâm Tứ-Tướng** ”, chưa có vẹn tròn Đại-định. Mặc dầu có tu đúng pháp Tiên-đạo, nhưng cũng không thể giải-thoát, bởi vì còn hàng Tiên-nhân, không hoàn toàn rớt-ráo vào “ **Qui-Luật Giới-Hạnh** ”. Bởi vì cũng còn nguyên “ **Tam-Tâm, Tứ Tướng** ”, còn “ **Mạc-Na-Thức** ” và còn thiếu về phần “ **Lập-Công Bồi-Đức** ” để hóa-giải nghiệp-chướng gây tạo tiên-khiên đã bao đời.

TU ĐẠO GIẢI-THOÁT PHẢI ĐỦ TAM CÔNG

Trong “ **DIỆU-PHÁP LIÊN-HOÀ KINH** ” Ngài Trí-Tịch Bồ-Tát có nói với Ngài Văn-Thù Bồ-Tát rằng : “ *Tôi thấy Đức Thích-Ca Như-Lai trong vô-lượng kiếp đã từng chịu khổ mà tu khổ-hạnh, tích-lũy công-đức, cầu “ ĐẠO BỒ-ĐỀ ” chẳng hề biết ngừng nghỉ* ”.

Vì thế, nếu có ý-chí thiết cầu tu Đạo giải-thoát thì phải hội đủ “ **TAM-CÔNG** ”, như :

 1- CÔNG-PHỤ : Phải tự ý-thức, lúc nào cũng cố-gắng hết sức mình, có nhiệt tình chuyên trì để làm lợi ích cho tha-nhân, cũng như có ý-chí nhẫn-nại, dũng-mãnh lập-trường, phải nhất quyết dũng-mãnh kiên-cố giữ-gìn cho hoàn toàn “ **Đức-Lành Nghiêm-Tri Giới-Hạnh Công-Phụ Tu-Luyện** ” và **Hành-Đạo** phổ-độ chúng-sinh.

 2- CÔNG-QUẢ : **Công**, là làm việc lành, **Quả**, quả-báo tốt. Ấy là phụ tay nhau để xây-dựng cơ nghiệp Đạo. Đó là làm thí-công, thí-của tạo chung

cho mọi việc lợi-tha đại-chúng ! Song song
“ **Công-Quả Ngoại Và Công-Quả Nội** ”.

 * **CÔNG-QUẢ NGOẠI**, là thi-ân Bồ-đức để làm lợi ích chung cho Đại-chúng không ngại. Tùy theo khả-năng phương-tiện của mình.

 * **CÔNG-QUẢ NỘI**, đi, đứng, nằm và ngồi phải đều “ **Tập-Trung Tư-Tưởng** ” vào việc kiên-cố lo “ **Nhập-Định** ”, là : hăng năng phải quả-quyết lập chí “ **Hồi-Quang Chỉ-Quán** ”. - Hồi-quang có nghĩa là phản-chiếu vào nội-tâm. Rồi **Chỉ**, có nghĩa là ngưng, không còn trụ-chấp để ý-nghĩ việc gì vào “ **Tâm Quá-Khứ ; Tâm Hiện-Tại, Tâm Vị-Lai** ”. Rồi **Quán**, có nghĩa là loại trừ cho sạch hết Tập-niệm ô-nhiễm đam-mê theo Bản-năng thói chúng-sinh.

 3 - CÔNG-TRÌNH : Phải cố-gắng tập-trung vào việc chuyên-cần nỗ lực để tạo nguồn công-năng trí hóa bằng phương-tiện sôi kinh, đọc sách, nghiên-cứu học hỏi theo gương “ **Phẩm-Cách Giới-Hạnh** ”; hạnh lành của các bậc tiền-bối theo hàng chư Phật, Bồ-tát (*Thánh-nhân*) và phải hăng năng tinh-tấn dũng-mãnh, tu-tập “ **Tham-**

Thiền Nhập-Dịnh Chiếu-Quán Tư-Duy Minh-Sát Thê-Nghiệm... ” để phát-triển kỹ-năng kiến quang, tăng thêm nguồn trí-huệ siêu-việt minh-nhiên, liễu-ngộ “ **Bí-Chỉ** ” viên-thông xán-lạn, hầu trở nên “ **Trực-Giác Thâm-Thâm Nhiệm-Lý Tâm-Kinh Vô-Tự Linh-Mẫn Siêu-Quang Diệu-Hữu** ”. Đồng thời phải nên giữ-gìn cho vẹn tròn “ **Phẩm-Cách Đức-Hạnh** ” về việc cẩn-ngôn, cẩn-thể, cẩn-lễ hạ mình hòa ái, thể hiện mở lòng tình-thương vị-tha đối với mọi người

– Song song, phải năng tự khắc-kỷ hằng luôn luôn răn mình dè-dặt, tránh phạm nhậm những tội, như : “ **Ngũ-Nghịch, Thập-Ác, Tứ-Trọng...** ” mà sa-đọa vĩnh kiếp siêu sinh đó !

Nặng nhất là tội **Ngũ-nghịch**, như : Năm tội bội-phản Thầy. Thay vì báo-ân, trả nghĩa, bồi bổ phước-điền để vun-quén **Huệ-mạng**, trái lại đi làm phản-nghịch cho nên kể là tội.

Trong **A-Nâ-Thê** vấn **NGŨ-NGHỊCH KINH** có ghi Năm tội này: 1. Sát phụ, 2. Sát mẫu, 3. Hại A-La-Hán, 4. Gây rối-loạn chúng Tăng, 5. Khởi ác-ý đối với sở hành của Đức Như-Lai

(hay là *Thầy dạy Đạo*). Kẻ nam, người nữ nào mà phạm **Năm tội lớn** ấy, không thể cứu thì phải đọa vào **ĐỊA-NGỤC VÔ-GIÁN** (*Ngũ Vô-Gián Địa-Ngục*), tức là sẽ bị hành-hạ mãi mãi ở **Địa-ngục**, không biết đến kỳ-hạn nào mới được ra. Vì vậy, nên **Ngũ-nghịch tội** cũng gọi là **Ngũ Vô-gián tội**.

Nếu ai mà có phạm trong một tội trong **Ngũ-nghịch tội** ấy, thì chẳng được nhận vào **Đạo** vậy.

Trong “ **Tứ-Thập Bát-Nguyện** ” của **Đức Phật A-Di-Đà** điều thứ 18 có nói : “ *Nếu tôi được lâm Phật, thì chúng-sinh mười phương chí tâm tín lạc, muốn sinh về nước tôi, cho đến mười niệm mà chẳng sinh đó, xin chẳng giữ lấy ngôi Chánh-Giác. Chỉ Trừ Ra Kẻ Phạm Ngũ-nghịch* ”.

Các kinh-điển nhà **Phật** thường dạy : Kẻ phạm tội **Ngũ-Nghịch**, thì hoặc chẳng được vãng-sinh về cõi **Tịnh-Độ** của **Phật**, hoặc bị đọa mãi mãi ở **Địa-Ngục**. Nhưng có khi kẻ phạm được vãng-sinh khỏi bị đọa. Như cảnh vua **A-Xà-Thế** giết cha, và ông **Đề-Bà-Đạt-Đa** hại **Phật**. Ấy nhờ hai duyên-cớ.

 1. Kẻ phạm-tội bội nghịch từ trước kia đã có phát tâm **Đại-thừa**, vì gặp duyên mà tạo ra tội nghịch, hoặc vì nghiệp-chướng đời xưa phải trả, nhưng rồi hối-ngộ rất thâm-trọng, phát tâm ra khỏi cảnh đời ác nghịch, diệt được tội trọng nên được vãng-sinh **Tịnh-độ**.

 2. Kẻ phạm-tội bội-nghịch trước kia đã từng tu-hành, tuy nay lỡ phạm mà rồi ăn-năn, quán tưởng sâu xa phước-đức của **Phật**, nên trừ diệt tội trọng, khỏi bị đọa-lạc, lại được vãng-sinh, tấn lên đường lành.

Như trong “**QUÁN VÔ-LƯỢNG THỌ PHẬT KINH**” về **Bậc Hạ-phẩm Hạ-sinh**, có chép : Như có ai làm ác nghiệp chẳng lành : “**Ngũ-Nghịch, Thập-Ác**” đáng đọa ác-đạo, nhưng lúc lâm-chung được bậc thiện-tri-thức an ủi, thuyết-pháp cho nghe và dạy “**Niệm Phật**”, người ấy dẫu khổ bức, nhưng cũng rón xúng được mười lần : “**Nam-Mô A-Di-Dà Phật**”, trừ được các tội trong **Tám mươi ức (8.000.000)** kiếp sinh-tử liền được vãng-sinh cõi “**Cực An-lạc Thế-Giới**”, dự bậc **Hạ-phẩm Hạ-sinh**.

Lại trong **NIẾT-BÀN KINH**, Phật có dạy :
“ *Dẫu ai có phạm “ Tứ-Trọng Tội, Ngũ-Nghịch Tội ” mà phát lộ “ Ân-Năn ” hộ-trì “ Chánh-Pháp ”, thì cũng đáng nhận sự cung-kính cúng-dường, cũng dặng độ thoát ”.*

Này quý-vị hành-giả ! Đã là người tu thì phải chín-chắn, có ý-chí quyết-định giữ-vững lập-trường, kiên-trì dũng-mãnh chớ có khinh-lờn, tự khép mình vào “ **Qui-Luật Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ” cho kiện-toàn lúc nào cũng thận-trọng xét-nét mọi lẽ cho kỹ-càng chớ buông-lung, và phải biết sợ phạm nhậm các tội đã nêu trên, nhờ vậy Công-trình mới có được kết-quả hữu-hiệu rất-ráo “ **Viên-Minh Siêu-Thức** ”, mà không còn rơi vào cảm-thọ nghiệp khổ-não nữa đó !

Còn tu đúng y theo như “ **Chánh-Pháp Nội-Giáo Chân-Truyền** ” trong hai bài **CHÂN-KINH** hàm-súc rất vi-diệu, như : “ **THÍCH-GIÁO, CHÂN-KINH DI-LẶC** ”. Tu hạnh Đại-thừa hàng Bồ-tát, thì phải biết tưng nường theo “ **Chánh-Pháp Nhân-Tàng** ” toàn là ẩn mật-diệu siêu-vi về mặt tinh-thần “ **Bát-Nhã Kim-Gang** ”. Nếu phần căn-cơ còn quá thấp kém,

nghiệp-chướng oan-nghiệt quả-báo còn đầy, hoặc mức tiến-hóa còn kém, hoặc không xuất-gia, hoặc xuất-gia mà mãi vẫn còn nặng về phần **Trụ-chấp**, **Bảo-thủ** vào hình-thức âm-thanh sắc-tướng, theo cố-hữu tập-quán của tôn-giáo hệ-phái đã sẵn có bao đời thì không thể nào tu huần **Phật-vị** được !
(*Tu theo tôn-giáo, nếu giữ được trọn-lành thì chỉ kết-quả tiểu Thánh hàng Thịnh-văn, tiến-hóa chớ chưa giải-thoát*).

 3. Chưa có ngày giờ để “ **TU-HỌC HUYỀN-PHÁP** ”.

Tại sao Ngài lại nói chưa có ngày giờ để “ **Tu-Học Huyền-Pháp ?** ”. Bởi vì, Ngài lãnh lệnh với Cha Linh-hồn, có trách-nhiệm phải kiến-tạo cơ Hữu-hình một Thánh-thể Chí-Tôn là Tòa-Thánh – Cũng là “ **Đại-Tụ-Điểm Tu-Viện Trung-Uống Đại-Đạo Cứu-Thế Kỳ-Tam** ”, hầu giúp cho nhân-sinh về nương nơi đây để làm Công-quả và Tu-học. Đã là sứ-mạng của Ngài phải chấp nhận như vậy rồi, thì cả cuộc đời sống với hạnh đức **Vị-tha**, nên phải dấn-thân hy-sinh để làm lợi-ích cho đại-chúng mà quên mình !

Ngài đã vong thân không còn **Vị-ngã**, đem thân mình mà trang-trải tỏa ra nguồn sinh-lực dấy tâm-đồng bao-phủ ánh siêu quang tình-thương xán-lạn, tạo điều kiện chung ngõ hầu làm lợi ích cho hàng môn-đồ hội tụ về đây có nơi nương tựa mà “ **Lập-Công Bồi-Dức** ” để hoá-giải bớt nghiệp và **Tu-thân**. Vì thế, Ngài mới giảng đàn tỏ bày, “ **Chưa Có Ngày Giờ Để Tu-Học Huyền-Pháp** ”, bởi vì không có thời-gian. Cũng vì mọi người mà quên mình, thật hết sức là khả-quí. Mặc dầu đây là hữu-hình trong phạm-vi sắc-tướng, nhưng cũng phải mượn vị-trí sắc-tướng này mà để tùy-duyên ứng-dụng cho hàng **Sơ-cơ** và hàng **Tiểu-thừa**, nếu quá sự cố-chấp còn phân-biệt thì cũng không phải

“ **Đạo Cứu-Thế** ”. Hễ nói “ **Đạo Cứu-Thế** ” thì phải có phương-thức chương-trình vạch ra cho rõ ràng, để tùy căn-cơ nương theo tu học từ **Sơ-cơ**, **Tiểu-thừa**, **Trung-thừa** và **Đại-thừa**. Bởi vì vào thời Mạt-pháp này, nhân-loại phần nhiều là mới tiến-hoá, hoặc tiên-thân đã tạo nhiều nghiệp-chướng, nên phải bị nghiệp thối-chuyển trầm-luân

đến ngày nay. Như vậy, không thể nào vào lớp tu “ **Tuyển-Dộ Đại-Thừa** ” liền được.

Vì sự hy-sinh cao cả của Ngài đã hoàn-thành sứ-mạng mà **Cha Linh-hồn** giao-phó đã được kết-quả mỹ-mãn. Ngài đã để lại thành-tích cao-thượng, nêu gương lành **Vị-tha** hy-hữu cho hàng môn-đồ hậu-thế rôi-dấu theo đó mà tiếp tục **Đạo** nghiệp cho mai-hậu vậy.

Này quý-vị môn-đồ trong cơ **Phổ-độ** ! Phải cần nên biết để chiêm-nghiệm, mặc dầu Ngài đã khuất-mặt vắng-bóng, hòa-nhập cõi “ **Vô-Hình** ”, nhưng vẫn còn quan-tâm với hàng vạn vạn môn-đồ hiện còn đang có mặt tại cõi trần-gian đầy-đây sự đau-khổ không ít ! Do đó, Ngài mới giáng đàn để đánh-thức hàng môn-đồ, nếu người có căn-lành thì phải biết nương theo vào “ **TU-HỌC HUYỀN-PHÁP** ” (“ **Tánh-Mạng Song-Tu** ”), Vì cơ **Hữu-hình** Ngài đã xong. Mà cũng do có những bàn tay của hàng chư môn-đồ nhiệt-tình, nhiệt-quyết hy-sinh vật-chất lẫn tinh-thần mà tự ý-thức đóng-góp, phụ tay nhau để lo chung sự nghiệp “ **Đạo Cứu-Thế** ” của **Cha Linh-hồn** trong thời

Mạt-pháp. Kể như đã xong, nên bây giờ Ngài khuyến-kích phải tự ý-thức lập-chí mà tiến lên qua cơ “ **Vô-Vi Đại-Thừa** ” để tu Đạo giải-thoát.

 4. “ **Mọi Việc Sau Đây Sẽ Còn Nhiều Người Kế Tiếp** ”.

Ngài Phạm-Hộ-Pháp nói : “ **Mọi Việc Sau Đây Sẽ Còn Nhiều Người Kế Tiếp** ”. Theo sự nhận xét của Phục-Nguyên, nếu muốn làm sáng “ **Cơ Phổ-Độ** ” thì phải có mẫu người hàng căn-lành Tỉnh-thức, đại-chí dũng-mãnh xuất-gia, tìm nơi yên-tĩnh có thanh-khí, ẩn để tu-luyện “ **Huyền-Pháp** ” theo như Ngài đã mong muốn. Song song, cũng phải có hàng Chánh-giác trọn-lành đã có phương-thức hướng-dẫn, rồi nương theo “ **Chánh-Pháp Chân-Truyền...** ”, phải biết phục-tùng sống theo với “ **Qui-Luật, Giới-Định-Huệ** ” cho “ **Chín-Chấn Phẩm-Hạnh Trọn-Lành** ”, rồi phải có ý-chí dũng-mãnh kiên-cố nhẫn-nại, tập-trung vào việc “ **Tham-Thiên, Nhập-Định, Minh-Sát Chiếu-Kiến Ngũ-Uẩn Giai-Không** ”. Về phần cốt yếu chính tông là để phủ sạch hết lòng trần, khi nào có được sự kết-quả giải-thoát cho bản-thân rồi, thì mới nói qua sự bắt tay nhau mà ra xiển-dương “

Chánh-Pháp Chân-Giáo ” tùy-duyên hóa-độ nhân-sinh. Nếu không có hàng căn-lành xuất-gia tu **Đạo** giải-thoát, thì việc hành **Đạo** độ đời không thể nào có hữu-hiệu thiết-thực được. Bởi vì, không được kết-quả hoàn toàn “ ***Giới-Định-Huệ*** ”. - “ ***Minh-Tâm Kiến-Tánh*** ”. Mãi luôn luôn vẫn còn sinh-hoạt sống theo với thói “ ***Thê-Tính Chúng-Sinh*** ”. Cũng do nơi không có ý-chí chịu chấp-hành phục-tùng theo đúng với “ ***Khuôn-Vàng Thước-Ngọc Chánh-Đạo*** ” đó !

Tại sao ? Theo thiển-ý **Phục-Nguyên** quả-quyết khẳng-định là như vậy. Vì vẫn còn thói phàm-phu bản-ngã, trụ-chấp, bảo-thủ hằng sống bằng bản-năng **Tham-Sân-Si, Lục-dục, Thât-tình**, và phải bị **Bốn lộn** sóng tiền, tình, danh, lợi hút cuốn-chụp nhận-chìm ngay không bao giờ thoát được ! Như vậy, mặc dầu có nhóm hợp lại cho đông, nhưng về mặt **Đạo-hạnh** không có, bởi còn sống với “ ***Thê-Tính Chúng-Sinh*** ” làm chủ-sự. Như vậy, chính bản-thân chưa cứu mình được mà nói đi cứu ai ? Những thành-phần nói đi hành **Đạo** mà không có quá-trình tu-luyện, vẫn còn vô-minh, nhận thức sai-lầm thì không bao

giờ biết sợ nghiệp-quả báo-ứng, bởi vì lúc nào cũng có ý-nghĩ riêng cho bản-thân về danh-lợi, quyền-chức ! Mặc khác, cũng vẫn mãi còn đam-mê như thường-tình ở thế-gian ! Nói hành Đạo, mà không có xuất-gia tu-luyện, lại vẫn còn sinh-hoạt sống với vợ chồng con cháu, hoặc vẫn còn tạo kinh-tế để lo đời sống riêng cho gia-dình, nếu như vậy, sao gọi “ ***Xiển-Dương Đạo Cứu-Thế Kỳ-Tam Theo Như Thiên-Ý Của Cha Linh-Hồn ?*** ”. Xét lại có đủ tư-cách gọi rằng đi hành Đạo cứu đời hay không ? Chưa được, bởi vì còn sinh-hoạt theo thói phạm-phu Hậu-thiên đó !

 5. “ Còn việc phát huy chính nghĩa, “ ***Phổ-Truyền Chánh-Giáo*** ” là do đoàn hướng-đạo ở hậu-lai kế tiếp ”. –Nếu nói theo mục này thì Phục-Nguyên xét thấy rằng, phải có thành-phần hàng Giáo-phẩm xuất-gia tu-luyện đủ hạnh trọn-lành, có được sự kết-quả phẩm-vị Chánh-giác hoàn toàn thật hữu-hiệu rồi, thì mới có công-năng trình-độ hoát trí-huệ “ ***Tâm-Kinh Vô-Tự*** ” thiết-thực rồi mới ra đi “ ***Phổ-Truyền Chánh-Giáo*** ” để hướng-dẫn nhân-sinh, tùy-duyên hóa-độ tu

tiến-hóa, hoặc giải-thoát. Không phải hành Đạo là làm bánh-trưởng ra cho nhiều bằng cách xây-dựng nhiều chùa-chiền, hoặc phổ-biến kinh-điển.

Chớ có nhận-thức sai-lầm là, có bằng-cấp cao, dụng sở-trường học-thức, kiến-thức, và có kỹ-năng tri-thức rồi dùng theo kinh-sử đem ra thuyết-giảng cho người nghe với lập-luận bảo-thủ của hệ-phái mình, rồi cho đó là “ **Phổ-Truyền Chánh-Giáo** ”, lại còn ản-ý với phàm-ngã, để kích-thích tâm-lý mà chiêu-dụ người các hệ-phái khác theo về hệ-phái của mình cho đông. Nếu còn thói phàm-ngã như vậy, thì không thể nào có khả-năng ưu-việt hành đúng theo với “ **Chánh-Giáo Chân-Truyền** ” của Cha Linh-hồn được !

 6. “ **Bản-đạo có một điều hết sức buồn thương là danh Đạo đã sáng, thế Đạo đã mở, nhưng Tâm-Đạo Còn Quá Lu Mờ. Do đó, đã nảy-sinh vi thế-lực, vi quyền-hành, v.v... Đã làm những chướng-ngại ngăn-chận bước tiến của Cơ Đạo** ”.

Theo như Phục-Nguyên, nếu muốn có “ **Tâm-Đạo Sáng** ”, thì phải có một mẫu người

trọn-lành ý-thức chấp-nhận chuyên-cần biết từng theo với “ **Qui-Luật, Giới-Hạnh Tu-Thân, Hành-Đạo** ” để làm gương sáng tiêu-biểu mà phổ-độ nhân-sinh ! Nên phải cần biết : “ **Biểu Bóng Ánh Tù, Gương Trong Hình Sáng !** ”

 7. “ **Muốn được Nhân-tâm, phải Tu-Luyện Cho Minh Cái Đắc Nhân-Tâm, Mới Là Thành-Công Vậy** ”.

Theo như thiển-ý của Phục-Nguyên, xét thấy rằng, nếu “ **Muốn Được Nhân-Tâm, Phải Tu-luyện** ” cho có kết-quả là sáng hạnh Thánh-tâm, Tư-cách Thánh-thể, và thể-hiện Thánh-thiện Vị-nhân (*hy-sinh quên mình để lo phụng-sự làm lợi-ích chung cho tha-nhân*) trọn-lành. Không còn làm gương xấu đăm-mê theo tiền tình danh lợi... ! Song song, không còn sinh-hoạt theo như thường-tình bằng thói phàm-phu tâm thường bằng bản-ngã, trụ-chấp, bảo-thủ với “ **Thế-Tính Chúng-Sinh** ” nữa. Nếu được như vậy thì mới “ **Đắc Nhân-Tâm** ”, người người đều tin-tưởng việc làm của chính bản-thân đã được phù-hợp với lẽ sống “ **Đạo-Đức** ” đó !

Phục-Nguyên xét thấy rằng, phải làm cho đúng theo “ **Tôn-Chỉ, Mục-Dích** ” của Thượng-Đế Chí-Tôn hoằng-khai “ **ĐẠI-ĐẠO CỨU-THẾ** ” vào Kỳ Mạt-pháp này, như : “ **Nhất-Đạo, Nhất-Tâm, Nhất-Pháp, Nhất-Hành** ”.

 NHẤT-ĐẠO : Đạo chỉ có một – “ **Không Tức Thị Sắc** ” từ “ **Chân-Không, Hồn-Nguyên** ” biến ra có một khối “ **Đại-Linh-Quang Tạo-Hóa** ” đầu tiên là “ **Nhất-Khí** ”, là “ **Thái-Cực** ”, là Đấng “ **Thượng-Đế Chí-Tôn** ” – “ **Nhất-Khí Hư-Vô** ” – (**Hư là Trống, Vô là Không**) – Sắc là khởi có Âm-Dương, biến-hóa ra Tam-tài, Tứ-tượng, Ngũ-hành rồi sinh ra muôn loài vạn-vật. Nên mới gọi là “ **Nhất-Bốn Tán Vạn-Thù – Vạn-Thù Qui Nhất-Bốn** ” – Còn số học : Từ 0-1-2-3-4-5-6-7-8-9. Từ 0 biến ra có, khi trực-ngộ tu-tập quy về “ **Nhất-Bốn** ” là điểm “ **Thái-Cực, Tiểu-Linh-Quang** ” hiệp với “ **Đại-Linh-Quang** ”, rồi “ **Hườn-Không** ” (“ 0 ”). Do đó, mới gọi “ **Nhất-Khí Hư-Vô** ” – Hoặc “ **Chân-Không – Hư-Không – Hư-Vô** ”. – “ **Sắc Tức Thị Không** ”. – Tất cả vạn hữu cũng từ Không mà

biến ra Có – Rồi từ Có cũng “ **Hườn-Không** ”.
(“ **Sắc Tức Thị Không** ”).

Điều nên hiểu ! Tất cả vạn hữu thấy thấy cũng đều phải chấp nhận chịu ảnh hưởng chung theo với Định-luật “ **Thành-Trụ-Hoại-Diệt** ”. – “ **Sinh, Lão, Bệnh, Tử** ”, không mảy-may quyền-lực nào mà sai chạy ra khỏi nguyên-lý này được !

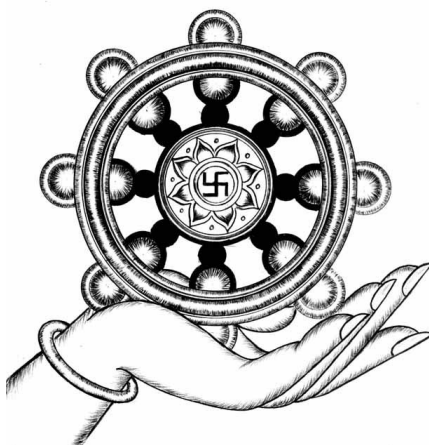
Vì thế, Đức **Nhiên-Đấng Cổ-Phật** đã có giảng đàn dạy bài Kinh “ **THÍCH-GIÁO** ” trong quyển Kinh Nhật-tụng “ **THIÊN-ĐẠO** ” – “ **ĐẠI-ĐẠO CAO-ĐÀI** ”, rất có lợi ích chung cho hàng **Chân-linh** nào nếu biết hồi-tâm tự tỉnh-thức quay về cầu tu **Đạo** giải-thoát khỏi nghiệp “ **Sinh, Lão, Bệnh, Tử** ”. – Tránh quả-báo luân-hồi. Kể cả hàng **Tam-thế** chư **Phật** và **Bồ-tát** cũng không ngoài ý nghĩa của bài Kinh linh ẩn “ **Phật Khuyết Chánh-Pháp Chân-Truyền Bí-Chỉ Mật Diệu** ” này, như :

“ **Phá-Nhất-Khiếu Chi-Huyền-Quang, Tánh-Hiệp Vô-Vi, Thống-Tam-Tài Chi Bí-Chỉ, Đa-Thi Huệ-Trạch, Vô-Lượng Độ-Nhân, Đại-Bi, Đại-Nguyện, Đại-Thánh, Đại-Tử, Tiên-Thiên Chánh-Đạo** ”.

Này quý-vị hành-giả ! Hãy xem phần triển-khai những chương-đề, phương-thức thiết-thực về mặt huyền-nhiệm “ **Bí-Khuyết Mật-Chỉ Vi-Diệu** ” mà **Phục-Nguyên** đã nêu trên như sau đây, rồi quý-vị tự xét mình đã có phát-nguyện “ **Qui-Y Tu-Hành** ” cầu **Đạo** giải-thoát có từng đúng theo “ **Qui-Luật Giới-Hạnh Thực-Thi Chánh-Pháp Chân-Truyền** ” hay không thì tự hiểu.

“ LỜI PHỤC NGUYÊN TRIỂN KHAI giúp cho hàng xuất-gia hạnh Bồ-tát Đại-thừa phục-huờn tâm-linh phụng-sự nhân-loại ”

“ PHÁ NHẤT KHIẾU CHI HUYỀN QUANG ”

Vào tu-tập Đạo giải-thoát, điều cốt-yếu chính là phải nên cần biết từng theo “ **Qui-Luật, Giới-Hạnh** ” để làm chỉ-chuẩn cho việc tu học, “ **Đi, Đứng, Nằm, Ngồi** ” luôn luôn lúc nào cũng phải “ **Tập-Trung** ” giữ trọn “ **Nghiêm-Tri Giới-Hạnh, Chánh-Niệm Thực-Tại** ” thì mới có kết-quả hữu-hiệu “ **Chánh-Định** ”, bởi nhờ năng tinh-tấn vào chỉ-quán “ **Nhãn-Thị Chủ-Tâm** ”, (hoặc **Trí-huệ lâm chủ Tâm**) không để giải-đãi sai-lệch, do Tâm-ý viễn-lý điên-đảo vọng-tưởng theo ngoại cảnh Ngũ-Ấm-Ma. Vì thế, phải năng cố-gắng chuyên-cần nỗ-lực dũng-mãnh vào việc “ **Tập-Trung Tư-Tưởng Đại-Định** ” nội-tâm mà khử-trừ về phần “ **Ngũ-Dục** ”, chớ để cho Tâm có Ý cứ mãi luôn gắn liền với những hiện-tượng ngoại-cảnh. Xong, phải năng tinh-luyện chấm dứt đoạn tuyệt hết cho sạch “ **Ngũ-Quan** ” bởi qua :

 1- MẮT đừng để ý thấy tốt xấu khiến cho tâm động.

 2->TAI đừng để ý những tiếng phải, trái, khen, chê, thanh diệu, xao-động... khiến cho tâm động.

 3->MŨI đừng để ý các mùi thơm, thúí..., khiến cho tâm động.

 4->MIỆNG đừng để ý các vị ngon, dở khiến cho tâm động.

 5->THÂN đừng để ý vào sướng, khổ khiến cho tâm động.

Đó là “ **Chân-Pháp** ” quay vào “ **Thực-Tại Chánh-Niệm, Chánh-Định** ”. Trừ “ **Ngũ-Ấm Ma** ”.

- **Tâm-Ý** không còn để ý gắn liền với những hiện-tượng Ngũ-quan ngoại cảnh. Được như vậy, gọi là “ **Bế Ngũ-Quan Đại-Định** ” (Nhưng đó cũng còn trong **Tiên-đạo**, hể **Tiên-đạo** thì chưa có hoàn toàn hóa-giải được nghiệp Sinh, Lão, Bệnh, Tử. Vẫn còn luân-hồi). - Phải tinh-luyện tiếp thêm nữa để trừ cho dứt “ **Không Còn Tam-Tâm** ” mới được !

Tâm-Ý, tu đến khi nào tự trực-ngộ được kết-quả “ **Thanh-Tịnh** ” (**Thanh** là **Trong**; **Tịnh** là **Sạch**), hoàn toàn không còn sống với **Tiền-thức**, **Thần-thức**, và **Vọng-thức** (**Tam-tâm** : **Tâm quá-khứ**, **Tâm hiện-tại**, **Tâm vị-lai**).

Được như vậy, thì **Tâm-Ý** không còn xao-động đảo-điên, bởi sống bằng với **Bản-ngã**, **trụ-chấp**, **bảo-thủ** rồi cứ mãi mãi sinh ra thêm nhiều **tạp-niệm ô-nhiễm** theo như thói của người thường-tình mà gắn liền với ngoại-cảnh nữa, đó là kết-quả được “**Xuất-Định**”.

Sao gọi là **XUẤT-ĐỊNH** ?

 1- MẮT : không **Trụ** vào thấy các hiện-tượng sắc-tướng, bởi vì nó giả-ảo không có thật, nên **Tâm** không có **Chấp** vào sự thấy. Đó đã là kết-quả được **Xuất-định**. Vậy, **Tâm** không còn động theo thói chúng-sinh nữa.

 2- TAI : không **Trụ** vào nghe các âm-thanh (... *hoặc khen, chê*), bởi vì nó giả-ảo không có thật, nên **Tâm** không có **Chấp** vào sự nghe. Đó đã là kết-quả được **Xuất-định**. Vậy, **Tâm** không còn động theo thói chúng-sinh nữa.

 3- MŨI : không **Trụ** vào ngửi các mùi (...*hoặc thơm, thúi...*), bởi vì nó giả-ảo không có thật, nên **Tâm** không có **Chấp** vào khứu-giác. Đó

đã là kết-quả được **Xuất-định**. Vậy, **Tâm** không còn động theo thói chúng-sinh nữa.

 4- MIỆNG : không **Trụ** vào các vị (... hoặc ngon, dở), bởi vì nó giả-ảo không thật, nên **Tâm** không **Chấp** vào vị-giác. Đó đã là kết-quả được **Xuất-định**. Vậy, **Tâm** không còn động theo thói chúng-sinh nữa.

 5- THÂN : không **Trụ** vào sướng, khổ (hoặc...), bởi vì nó giả-ảo không thật, nên **Tâm** không **Chấp** vào sự cảm-xúc. Đó đã là kết-quả được **Xuất-định**. Vậy, **Tâm** không còn động theo thói chúng-sinh nữa.

Hễ kết-quả được sự “ **Xuất-Định** ” rồi thì ắt “ **Vô Tâm** ”, không còn bản-tính theo như thói chúng-sinh “ **Tam-Tâm Tứ-Tướng** ” nữa, và cũng tự đã cảm-nhận được “ **Óc Trống-Rỗng** ” – “ **Hư Không** ” rồi vậy.

“ **Phá Nhất-Khiếu** ”, là “ **Óc Trống-rỗng** ”, không còn ý gợn động tạp-niệm, ô-nhiễm, tính-toán, tư-lự, suy-diễn việc trần-duyên v.v... – Chánh-tâm thực-tại luyện được như vậy rồi mới “ **Chi Huyền-Quang** ”, có nghĩa là khai “ **Đại Trí-Huệ** ”

(“ **Bồ-Đề-Tâm, Chánh-Giác** ”). –(Hòa hiệp với **Đấng Tạo-hóa Cha Linh-hồn**)

HỮU

“ **Bồ-Đề-Tâm** ” là phương “ **Nội-Giáo** ”
Năng “ **Tham-Thiền Huờn Đạo Qui-Y** ”,
Pháp Hồi-quang Chiếu-quán những gì...
Thanh-tịnh lòng để ly ảo tưởng ... !
Vạn hữu giả, không mê nào vương ... !
Chín-chấn tu tăng-trưởng Huệ-mâu;
Để diệt tâm tạp-niệm vọng-câu...
Không còn động hòa **Bầu Hư-tịch**.
“ **Óc Trống-Rỗng** ” chẳng gì ngăn-bích,
“ **Khai Huyền-Quang** ” hữu ích viên-minh,
Giải mê-muội vạn pháp hữu-hình,
Không đắm-nhiêm trần tình tạo nghiệp...
Hàng trọn-lành, thúc lòng kiếp kiếp !
Hạnh “ **Đầu-Đà** ”, tánh hiệp “ **Siêu-Quang** ”.
“ **Chân Bát-Nhã, Chánh-Pháp Nhân-Tàng** ”,
“ **Vô-Sở-Trụ** ”, “ **Kim-Gang** ” trực ngộ ... !
“ **Vô-Thượng-Đạo** ”, “ **Hư-Không** ” hiệp Tổ,
Qui “ **Chánh-Đẳng** ”, là chỗ “ **Tâm-Trung** ”,

Năng “ *Thường-Trụ, Chánh-Giác* ” thực-thuần,
Sạch bản-ngã “ *Chấn-Hung Phật-Pháp* ”.

TÁNH HIỆP VÔ-VI

Huần lại “ *Phật-Tánh* ” – Tức là : “ *Chân-Không* ” – “ *Như-Lai* ” – “ *Như-Như* ”. “ *Chân-Không Diệu-Hữu* ”. Đã có kết-quả, được sạch hết lòng trần phàm-phu mê-muội rồi, nên không còn sống theo Bản-ngã, trụ-chấp, bảo-thủ như “ *Thế-Tính Thối Chúng-Sinh, Quý-Tánh* ” nữa, như : Tự-ái, câu-gắt, oán-hận, Thù-hằn, giận-hờn, ganh-tị, đố-kỵ ghen-ghét, thị-phi, phỉ-báng chê-bai, nói xấu đả-phá, dị-biệt, kiêu-căng, ngã-mạn, cống-cao, tự-đắc, bảo-thủ, cố-chấp, tự-mãn, tự-phụ, tham-dắm, ích-kỷ và v.v... (*Thế-tính Chúng-sinh Quý-Tánh* này, tạo nghiệp nặng lắm chớ khinh thường !). Điều nên cần phải biết ! Thế-tính Chúng-sinh, thì hiệp với Hậu-thiên Đinh Hỏa (*Thức-thần*) nó phù-hợp với Ma Quỷ, nên hằng luôn luôn sống bằng Bản-ngã, trụ-chấp, bảo-thủ. Nếu người xuất-gia tu-tập, hoặc là hàng cư-sĩ mà không biết

chấp-hành nương tưng sống theo với **Chánh-pháp** “ **Giới-Định-Huệ** ” – “ **Minh-Tâm Kiến-Tánh** ” thì mọi sự việc hầu hết là làm theo ý của Ma Quỷ không, mà hơn nữa vào thời **Mạt-pháp** này là như vậy. Nếu tu bằng cái miệng, tu theo hình-thức bên ngoài (**Lý – Sự**).

Mặc dầu cho là thầy, tổ, giáo-chủ gì gì đó, nếu mà vẫn còn sinh-hoạt mãi mãi hằng sống theo với “ **Thế-Tính Chúng-Sinh** ” này thì không thể nào tu-tập theo “ **Chánh-Đạo** ” để cầu giải-thoát được ! Bởi vì Quỷ, Âm-ma đã “ **Tiêm-Phục Ẩn-Tàng Chế-Ngự Trong Nội-Tâm** ” rồi đó ! Tại sao vậy ? Bởi vì, tu mà không biết nương tưng theo “ **Khuôn-Vàng Thước-Ngọc Qui-Luật Giới-Hạnh** ”. – Không biết chấp hành nghiêm trì tuân thủ theo “ **Qui-Luật** ” **Chánh-Pháp** “ **Giới-Định-Huệ** ” – “ **Minh-Tâm Kiến-Tánh** ”. Song song, không ngộ nhập sống với “ **Chánh-Pháp Nhân-Tàng** ”, thì làm sao phát triển được tăng lực công năng, có kết-quả thăng hoa tiến lên hàng “ **Chánh-Đẳng, Chánh-Giác, Hườn Vô-Thượng-Đạo** ? ”. Như vậy, đã rơi vào ngoại-đạo Bàng-môn rồi đó ! Rất uổng công kiếp tu.

PHÚ LÔI VĂN

Huờn Phật-vị, không còn tâm-Ma, tánh-Quỉ,
Do trọn lành, giữ “ **Giới-Hạnh Trục-Chỉ Qui-Y** ”,
Đã “ **Vô-Tâm** ”, không còn mê vạ hữu những gì !
Chẳng quyền chức, không Tham-Sân-Si thói-tục.
Hàng Trục-giác, Huờn “ **Chân-Như** ” không Tri-thức,
Tính ưu-việt Minh-triết, không lãnh-vực phái tôn,
Do công-năng tu-luyện, tự cứu rồi linh-hồn !
Nương “ **Chánh-Pháp** ”, tỉnh tâm không còn mê muội.
“ **Giới-Định-Huệ** ”, tinh-tấn chuyên tu vào sớm-tối,
Khỏa vô-minh, dứt “ **Qui-Tánh** ” giải tội ác tâm,
Không danh lợi quyền thì, hết tạp-niệm mê-lâm ... !
Trừ “ **Thế-Tính Chúng-Sinh** ” ngộ thậm-thâm vi-diệu.
Khai “ **Huyền-Quang Linh-Mầu Nê-Huờn Nhất-Khiếu** ”.
Có mấy ai thiết tu mà được thông hiểu điểm này ?
Còn đam-mê tiền tình danh lợi cứ mãi cuồng say...
Tu cái miệng, theo hình-thức đặt bày huyền-cảnh.
Không “ **Nội-Quán Để Diệt Trừ Ma-Tâm, Qui-Tánh !** ”.
Tu bên ngoài, thì đã bỏ mất “ **Giới-Hạnh** ” còn đâu !
Lo lợi-dưỡng, mãi say-đắm vật-chất tham-cầu... Nào có biết ?
Quỉ-Ma tiềm-phục ẩn sâu Thần-thức !
Thật là tu, thì biết “ **Tập-Trung** ” từng “ **Giới-Luật** ”,
Trọn hạnh lành, phải lo đoạn dứt oan-khiên...
Quyết giải-thoát , thì phải sạch hết trần duyên ... !
“ **Không Sinh-Diệt** ”, mới “ **Huờn-Nguyên Phật-Vị** ”.

Lời chân-tình **Phục-Nguyên** gởi đây bày chỉ..
Giúp căn lành tỉnh-thức nghiệm kỹ thử đi !
Ở thế-gian lắm đau-khổ nào có sướng ích gì !
Chỉ thật tu, thì mới đoạn lự nghiệp-chướng.
Năng “ **Nhập-Định** ”, trừ tiêu đam-mê vọng-tưởng...
Dứt “ **Tam-Tâm** ”, không còn “ **Tứ-Tướng** ” gắng ly,
Được như vậy, nương “ **Chánh-Pháp Luyện Qui-Y** ”,
Ẩn lo tu, dũng-mãnh “ **Nghiêm-Tri** ” giải nghiệp ... !

***

THỐNG TAM-TÀI CHI BÍ-CHỈ

Có nghĩa là :

Luyện **Tinh** hóa **Khí** thì **Thân** bất động.

Luyện **Khí** hóa **Thần** thì **Tâm** chí **Tịnh**.

Luyện “ **Thần Huờn-Hư** ” thì **Ý** phải cho “ **Đại-Định** ”.

Cũng có nghĩa là : “ **Thần, Tâm, Ý** ”, phải được chí **Tịnh** và **Định** thì mới có kết-quả ấn-chứng “ **Huờn-Hư** ”. (Xem tiếp phần dưới).

“ **Tam-Tài Là Tinh-Khí-Thần** ” – Luyện hoà hiệp **Tinh-Khí-Thần** : **Tinh-Khí-Thần** thuộc về **Thân Hữu-vi** –**Ý** thuộc về **nội-tâm Vô-vi**. - Phép tu **Tịnh-luyện**, “ **Thần-Tâm Là Một Thực-Thể Không**

Tách Rời Nhau ”. Tu Đạo giải-thoát, nếu bỏ Thân-Tâm ra mà dụng công ở chỗ khác, thì việc tu Đạo không đi đến đích giải-thoát được ! Hoặc có tu-luyện Thân-Tâm mà không đúng với “ **Chánh-Pháp Chân-Truyền ”, lại tu theo kinh-diễn thì đã bị lạc vào Bàng-môn, Tả-đạo rồi đó ! Vào thời Mật-pháp này, nhìn kỹ lại thì đã có rất nhiều nhiều như vậy. (Bởi vì, đã nói rằng tu, nhưng không bao giờ biết nương theo phương-thức “ **Chánh-Pháp Chân-Truyền Tam-Giáo** ” để làm chỉ-chuẩn cho việc tu. Xét thấy phần nhiều tu bằng cái miệng; tu theo kinh-diễn, hình-thức âm-thanh sắc-tướng mà thôi vậy !).**

Song song, lại có một số người tu theo Siêu-linh huyền-ảo, mê-tín dị-đoan, rồi hướng dẫn dạy những chuyện hoang-đường không tưởng, toàn là Sáo-ngữ (*câu văn tâm thường nhàm vì đã được nhiều người dùng đi dùng lại quá nhiều*). Hoặc là bằng Sáo-rỗng (*lời nói không có nội-dung chi chi cả*). Vì thế, nên về phương-thức thiết-thực để hướng dẫn cho việc tu-tập thì không có rõ ràng đúng theo “ **Bí-Chỉ Huyền-Mật** ” mà

Phục-Nguyên đã khai-thị trình-bày trên. Thêm vào đó, lại nói : “ **Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hườn-Hư, Luyện Hư Hườn-Vô** ”. Đó là nói suông theo Không tưởng **Sáo-ngữ** của pháp **Tiên-đạo** ! Chớ không có đúng với phương-thức thiết-thực để làm lợi ích cho tha-nhân cầu tu giải-thoát mà **Minh-sát (xét cho rõ ràng)** chi cả. Khi cầu tu giải-thoát thì thấy thấy, nếu ngoài “ **Chánh-Pháp Giới-Định-Huệ – Minh-Tâm Kiến-Tánh** ” – “ **Chánh-Pháp Nhân-Tàng** ” thì đó là thuộc vào **Bàng-môn** ngoại đạo !

- **THÂN** : **Hữu-vi**, gồm có **Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân**, là **Năm cửa**, luôn gắn liền với **Ngũ-Âm-Ma** bên ngoài (**Là Sắc, Thính, Hương, Vị, Xúc**).

- **Ý** : **Vô-vi**, tức là **THẦN-THỨC**, cũng là **TÂM – TÂM** năng động mới sinh ra **Ngũ-dục**, gắn liền với **Ngũ-Âm-Ma** bên ngoài. Do **THỨC THỨ BẢY (Mạc-Na-Thức)** làm chủ-sự – Nó sống bằng **NHI-BIÊN-KIẾN**, hay phân-biệt, như :

 I- MẮT, Thấy thì nó phân biệt **Tốt, Xấu – Tốt** thì vừa ý, **Xấu** thì không vừa ý. – **Tốt** thì vừa ý, là

Tâm-Ma sinh liền-**Nấu** thì không vừa ý, là **Tánh-Quỉ** sinh liền - Lại tăng thêm màng vô-minh, và tội-lỗi.

 2- TAI, Nghe tiếng **Khen** thì vừa ý, là **Tâm-Ma** sinh liền - **Tiếng Chê** thì không vừa ý, là **Tánh-Quỉ** sinh liền. Hoặc tiếng **Thanh-diệu** dư âm thì vừa ý, là **Tâm-Ma** sinh liền - **Tiếng Ôn-ào Nung-động** thì không vừa ý, là **Tánh-Quỉ** sinh liền. Lại tăng thêm màng vô-minh, và tội-lỗi.

 3- MŨI, Khứu-Giác, mùi thơm thì vừa ý, là **Tâm-Ma** sinh liền - mùi **Thúi, tanh-hôi** thì không vừa ý, là **Tánh-Quỉ** sinh liền. Lại tăng thêm màng vô-minh, và tội-lỗi.

 4- MIỆNG, Vị-Giác, **Ngon** thì vừa ý, là **Tâm-Ma** sinh liền - **Dở** thì không vừa ý, là **Tánh-Quỉ** sinh liền. Lại tăng thêm màng vô-minh, và tội-lỗi.

 5- THÂN, Cảm-Xúc, cảm-giác, mãn-cảm sung-sướng thỏa-mãn mọi lẽ thì vừa ý, là **Tâm-Ma** sinh liền - **Khổ-cực vất vả lao-nhọc** thì không vừa ý, là **Tánh-Quỉ** sinh liền. Lại tăng thêm màng vô-minh, và tội-lỗi.

Vì thế, tu Đạo giải-thoát thì phải “ **Tập-Trung Tư-Tưởng** ” mà hằng chuyên-cần nương sống vào với “ **Chân-Pháp Thiên-Định** ”. – Ngoài phải lìa dứt hết các sắc-tướng hiện-tượng Ngũ-Âm-Ma, là Thiên. – Trong Nội-tâm không còn xao-động điên-đảo bởi Ngũ-dục, là Định. Được như vậy, là hiện thực kết-quả “ **Xuất-Định** ”. Vì thế, không còn nhận-thức sai-lầm nữa. Do việc tu-tập tinh-tấn chín-chắn, biết nương tòng theo khuôn Chánh-Pháp “ **Giới-Định-Huệ** ” đó !

Tự Trực-giác tỏ-ngộ được yếu-chỉ “ **Chân-Không Diệu-Hữu** ”, không còn bản-năng sống với Tam-dộc (**Tham-Sân-Si**). Thanh-tịnh Lục-căn. (*Thanh là trong, Tịnh là sạch. Cũng có nghĩa là: Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân, Ý đã được trong sạch, bởi không còn gắn liền dính với bợn trần nữa*). Thân-Tâm vắng không. Do tinh-tấn chín-chắn năng tu-luyện Thiên-định. Trong nhờ “ **Đại-Định Tam-Muội** ”, dụng Minh-sư-trí phải sạch hết Ngũ-dục, bởi không còn nhận-thức mê-lầm Ngũ-Âm-Ma ngoại cảnh nữa. Nên đã kết-quả Vong-thân, Vong-ngã. Trong ngoài lặng-im. (*Không*

trong, không ngoài). Lúc nào cũng “ **Tâm-Trung Thường-Trụ** ”. – Là “ **Chân-Không** ”.

ĐA-THI HUỆ-TRẠCH

Vận dụng trí-huệ giải trừ hết mọi sự cảm-thọ phiền-não chướng. Nội-tâm (Ý) không còn sống với bản-năng Ngũ-dục. Bên ngoài không còn nhận-thức mê-lầm với Ngũ-Âm-Ma nữa. Nếu đã được như vậy, “ **Vô-Tâm Ốc Trống-Rỗng** ”, thì ngộ đặng “ **Tâm-Kinh Vô-Tự** ”.

HỤU

Tâm-Kinh là, “ **Chân-Như Vô-Tự** ”;
“ **Bồ-Đề-Tâm** ”, Không chữ huệ khai,
Tĩnh ưu-việt, do hoát Đỉnh-Đài,
Khiếu Huyền-quang, giảng hoài không hết.
Công-năng tu, tâm trần đã chết !
Vô quái-ngại, y hệt “ **Chân-Không** ”;
Không có chi vương-bạn cõi lòng,
Ốc trống-rỗng, chẳng tông, môn-phái;
Ốc trống-rỗng, nào đâu chướng-ngại ?

Vì tình-thương, bưng-chải giúp đời,
Kỳ Mật-pháp, cứu khổ nào ngơi ... !
Tỏa Chân-lý, hoằng-khai “ **Chánh-Pháp** ”.
Vì người tu, thời này phức-tạp,
Không chánh tâm, chẳng hạn “ **Chân-Truyền** ”,
Tu cái miệng, Tâm Tánh đảo-điên,
Ham danh-lợi, tình tiền không dứt.
Chẳng nghiêm-trì “ **Hạnh Tròn Giới-Luật** ”,
Mê quyền hành, vị chức giả danh,
Nuôi Tâm-ma, Tánh-quỉ, Tam-bành,
Dưỡng Lục-tặc nó hành không biết !
Sống Thất-tình, não-phiền mãi xiết,
Thêm vô-minh hủy-diệt tâm-linh,
Không thấy sai Sám-hối sửa mình,
Gây nghiệp-chướng muôn nghìn tội-lỗi.
Làm thầy-tổ, dẫn người lạc-lối,
Còn vô-minh, lặn-lội biển mê...
Tạo quả-báo lăm nổi não nề,
Không ngộ Đạo, nhàn quê Niết cảnh !

Lời Phục-Nguyên giúp hàng trọn hạnh,
Mượn giả thân, tu tránh luân-hồi,
Dứt sinh-tử, oan-nghiệt quả-nhôi,
Lắm đau-khổ, ôi thôi không ít ... !

VÔ LƯỢNG ĐỘ NHÂN

Hạnh Chánh-đẳng Chánh-giác, đã vong-thân, vong-ngã. Không có ảnh-hưởng, lệ-thuộc vào bất cứ trong một tôn-giáo, hệ-phái, hoặc ông giáo-chủ, thầy, tổ nào mà còn sinh-hoạt theo hữu-lậu của thế-gian. Bởi vì hàng Chánh-giác ấy, hăng năng tập-trung gia-công chuyên-chú vào việc tu-luyện nhiều kiếp đã được thành-tựu “ **Phản-Bổn Hoàn-Nguyên** ”. Nên mãi ta-bà rày đây mai đó mà tùy-duyên hóa-độ chúng-sinh, không phân-biệt, và cũng không bỏ bất cứ một ai cả. Dùng Huệ-trí mà quyền-biến lợi-tha. Vì “ **Vô-Lượng Pháp-Môn** ”, nên hàng Chánh-đẳng Chánh-giác sở hành bằng Huệ-nhãn và Pháp-

**nhãn mà tùy duyên khai-thị cảm hóa chúng-sinh
vô quái-ngại vậy.**

PHÚ

**Hàng Chánh-giác, ta-bà hóa-độ ... !
Vì tình-thương không bỏ một ai,
Dụng Huệ-nhãn, khẩu xuất ra bài,
Tạm Tâm-kinh, hoằng-khai Chân-lý.
Giúp căn-lành “ *Hoàn-Nguyên Trục-Chỉ* ”,
Hạnh tu-hành, trừ Quỷ Ma Tâm,
“ *Giới-Định-Huệ* ”, trọn hạnh chú chăm... !
Khỏa vô-minh, không lầm vạ pháp.
Độ duyên lành, khử trừ niệm tạp..
Chín-chấn tu, huân-tập trừ tiêu,
Tâm Thanh-tịnh, đước huệ năng khêu,
Phá u tối, dắt dìu “ *Chân-Pháp* ”.
Biết nhìn người căn-cơ cao, thấp,
Tùy nhưn-duyên, giải-đáp lý chân,
Đúng phương-thức, mô-tả vạch đường;
Đường “ *Chánh-Giáo* ”, kỷ-cương phép-tắc.
Trừ mê-lầm, âm-thanh tướng-sắc,
Xa hữu-hình, đạo-tặc Âm-ma...
Nương Thiên-định, quán diệt tâm tà,
Trừ Ngũ-dục, để hòa “ *Nguyên-Bổn* ”.**

Hàng thiện-hướng, tự ta tỉnh “ ***Đốn*** ”,
Sạch lòng trần, xao-động đam-mê...
Năng công-phu khai trí ***Bồ-đề***,
Khỏa u-tối bộn bề nghiệt-ngã !
Dứt huân-tập, “ ***Ngộ Chân Bát-Nhã*** ”,
Tĩnh ưu-việt, mô tả “ ***Tâm-Kinh*** ”,
Giúp cho người, trực ngộ cứu mình,
Tĩnh Lục-căn, viên-minh xán-lạn.
Hạnh tu-hành “ ***Giới Nghiêm*** ” tỏ rạng ... !
Năng “ ***Tâm-Trung*** ”, tường-hản huệ mâu,
Ngộ “ ***Mật-Diệu Bí-Chỉ*** ” cao sâu,
“ ***Hườn Nguyên-Bổn*** ”, ngộ hầu giải-thoát.

ĐẠI BI

Đức **ĐẠI-BI**. - **BI** là thương-xót chung hết muôn loài vạn-vật, nên phải có lòng phát-nguyện lớn, lập-hạnh chí-quyết hành-trì vào phẩm “ **Đại-Thừa** ”, để nương theo phương-thức “ **Chân-Đạo** ” tu-tập có được công-năng mà “ **Hườn Phật-Tánh** ”, rồi ra đi ta-bà tùy duyên hóa-độ, cứu khổ chúng-sinh. Vì tình-thương-xót của **Phật** và của **Bồ-tát** đối với chúng-sinh rất rộng lớn, cho nên kêu **Đại-Bi**. **Đại-Bi** là một mối lòng lớn trong bốn mối lòng của **Chư Phật** và của **Chư Bồ-tát**, như : “ **Đại-Tử, Đại-Bi, Đại-Hỷ, Đại-Xả** ”. Bốn mối lòng quảng-đại, vô cùng, vô tận, vô lượng ấy nên mới kêu là “ **Tứ-Vô-Lượng** ” - “ **Tứ-Vô-Lượng-Tâm** ”.

Vì thế, **Chư Phật** và **Chư Bồ-tát** lại có cả hai đức này : **Đại-Bi** và **Đại-Trí**. Hai đức tu ấy kêu là : “ **Phước-Hộ Song-Tu** ”, hoặc là “ **Bi-Trí Nhị-Môn** ”.

Bởi lòng **Đại-Bi**, nên các Ngài chẳng nở trụ ở cảnh **Niết-Bàn**. Do sức **Đại-Trí**, nên các Ngài không còn trong vòng sinh-tử, luân-hồi. Lấy “ **Tâm-Bồ-Đề** ” làm nhân, lòng **Đại-Bi** làm căn-bản, và tùy-duyên...

Do đó, nên hàng **Chư Phật** và **Chư Bồ-tát** lúc nào cũng hằng áp dụng “ **Tứ-Vô Lượng-Tâm** ” để làm chỉ-chuẩn căn-bản cho việc **Phổ-độ** chúng-sinh. Bằng bốn mối lòng vô lượng; bốn đức vô lượng mà **Phật** và **Bồ-tát** hằng thi hành để làm lợi-ích, an-lạc, độ khổ-não, hoạn-nạn cho vô lượng chúng-sinh trong vô lượng thế-giới. Kêu riêng từng danh từ là : “ **Tử, Bi, Hỷ, Xả** ” (“ **Đại-tử, Đại-bi, Đại-hỷ, Đại-xả** ”).

 TỬ : Lòng lành, do tấm lòng ấy mà làm lợi-ích, an-lạc cho chúng-sinh. “ **Thương Yêu Chung Muôn Loài Vạn-Vật Dĩ-Dòng** ”. Và lấy lòng tử tha-thứ người có ác tâm hại mình.

 BI : **Lòng xót thương**, do tấm lòng ấy mà cứu tai-nạn, khổ-não cho chúng-sinh. Hằng quan-tâm lưu-ý về việc năng lo cứu-khổ, cứu-nạn chúng-sinh không bao giờ nhàm-chán.

 HỶ : **Lòng vui**, tự mình cảm nhận vui và mừng chung cho chúng-sinh khi họ được điều thiện-lành.

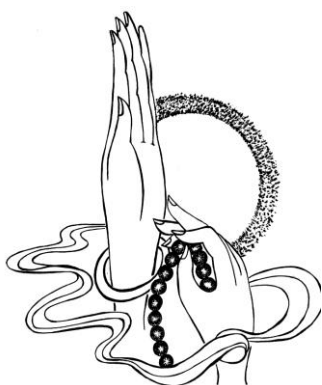
 XẢ : **Lòng thí-xả**, tha-thứ cho người, tự mình hy-sinh để giúp cho chúng-sinh được an-lạc, không kể kể lạ người quen, kể oán người thân.

Trước khi thành **Đạo**, **Phật** và **Bồ-tát** đã từng tu-hành, được kết-quả kiện-toàn đức hạnh phẩm-chất “ **Tứ-Vô-Lượng** ”. Khi đắc **Đạo** rồi **Phật** và **Bồ-tát** vẫn hằng năng thi-hành “ **Tứ-Vô-Lượng** ”. Người tu **Đạo** cầu giải-thoát, phải tập-trung chú tâm nương theo pháp “ **Tứ-Vô-Lượng** ” làm chỉ-chuẩn không thể thiếu được vậy.

ĐẠI NGUYỆN

Câu **Đạo** tu giải-thoát, thì phải có sự quyết-định dứt-khoát hết những việc hồng-trần, rồi phát tâm lập **Đại-Nguyện** lớn để **Tập-trung** vào sự **Nghiêm-trì** năng tu-tập **Đạo** giải-thoát. Lòng nguyện vì lợi ích cho chúng-sinh đều thành **Phật**. Lại là lòng của **Phật**, của **Bồ-tát**, muốn cứu độ tất cả chúng-sinh. Lòng quyết-định đó rất lớn, có trọn tâm để phổ-cập chung tất cả chúng-sinh, cho nên là “**Đại-Nguyện**”. – Phải nên nhớ rằng : Hễ “**Vô Nguyện Bất Thành**”. Nên **Chư Phật, Bồ-tát** xưa kia, **Vị** nào cũng đều có phát tâm **Đại-Nguyện** lớn, tu giải-thoát và phổ-độ chúng-sinh.

PHÚ

Lời Phục-Nguyên giúp hàng thiện-hướng ...
Quày tu Đạo, tăng trưởng Chân-tâm,
Phải Đại-nguyên, học “ **Pháp Thập-thâm** ”;
“ **Giới-Định-Huệ** ”, phương-châm “ **Chánh-Giáo** ”.
Năng “ **Nhập-Định** ”, “ **Qui-Y Tam-Bảo** ”.
Diệt lòng trần, rớt-ráo hành-trì ...
Trừ tạp-niệm, ô-nhiễm hữu-vi,
Ngưng tất cả những gì giả ảo !
Hằng Chiếu-kiến, Thanh-tâm Huồn-Đạo,
Tiêu Ngũ-uẩn, tỉnh táo Chân-linh,
Chín-chấn tu, “ **Giới-Hạnh** ” trọn gìn,
Không giải-dãi, viên minh xán-lạn.
Nội-quản tri, trí năng tường hản ... !
Hạnh “ **Đại-Định** ”, khai sáng Huệ-mâu,
Dứt Bản-ngã, Trực-giác thâm-sâu,
Không môn-phái, hòa bầu hằng hữu.
Pháp “ **Tâm-Trung, Chân-Không Thường-Trụ** ”,
Sạch lòng trần, trừ lữ Ma-quân,
Không mê-muội, nhận-thức sai lầm ...
Huồn “ **Chánh-Đạo** ”, “ **Tánh-Không Phật-Bổn** ”.
Hạnh ta-bà, dùng môn “ **Pháp Đốn** ”;
Khai-thị người, ngộ bổn nguyên-căn,

Giải vô-minh, Phước-huệ chí chân,
Dứt nghiệp mê, lòng trần đã sạch.

ĐẠI THÁNH

Bậc Thánh lớn. Tức là bậc Đại A-La-Hán. Tiếng Đại-Thánh cũng dùng để gọi chung bậc Đại Bồ-tát và bậc Phật. Có một tinh-thần cao-thượng thanh-nhã, đã xuất-gia khổ-hạnh tu-luyện để giải nghiệp được bản-thân không còn vô-minh nhận-thức sai-lầm nữa. Nên không còn đam-mê sống theo với Bản-ngã thói chúng-sinh. Xong, “ *Vong-Thân Vong-Ngã* ”, rồi mượn giả-thân ta-bà rày đây mai đó, để Phổ-độ tùy duyên và làm lợi-ích cho tha-nhân, không còn nghĩ riêng-tư Vị-ngã, không quản-ngại gian-lao, nguy-khốn chi chi cả, chỉ biết vì lợi-ích cho mọi người mà thôi !

Ví như ra lời thuyết-pháp “ *Chân-Lý* ” giúp cho mọi người nghe để lãnh-hội “ *Chánh-Giáo* ”, nhưng không nghĩ là mình thuyết. Người nghe rồi nương theo đó để tu trì, nhưng không nghĩ rằng người đó nhờ mình. Và cũng xem như mình không có lời thuyết-pháp.

Hoặc ví như mình có phương-tiện vật-chất đem giúp cho người, nhưng không có nghĩ mình giúp. Người được nhận phương-tiện vật-chất mình giúp, nhưng không nghĩ người đó nhờ mình giúp. Và xem như vật-chất không có thật. Đó là hạnh hàng **Chư Đại-thánh** đã “ **Vong-Ngã** ” mọi sự việc thấy thấy không còn sống theo với **Bản-ngã** “ **Cái-Ta** ” như thói chúng-sinh tầm thường nữa.

PHÚ

Bậc **Đại-Thánh**, tinh-thần cao-thượng,
Trọn hạnh tu, tăng trưởng “ **Đạo-Tâm** ”,
Không mê-muội nhận-thức sai-lầm..
Hàng “ **Chánh-Giác Uyên-Thâm Ưu-Việt** ”.
Hườn **Như-lai**, “ **Vô-Sinh Bất-Diệt** ”,
Hạnh **Vong-thân**, chỉ biết giúp đời,
Không môn-phái, lê gót khắp nơi..
Đem tình-thương, bằng lời **Chân-lý** ... !
Đánh thức người, hồi-minh “ **Phục-Thỉ** ”,
Phải trừ tiêu **Tánh-Quỉ, Tâm-Mĩa**,
“ **Đốn** ” vô-minh, phỉ sạch ý tà,

Không Nhân-ngã, đó là Chánh-giác.
Hằng “ *Tâm-Trung* ” nêu gương giải-thoát;
Làm “ *Hộ-Niệm* ”, thù-tạc tỉnh người,
Ngộ yếu-chỉ, diệu-hữu rạng-ngời,
“ *Pháp Nhân-Tàng* ” không lời là vậy.
Lời Phục-Nguyên, giúp người tự thấy;
Thấy tâm mình, phải quấy hư nên,
Rồi “ *Thiên-Quán Chiếu-Kiến* ” cho bền,
Minh-sư-trí, phải diệt những tên :
Tham-sân-si, móng nền tạo nghiệp.
Với Lục-dục, Thất-tình kết-hiệp,
Tạo vô-minh kiếp kiếp mê-lâm...
Sinh oan-nghiệt, điên-đảo nội-tâm,
Hòa Lục-thức ngấm-ngấm Quĩ-Tánh.
Quày vào tu “ *Nghiêm-Tri Giới-Hạnh* ”.
Phải trọn-lành để tránh trần-duyên...
Nương “ *Chánh-Pháp Nhập-Dịnh Tham-Thiên* ”,
Phủ thói-tục “ *Hoàn-Nguyên Chân-Bổn* ”.

ĐẠI-TỬ

Đức-Tử lớn, **lòng Tử** lớn. **Tử** là lòng thương tất cả chúng-sinh, sẵn lòng nhiệt-quyết tích-cực giúp cho người được vui-sướng và lợi-ích. **Tử** là cái đức mà các hàng có tinh-thần thiện-hướng tu cầu **Đạo** giải-thoát phải nên học. **Đại-Tử** là cái lòng, cái đức vốn sẵn có của **Chư Phật** và **Chư Bồ-tát**; cái đức ấy thành-tựu trọn vẹn là nhờ các **Ngài** đã dầy công tu-luyện nó mới có. **Hằng** năng lo bồi-bổ nó đã quá-trình vô-lượng đời; vô-lượng kiếp. **Đại-Tử** cũng có nghĩa : **Đấng Đại-Tử**, tiếng dùng để tôn xưng **Đấng Tạo-hoá Cha Linh-hồn, Phật, và Bồ-tát**.

BÀI

Tâm Đại-tử, tình-thương nhân-loại,
Không Nhân-ngã, dứt thói chúng-sinh,
Khoan-dung tha-thứ hạnh lành,
Không còn Trục-chấp tịnh thanh nội lòng.
Hàng Chư Phật, “ **Chân-Không Diệu-Hữu** ”;
Đại Bồ-tát, chăm-chú giúp đời,
“ **Tử, Bi, Hỷ, Xả** ” hoằng-khai,
Tình-thương ban rải các Ngài độ-tha.
Đuốc trí-huệ, Tinh-hoa Ưu-việt;
Bốn “ **Tâm-Kinh, Minh-Triết Siêu-Nhiên** ”,
Khai-thị lợi-ích chân duyên,
Rõ nguồn “ **Chân-Giáo Vi-Huyền Thâm-Thâm** ”.
Lòng Đại-Tử, âm thầm cứu khổ,
Đem Đạo-mầu, trang độ thế-gian,
Xiển-dương “ **Chánh-Pháp Nhân-Tàng** ”,
“ **Căn-Lành Hội-Tụ Nam-Bang Làm Dầu** ”.
Dạy Tâm-đồng, cùng nhau “ **Nhất-Đạo** ”,
Tu “ **Nhất-Pháp, Chánh-Giáo, Chân-Truyền** ”;
“ **Nhất-Hành** ” cứu khổ vạn duyên ...
Không còn Nhân-ngã “ **Qui-Nguyên Đạo-Vàng** ”.
Hạnh “ **Bát-Nhã Kim-Cang** ” nhiều Kiếp,

Dứt Vô-minh, giải nghiệp mê-lâm ...
Không còn sinh-tử luân-trần,
“ **Chân-Không Diệu-Hữu Thâm-Thâm** ” giúp đời.
Đức Đại-tử, không ngơi cứu khổ;
Vì Tình-thương, tùy độ nhân-sinh,
Xiển-dương “ **Chân-Lý** ” rõ-ràng,
Khai nguồn đức huệ tịnh thanh nội lòng.
Là “ **Nhất-Đạo** ”, vô tông, chẳng phái,
Hòa “ **Chân-Tâm** ”, lọc tải Hậu-thiên,
Chỉ người “ **Nhập-Định Tham-Thiên** ”,
Trừ tiêu Ngũ-uẩn, Huyễn-nguyên trọn-lành.

TIÊN-THIÊN CHÁNH-ĐẠO

Tiên-thiên có hai phần :

1. Phần Tiên-thiên về “ **TÂM** ”.

2. Phần Tiên-thiên về “ **HỒN-NGUYÊN KHÍ** ”.

 * **TIÊN-THIÊN VỀ TÂM**, như : Hằng năng lo nuôi-dưỡng “ **Tinh-Thần Cao-thượng Thanh-Nhã** ”. Vì biết “ **Tùng Qui-Luật** ”, trọn hạnh giữ “ **Giới-Định-Huệ** ” – “ **Minh-Tâm Kiến-Tánh** ”. Trực-giác khai nguồn Trí-huệ sáng-suốt hướng về “ **Tâm-Linh** ”. Nên lúc nào cũng chuyên-chú nung-đúc tinh-thần “ **Tập-Trung Tư-Tưởng** ” kiên-cố, có ý-chí dũng-mãnh, phấn-đấu tinh-tấn chín-chắn để tôi-rèn tu-luyện thanh-lọc cả “ **Thân-Tâm** ” hoàn-toàn được kết-quả **Thanh-tịnh** (*trong-sạch*). Không còn sống với trần-duyên **Tạp-niệm Ô-nhiễm Hậu-thiên**; sinh-hoạt bằng **Tâm-Mã, Tánh-Quỉ** theo bản-năng “ **Thể-Tính Chúng-Sinh** ” nữa.

 * **TIÊN-THIÊN VỀ HỒN-NGUYÊN KHÍ**: Sau khi tu luyện thanh lọc “ **Thân-Tâm** ” được

hoàn-toàn trọn-lành rồi, thì phải qua pháp **Tinh-luyện** tiếp “ **Tiên-Thiên-Khí** ” để tăng thêm công-năng lực “ **Tam-Muội-Hỏa** ”, mà tập-trung kiên-cố chí-quyết hoá-giải để trừ sạch hết tất cả ám-khí **Hậu-thiên** gây tạo ra những oan-nghiệt, nghiệp-chướng đã mãi mãi làm khổ-não bao đời không ít ! Nay biết hồi tâm **Trực-giác** tỉnh-thức, nên hằng năng luôn luôn tinh-tấn chuyên-cần chăm-chú một cách dững-mãnh công-phu tu-luyện cho chín-chắn, được kết-quả hữu-hiệu hiện-thực mà phục-hồi **Chân-linh**, nhờ có sự nỗ lực không ngơi về việc phát-triển “ **Bồ-Đề-Tâm** ” huần **Phật-vị** (*Khẩu-khuyết, không thể lậu ở đây được !*).

Cũng như Đức **Phật-Thích-Ca** Tọa-thiền tại gốc cây **Bồ-đề**, luôn luôn lúc nào cũng quay về “ **Nội-Tâm Dững-Mãnh Tập-Trung Đại-Định Kiên-Cố Tịch-Đốc Chi-Thời, Yếu-Yếu Minh-Minh, Cực-Điểm Huần-Hư, Vong-Thân, Vong-Ngã** ”. Do đó, bởi công-năng tu-luyện được kết-quả “ **Ngũ-Khí Triều-Nguồn, Tam-Hoa Tự-Đỉnh Điểm Nhất-Khiếu Huyền-Quang** ”. Bởi do “ **Vô-Tâm Mà Tiên-Thiên Nhất-Khí Tự-Nhiên Qui-Hiệp Với Đỉnh Nê-Huần** ”. Nên hàng

nhà **Phật** xưa kia mới nói : **Đức Phật Nhập-tĩnh** tại gốc cây **Bồ-đề**, lúc đó chim vầy tổ trên **Đỉnh** đầu mà không hay biết ! Này quý-vị ! Không phải vậy, đó là **Tiên-Thiên-Khí** hòa-hiệp với **Đỉnh Nê-Huôn**, do **Vô-tâm**. Nên được **thành-tựu**

“ Bốn-Nguyên Linh-Quang, Đắc A-Nậu-Đa-La, Tam-Miệu, Tam-Bồ-Đề ” (**“ Vô-Thượng-Dạo, Chánh-Đẳng, Chánh-Giác ”**), **Hườn Phật-vị**. Đó là đã được sự kết-quả hoàn-toàn thể-thanh, hiệp **“ Tiên-Thiên Nhất-Khí Hư-Vô Chánh-Dạo ”**.

PHÚ

Vì tình-thương, **Phục-Nguyên** khai-thị,
Giúp căn-lành trực-chỉ **Phật-duyên**,
“ Giới-Định-Huệ, Nhập-Định Tham-Thiên ”,
Năng **Chỉ-quản**, chú-chuyên **Chiếu-kiến... !**
Trừ Ngũ-dục, **Thanh-tâm** biến chuyển ...
Xóa Vô-minh, **Tinh-luyện** giờ ngày,
Dứt mê-muội, nhận-thức lầm sai,
Quay Chánh-niệm, **Huệ** khai xán-lạn !
Trừ Ngũ-uẩn, **“ Hư-Không ”** tỏ-rạng,
Sạch lòng trần, **tường-hản** viên-minh,

“ Chân-Bát-Nhã ”, “ Vô-Tự Huyền-Kinh... ! ”
“ Bồ-Đề-Tâm ”, âm-thinh chẳng dính.
Không sắc-tướng, trừ tiêu tánh bệnh ...
Ngộ Phật-đà, **“ Thanh-Tịnh Như-Lai ”**,
Hiệp **“ Tiên-Thiên Chánh-Đạo ”** Đỉnh-dài;
Hoát Nê-huôn, hoằng-khai **“ Chân-Pháp ”**.
“ Kinh Thích-Giáo ”, căn lành tu-tập... !
Kỳ-tam này, sáng lập **“ Chân-Tông ”**,
Đề Xiển-dương **“ Nguyên-Lý Đại-Đồng ”**,
Không môn-phái, **“ Viên-Thông Cứu-Thế ”**.
Hòa chư Phật, **Nhất-tâm Đại-thệ**,
Hầu dìu người **“ Thánh-Thế Tu-Tri... ”**.
Hàng Chánh-giác, Phật-vị Qui-y... !
Không mê-lầm những gì giả-ảo.
Giúp cho đời, **“ Minh-Tâm Tỉnh-Táo ”**,
Chuyên tu-trì, rốt-ráo hành-thâm... !
Nói gót Phật, giải khổ chú chăm,
Đuốc **Chân-lý**, ngấm-ngâm chiếu-diệu !
Khai-thị người, **“ HUYỀN-QUANG NHẤT-KHIẾU ”**,
Huôn **“ Vô-Tâm ”**, am hiểu Đạo-mầu,
Pháp **Bí-chỉ**, Phật-tánh cao sâu,
Dứt vô-minh, tạp cầu phỉ sạch.
Này căn-lành ! Chí-chân thiết-thạch,
Trọn **Đức-hạnh**, cốt-cách **“ Qui-Y ”**,

Nường “ ***KIM-CANG BÁT-NHÃ*** ” hành-trì... !
Diệt Ngũ-uẩn, tâm ly giả cảnh.
Không sinh diệt Như-như Phật-tánh,
Huần Bốn-nguyên, hiệp Ảnh-Linh-quang,
Hòa “***Tâm-Trung Thường-Trụ***” Đạo vàng,
Tĩnh ưu-việt, rải ban Chân-lý... !
Không môn-phái, “ ***Vô-Tâm Trực-Chỉ... !*** ”,
Ra giúp đời chẳng nghĩ lợi-danh,
Hướng dẫn người, Chánh-giáo rõ-ràng,
Không hưởng-thụ quyền-hành chức-vị.
Lời Phục-Nguyên xin người nghiệm-kỹ... !
Tự cứu mình “ ***Trực-chỉ Chân-linh*** ”,
Trọn Giới-hạnh, phát-triển Huệ-minh...
Tu giải-thoát, tử-sinh dứt hẳn !
Bố khách-trần ! Pháp-mâu xin tặng...
Ai thiết tu, chín-chấn quán tri ... !
Thật Trực-giác, “ ***Đại-Định Nghiêm-Tri... !*** ”,
Sạch tâm trần, “ ***Qui-Y Phật-Vị*** ”.
Nay Phục-Nguyên có lời bày chỉ... !
Giúp thiện-hướng tri-kỹ cội nguồn,
Năng Tu-luyện “ ***Giới-Hạnh Y Khuôn*** ”;
“ ***Khuôn Chánh-Pháp*** ” tạo nguồn sinh-lực.

Hiệp Tiên-thiên, không quyền, chẳng chức,
Hạnh “ **Vô-Tâm** ”, mẫu-mực vị-tha,
Khỏa vô-minh thói-tục vạy-tà...
Năng tận-độ bá-gia kỹ-mạt.

Này quý-vị hành-giả ! **Phục-Nguyên** nói về phần bí-chỉ mật-diệu Kinh “ **KIM-CANG BÁT-NHÃ** ” để bổ-túc thêm vào “ **Chánh-Pháp Chân-Truyền Của Tam-Thế Chư Phật** ” ở trong hai bài “ **KINH THÍCH-GIÁO** ” do Đức Nhiên-Đăng Cổ-Phật dạy, và

“ **CHƠN-KINH DI LẶC** ” do Đức Phật Thích-Ca Như-lai dạy trong quyển **KINH THIÊN-ĐẠO** của “ **ĐẠI-ĐẠO CAO-ĐÀI CỨU-THẾ KỶ-TAM** ”.

Đây là huyền-vi bí-chỉ mật-diệu của “ **Chánh-Pháp Nội-Giáo** ” giúp cho hàng duyên lành Chân-tu có căn-cơ cao, trọn đủ “ **Tư-cách Giới-hạnh** ” đã tu liên-tục Đại kiếp. Nhiều kiếp Bồ-tát, Đại Bồ-tát, biết nương theo đây làm phương-thức chỉ-chuẩn thiết-thực diệu-hữu tu Đạo giải-thoát và “ **Phổ-Độ Chúng-Sinh** ”. Riêng những hàng căn-cơ còn tu theo bậc Tiên-đạo, hoặc Thịnh-văn,

Duyên-giác hoặc còn thấp kém hoặc là cư-sĩ thì xét thấy rằng rất khó kết-quả lắm ! Không thể nào kham-nỗ mà tu-tập được !

Hễ nói tu hạnh **Đại-thừa Bồ-tát Đạo** thì không còn “ **Trụ-Cháp** ” vào những gì đương sinh-hoạt với vạn pháp thế-gian, như : **Âm-thanh sắc-tướng, tín-ngưỡng** theo như hình-thức tôn-giáo, hệ-phái; hoặc không còn mê quyền-chức, không danh-lợi, không lập-vị tự-tôn, không để cho người phục-vụ hầu-hạ, quạt, cung-phụng, lạy-bái, mâm cao cỗ đầy lợi-duỡng, tiền-hô hậu- ủng, tạo mối vướng-mắc ràng-buộc hàng môn-đồ v.v... Nếu người tu mà còn **Vị-ngã** nuôi “ **Cái Ta** ” như vậy, thì đã đánh mất “ **Tư-Cách Phẩm-Hạnh** ” của người tu rồi ! Không giữ-gìn trọn hạnh theo với **Chánh-pháp “ Giới-Định-Huệ ”**; không “ **Nghiêm-Trì Chân-Giáo, Tứ-Vô Lượng-Tâm** ” (“ **Đại-Tử, Đại-Bi, Đại-Hỷ, Đại-Xả** ”) chưa có “ **Vong-Thân, Vong-Ngã** ” vẫn còn sinh hoạt theo thói phàm-phu, lại tạo thêm màng vô-minh và nghiệp-chướng không ít nữa đó ! Nếu như vậy, thì không phải là hạnh **Bồ-tát**, đó là thuộc về **Bàng-môn ngoại-đạo**.

Ngược lại, còn hàng trọn-lành về mặt “ **Tư-Cách Đức-Dộ** ”, năng chuyên “ **Nghiêm-Tri Giới-Hạnh Bồ-Tát Chánh-Giác** ” thì Vị-nhân không còn Vị-ngã, Hạnh thanh-nhã “ **Vong-Thân, Vong-Ngã** ” không còn sống với Bản-ngã “ **Cái Ta** ” phàm-phu tiêu-cực theo như lời Phục-Nguyên đã nói phần trên.

Tại sao vậy ? Vì hàng Bồ-tát là thật tu, hằng nhắc lòng phải sợ “ **Nhân-Quả Báo-Ứng Sa-Đọa Thối Chuyển** ”, nên lúc nào cũng trọn vẹn năng giữ gìn cho hoàn toàn “ **Phẩm-Cách Tác-Phong Giới-Hạnh** ”, Tinh-tấn Dũng-mãnh luôn luôn tu-tập tâm “ **Chánh-Niệm** ”; lúc nào cũng kiên-cố năng lo “ **Nghiêm-Tri Đức-Hạnh** ”. Hằng quay vào nội-tâm Tập-trung Tư-tưởng để giúp cho “ **Đại-Định** ” – Phát triển “ **Minh-Tâm Kiến-Tánh** ”, rồi “ **Hồi-Quang Phản-Quán** ” mới có thể đốn phá, quét sạch hết màng vô-minh ngu-dốt, không còn nhận-thức sai-lầm, Trụ-chấp vào vạn pháp thế-gian huyễn-ảo lại cho là thật ! Khi Trụ-giác hồi-minh, biết từng nương theo “ **Chân-Giáo Diệu-**

Hữu ” của tinh-thần “ **Bát-Nhã Kim-Cang** ” mà tu **Đạo-pháp** giải-thoát vậy.

Điều nên cần biết ! Hễ tu **Đạo-pháp** giải-thoát là thiếu-dục, đa-dục chẳng phải là **Đạo**. Tu **Đạo-pháp** là tri-túc, không biết chán là **Đạo**. Tu **Đạo-pháp** là ở ẩn, ưa thích chỗ đông-đảo chẳng phải là **Đạo**. Tu **Đạo-pháp** là phải tinh-tấn, dũng-mãnh, lười-biếng giải-đãi chẳng phải là **Đạo**. Tu **Đạo-pháp** là năng chế-ngự tâm dục, tâm hay phóng-diễn với ngoại-cảnh qua ngũ-quan chẳng phải là **Đạo**. Chín-chấn tinh-tấn tu **Đạo-pháp** là tâm định an-lạc, hay nghĩ tưởng tham-vọng hão-huyền nhiều chẳng phải là **Đạo**. **Chánh-giáo Đạo-pháp** là **Trí-huệ**, Vô-minh ngu-tối chẳng phải là **Đạo**. Nên biết rằng, hiệp với “ **Chánh-Đạo** ” thì chẳng còn sinh-hoạt theo y như việc đời, cũng chẳng tiếc thân-mạng, chẳng tham lợi-dưỡng, chẳng còn mê danh-lợi quyền-chức theo như thế-gian nữa. Chỉ biết trọn **Hạnh** tu **Đạo** giải-thoát và vì tình-thương chung nhân-loại đem ánh-sáng “ **Chân-Lý Diệu-Mầu** ” khai-thị tùy-duyên để **Phổ-độ** chúng-sinh. Nên không bao

giờ có ý nghĩ đến sự mệt-mỏi, không nghĩ đến sự ngủ-ngủ, không nghĩ đến sự ăn uống lợi-duỡng, không nghĩ đến ngày đêm, không nghĩ đến lạnh nóng, trong khi đi không ngó trước quá năm bước, không ngó-trông hai bên. Không nghĩ trước, không nghĩ sau, không nghĩ trên, không nghĩ dưới, không nghĩ bốn phía. Không động “ **Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức** ”. Cố sao ? Nếu còn động “ **Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức** ” thì chẳng hành trong Chánh-pháp, mà hành trong tà-đạo phải thọ-nhận nghiệp-quả sinh-tử luân-hồi. Tu mà không trọn-hạnh như thế, thì không thể nào “ **Đắc A-Nậu-Đa-La, Tam-Miệu, Tam-Bồ-Đề** ” (“ **Vô-Thượng-Đạo, Chánh-Đẳng, Chánh-Giác** ”) mà huờn Phật-vị là “ **Chân-Đạo** ”. Phật là sự Thanh-tịnh hăng-hữu của Chân-tâm, Quang-minh thấu-triệt pháp giới. Phật-pháp chẳng hiện-tiền là “ **Phật Vốn Bất Sinh, Pháp Vốn Bất Diệt** ”.

Cố sao lại có hiện-tiền ? Vì “ **Phật thường tại thế gian, mà không bao giờ phạm vào Ô-Nhiễm mê chấp bởi pháp thế-gian** ”. Huờn Phật-Đạo, thì đừng chạy theo muôn pháp giả-ảo. “ **Hễ Tâm Sinh Thì Hết Thảy Pháp Sinh. Tâm Diệt Thì Hết Thảy** ”.

Pháp Diệt ". Một niệm chẳng sinh thì muôn pháp đều không. Thế-gian và xuất thế-gian đều không Phật, không Pháp, chẳng hiện tiền, cũng chẳng hề mất, bởi vì "**Hư-Không**". Nên, theo tinh-thần "**Bát-Nhã**", Đức Phật Thích-Ca đã có dạy, như : "**Thịnh-Văn, Duyên-Giác, Bích-Chi-Phật và Phật** đó là giả-danh của thế-gian đặt ra mà thôi, chớ không có thật ". Giả-sử có chẳng nữa, đều là danh-từ, lời nói, để tiếp-dẫn khai-thị tùy căn-cơ ! Đều là danh-cú diễn-tả, cũng như tùy bệnh cho thuốc. Hết bệnh thì không cần thuốc nữa.

Vì thế, hạnh tu-tập "**Đại-Thừa**" hàng Bồ-tát nhờ biết nương theo "**Chánh-Pháp Bát-Nhã Kim-Gang**", nên hằng năng chuyên-cần sống với ý-chí tinh-tấn việc Tu dưỡng-mãnh kiên-cố vào "**Giới-Định-Huệ**" - "**Tham-Thiền Nhập-Định Chiếu-Kiến Ngũ-Uẩn Giai-Không**", đã đại ngộ được "**Đắc A-Nậu-Đa-La Tam-Miêu Tam-Bồ-Đề**". Đã kết-quả vong-thân, vong-ngã là Như-như. Hoàn toàn không còn động không còn tịnh là Như-như. Không còn sinh không còn diệt là Như-như.

Không còn nhân không còn ngã là Như-như. Không còn Tam-tâm, Tứ-tướng là Như-như. Bởi vì, do công-năng chuyên-cần vào việc Tu-luyện đã kết-quả, sạch hết màng vô-minh không còn nhận-thức sai-lầm theo như hàng phàm-phu thường tình nữa. Hoàn toàn “ *Ngũ-Uẩn Giai-Không* ”. Không còn tư-duy, không còn ngã-mạn đề-cao mình, hạ-thấp người. Đã lìa hết tất cả trạng-thái tướng chúng-sinh. Lìa tất cả lợi-duỡng, danh-dự tôn-vinh. Lìa hết tất cả “ *Thê-Tính Chúng-Sinh* ”. Không còn phân-biệt vạn pháp, nếu mãi còn Trụ-chấp vào âm-thanh sắc-tướng cho là thật, đó là còn vô-minh hành theo Bàng-môn tà-đạo. Không thể nào đắc được “ *Bát-Nhã Ba-La-Mật-Đa-Tâm-Kinh* ” đó !

**PHỤC-NGUYÊN TRIỂN-KHAI
SAO GỌI CHÁNH-PHÁP CHÂN-TRUYỀN ?**

CHÁNH-PHÁP : “ *Đạo-Pháp Chân-Chánh* ”, cao trổi, trong sạch. **CHÁNH-PHÁP** có hai phần : **Lý** và **Thể** :

 1- **LÝ** : Ý nghĩa là không sai-lệch, không tà-ngụy. **Đạo-lý** từ lúc ban-sơ đến lúc cuối cùng đều có tánh-cách trong sạch. Vì vậy mới kêu là **Chánh**. Không dùng **Sáo-ngữ**, **Sáo-rỗng** đem ra gây huyễn-hoặc ru-ngủ làm kích-thích tâm-lý để chiêu-dụ người !

 2- **THỂ** : **Pháp**, tức là nền-tảng **Pháp-bảo** ở trong **Tam-bảo** (*Phật-Pháp-Tăng*). **Thể** của **Chánh-pháp** lại cũng gom vào trong bốn pháp (*Tứ pháp*).

 a)- **GIÁO** : Tiếng nói, câu văn ẩn đầy ngụ-ý thiết-thực của **Chư Phật**, **Thánh** có tánh cách đốn-phá để giải-trừ sạch hết tất cả nghiệp vô-minh, không còn nhận-thức sai-lầm và trừ hết phiền-não chướng ! Đó là “ *Tiên-Thiên Chánh-Đạo* ” rất rõ ràng.

 b)- **LÝ** : Nghĩa-lý trong **Giáo-pháp** thật rõ-ràng rất cụ-thể chính-xác. Không có trừu-tượng,

hoặc chủ-thuyết ảnh-hưởng với **Thần-Thánh** hóa theo như **Siêu-linh** ... Không bao giờ có ngụ-ý ẩn-tàng trong giả-ngã tà-tâm, có sự huyền-hoặc gây mê-tín di-đoan để dối-gạt người theo môn-phái mình cho đông, đó là việc làm bị rơi vào **phi-tưởng, hoang-dường** của ngoại-đạo bàng-môn, bởi có ảnh-hưởng về phần **Vô-hình** của những hàng **Thiên-ma** và **Tinh-linh** tiềm-phục ẩn-tàng hướng dẫn, bị dối-gạt mà không hề hay biết ! Mục-đích là để ngăn trở sự tiến-hóa, giải-thoát của nhân-sinh, rồi khi chết phải về quê-hương chúng. Vào thời-kỳ Mạt-pháp **Hậu-thiên** này thì rất hấp với nó lắm ! Còn đúng về mặt **Chân-lý Chánh-đạo** theo “ **Khuôn-Vàng Thước-Ngọc** ” của **Tam-giáo** đã sẵn có, thì không bao giờ dùng **Siêu-linh** hoặc **Sáo-ngũ, Sáo-rồng** và **Tiếng-lóng** mà dạy người.

 -> **Sao gọi là Sáo-Ngũ ?**

Câu văn đã thành nhàm, vì đã được nhiều người dùng đi dùng lại quá nhiều. Nhưng không hiểu nội-dung là gì !

 -> **Sao gọi là Sáo-Rồng ?**

Toàn là hý-luận ba-hoa rồi khoe “ **Cái Ta** ” sinh ra lý-chương, không có nội-dung gì cả. Nói toàn là trời, trăng, mây, nước trừu-tượng huyền-hoặc không-tưởng, chớ không phải là **Chân-lý**. Cũng như **Siêu-linh** hay dùng **Sáo-rỗng** để ru-ngủ mà huyền-hoặc những kẻ còn vô-minh độn-căn mê-làm... !

-> **Sao gọi là Tiếng Lóng?**

Nói không có thiết-thực sự thật rõ-rệt chi cả. Hay là cứ dùng từ Thiên-cơ bất khả-lậu. Hay là như những thành-phần **Siêu-linh** nhập đồng-cốt, chấp-bút nói những chuyện hoang-đường không đâu để dối-gạt những hạng người căn-cơ còn quá thấp-kém, hoặc độn-căn mê-tín dị-đoan, còn vô-minh nhận-thức sai-lầm, mà không hiểu gì hết !

c)- **HẠNH** : Y theo nghĩa-lý trong **Giáo-pháp** mà thực-hành, hằng năng tập-trung nương vào **Chánh-pháp “Giới-Định-Huệ” - “Minh-Tâm Kiến-Tánh”** để làm chỉ-chuẩn cho việc tu-tập cầu **Đạo** giải-thoát !

☞ d)- **QUẢ** : Nhờ **Tập-trung** kiên-cố thực-hành “ **Giới-Định-Huệ** ” mà tự chứng-ngộ được những quả **Hữu-vi** và **Vô-vi**. – Tu chứng, là nhờ hăng nằng hành theo **Giáo-pháp** của **Chư Phật** dạy mà chứng được quả-vị trong **Ba Thừa** (*Thỉnh-văn thừa, Duyên-giác thừa, Bồ-tát thừa*).

Trong những **Vị Bồ-tát** sinh qua cõi **Phật A-Di-Đà**, những **Vị** nào có sẵn biện-tài thì thường tuyên-thuyết **Chánh-pháp**, tùy thuận theo trí-huệ, không trái, không thất và không rơi vào tà-sư ngoại-đạo hay lý-chướng. - **Chánh-pháp** lại có nghĩa : **Cái Pháp Chân-chánh Bồ-Đề-Tâm** sự thật hiển-bày ra rất rõ-ràng, thiết-thực có phương-thức xán-lạn của mỗi **Đức Phật** vừa thành **Đạo** và truyền ra. **Chánh-pháp** của mỗi **Đức Phật** trải qua ba thời-kỳ : “ **Thời-Kỳ Chánh-Pháp, Thời-Kỳ Tượng-Pháp, Và Thời-Kỳ Mạt-Pháp** ”.

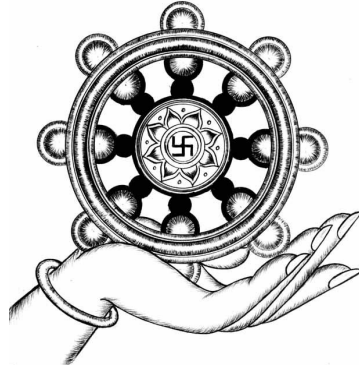
Thời-kỳ Chánh-pháp (*Đạo-lý chân-chánh*) của **Đức Phật Thích-Ca** là 500 năm sau khi **Ngài tịch**. Kế đó là **Thời-kỳ Tượng-pháp** (*Đạo-lý tương-tợ với Chánh-pháp*) là 1.000 năm. Rồi

đến **Thời-kỳ Mật-pháp** (*Đạo-lý lúc sau cùng*) là 10.000 năm.

Trong **Luật-tạng** có ghi mấy lời của **Đức Phật** như vậy : **Nền Chánh-pháp** của **Ta** đáng lẽ trụ thế 1.000 năm, hoặc lâu hơn nữa. Nhưng trót vì **Ta** đã cho hàng phụ-nữ xuất-gia, nên **nền Chánh-pháp** bị giảm-bớt, chỉ còn 500 năm mà thôi.

Trong **Kinh-luật** đã có ghi trong ba thời-kỳ **Chánh-pháp**, **Tượng-pháp** và **Mật-pháp**, để cho biết rằng : Trong thời-kỳ **Chánh-pháp**, dễ tu mau chứng và có rất nhiều người căn còn trọn-lành tu chứng, vì **nền Chánh-pháp** đương thịnh-hành. Trong thời-kỳ **Tượng-pháp**, hơi khó tu chứng và số người tu thì chứng ít hơn, vì **Đạo-pháp** mừng-tượng với **Chánh-pháp**. Đến thời-kỳ **Mật-pháp**, xét thấy rất khó tu chứng và rất ít người tu chứng, bởi vì vào lúc cuối cùng của **nền Đạo**. (*Cũng do thời Hậu-thiên quá ư là trọng-trước, xem phần Hậu-thiên và Tiên-thiên ở dưới đây để hiểu thêm nguyên do về thời Mật-pháp*).

HẬU-THIÊN VÀ TIÊN-THIÊN

- Thiên-Ma, Ma, Nga-Quỉ, Tinh-linh và chúng-sinh là thuần-toàn **HẬU-THIÊN**. Bởi còn sống theo với bản-năng Tham-Sân-Si, Lục-dục, Thất-tình, Bản-ngã (“ *Cái Ta* ”). Còn hàng Chư Phật, Đại-Bồ-Tát, Bồ-Tát là thuần-toàn **Tiên-thiên**. Vì thế, đã có công-năng do hằng chuyên-chú liên-tục tu-luyện nhiều kiếp, nên được kết-quả huờn “ *Vô-Tâm* ” (*Tâm Phật*), không còn **Tâm** theo như thói chúng-sinh nữa.

- Tu hàng **Tiên-đạo**, thì còn hành-trì theo như pháp “ *Bế-Ngũ-Quan Đại-Định* ”, chỉ lo vào việc luyện “ *Tinh-Khí-Thần* ”; luyện pháp “ *Tinh-Khí-Thần* ”, là thuộc về phần luyện **MẠNG** [*Hữu-vi là Thân : (Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân)*]. Như vậy, vẫn còn ngoại-pháp sắc-tướng **HẬU-THIÊN**. Vì chưa hoàn-toàn trọn hạnh kiên-cố “ *Tập-Trung Tinh-Luyện Nội-Tâm* ” để hiệp với Chánh-pháp “ *Giới-Định-Huệ* ” và “ *Minh-Tâm Kiến-Tánh* ” là luyện **TÁNH** (*Vô-vi là Ý*). **Tiên-đạo** còn nặng bảo-thủ trụ-chấp vào phần luyện pháp tướng

TINH-KHÍ-THÂN, cứ mãi nuôi ý-tưởng như vậy cho là **chánh-pháp** giải-thoát, đó là sự nhận-thức còn sai-lầm ! Bởi vì vẫn còn màng vô-minh, không biết pháp thanh-lọc “ **Tam-Tâm Tứ-Tướng** ”. Và cũng chưa có quán-triệt thấu rõ được ẩn-diệu thậm-thâm máy “ **Huyền-Vi Đạo-Pháp** ” của **Chư Phật, Thiên-liêng**, ngộ hầu để tường-lãm về phương-thức hiện-thực vào pháp “ **Tỉnh-thức Tham-Thiền, Nhập-Định, Minh-Sát Thực-Tại Điều-Tâm, Nhiếp-Tâm Và Khử Trừ Tâm Tạp-Niệm, Ô-Nhiễm** ” bởi do **HẬU-THIÊN**. Không còn sinh-hoạt sống bằng **Tâm-thức** theo như tập-quán thói chúng-sinh **Bản-ngã, trụ-chấp, bảo-thủ** nữa. Vì thế, nếu không trọn-lành tinh-luyện thì không thể nào diệt sạch hết được màng vô-minh, nên mãi còn nhận-thức sai-lầm... ! Cứ **bảo-thủ cố-chấp** phần hữu-lậu sắc-tướng vạn pháp huyễn-ảo, mãi luôn ôm-chặt cho đó là đúng thật **Chánh-pháp** ! Nếu nói về “ **Chánh-Pháp Chân-Giáo** ” có phương-thức rất rõ rệt để giúp cho hàng căn-lành đã có tu-tập nhiều kiếp vào hạnh “ **Đại-Thừa Bồ-Tát** ”, thì phải hăng năng nghiêm-trì cho chín-chắn việc tinh-luyện, tập-trung tư-tưởng tinh-thần, phải

hướng về mặt “ **Thực-Tại Chánh-Niệm** ” cho được
dững-mãnh để nương theo hành-trì “ **Chánh-Pháp
Nhân-Tàng, Giới-Định-Huệ, Minh-Tâm Kiến-Tánh,
Tham-Thiền, Nhập-Định** ”. Song song, còn phải
kiên-cố lo phan-huyện tinh-tấn pháp “ **Quán Tự-
Tại Bồ-Tát, Hành-Thâm Bát-Nhã Ba-La-Mật-Đa Thời,
Chiếu Kiến Ngũ-Uẩn Giai-Không** ”. Và “ **Đắc A-Nậu-
Đa-La, Tam-Miệu, Tam-Bồ-Đề** ” nói thêm cho rõ
ràng tất cả về phần “ **Chánh-Giáo** ” mà Phục-
Nguyễn đã nêu trên, đó là “ **Ấn-Khuyết Diệu-Hữu
Tâm-Kinh Qui-Y Phật** ”, là cốt-yếu hàm-chứa
huyền-thâm ẩn-ý những gì thuộc về bí-chỉ “ **Diệu-
Hóa Nhiệm-Mầu, Mật-Pháp Chân-Truyền** ” có ẩn-
tàng trong các bài Kinh Tối-Thượng Siêu-vi,
như : “ **THÍCH-GIÁO, CHÂN-KINH DI-LẶC** ” và “
ĐẠI-THỪA CHÂN-GIÁO ” mà Phục-Nguyễn đã
triển-khai rất rõ ràng ở phần trên và phần “ **ĐẠI-
THỪA CHÂN-GIÁO** ” ở sau đây rồi ! Xét thấy rằng,
rất “ **Huyền-Nhiệm Thâm-Thâm Vi-Diệu-Pháp** ”.
Nếu còn tu như hàng Tiên-đạo, hoặc tu theo
lãnh-vực tôn-giáo hệ-phái thuộc về tín-ngưỡng,
âm-thanh sắc-tướng còn trong hàng phẩm bậc
Tiểu-thừa (*Thinh-văn*) Duyên-giác (*Trung-*

thừa), hàng **Cư-sĩ**, thì không thể nào kham nổi đó ! Bởi vì, còn đòi hỏi qua mức căn-cơ tiến-hóa nữa, không phải việc quá ư đơn-giản mà ai muốn vào tu theo hạnh “ **Bồ-Tát Thừa** ” (*Đại-thừa*) được !

Còn nói thêm về phần tu theo **Tiên-đạo** cứ mãi **cố-chấp** vào “ **Không-Tưởng Huyền-Ảo** ” **tịnh-luyện** “ **Tinh-Khí-Thần** ” cho là thật, được **giải-thoát** ! Mãi hằng **bảo-thủ** cho là đúng, nên không thể nào thấu triệt được hoàn toàn **Chân-pháp mật-diệu vi-huyền Thiêng-liêng** “ **Hằng-Hữu** ”, hầu để đưa hàng **Chân-linh** trọn-lành **thăng-hoa** thậm-thâm **huyền-nhiệm**, **tổ-ngộ** rõ ràng được nguồn “ **Chân-Lý Siêu-Quang Vi-Diệu** ” mà xóa sạch hết lòng trần. Không được vậy, thì vẫn còn phải **luân-hồi** để tiếp tục học thêm kinh-nghiệm những bài học **đau-khổ** ở thế-gian ! Và cũng vẫn còn phải tiếp tục tu-luyện thêm nhiều kiếp nữa. Nếu tu theo đúng **Chánh-pháp Tiên-đạo** như xưa, hoặc giữ trọn theo “ **Qui-Luật Giới-Hạnh** ” để “ **Bế Ngũ-Quan Đại-Định** ” thì chỉ được về cõi **Thượng-giới** mà thôi !

Còn tu theo hàng **Tiên-đạo** vào thời **Mạt-pháp** này, theo như **Phục-Nguyên** đã được hiểu qua hết tất cả chung, thì nhận xét để so sánh rằng : Có một số hệ-phái nói tu theo **Tiên-đạo**, nhưng chưa biết phương-thức pháp-môn rõ ràng thiết-thực là chi ! Chưa hiểu pháp **Tĩnh** (*để luyện Tánh*) như thế nào ? Chưa hiểu pháp **Luyện** (*để luyện Mạng*) như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Bế Ngũ-Quan Đại-Định** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Chiết-Khảm Điện-Ly** ” (“ **Thủy-Hỏa Ký-Tế** ”) như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Tứ-Tổ Qui-Gia** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Ngũ-Khí Triều-Nguồn Tam-Hoa Tự-Định** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Nghịch-Chuyển Tam-Ngũ Hiệp-Nhất** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Lưu-Thanh Biện-Trước** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Xuất-Huyền Nhập-Tấn** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Phòng-Nguy Lự-Hiểm** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **An-Lự Lập-Đỉnh** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Tán-Dương-Hỏa Thối Âm-Phù** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Biện-Trước Lưu-Thanh** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Thanh-Lạc Hậu-Thiên Hườn Tiên-Thiên** ” như thế

nào ? Chưa hiểu pháp “ **Luyện Tinh Hóa-Khí** ”
như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Luyện-Khí Hóa-
Thần** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Luyện-
Thần Hườn-Hư** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp
“ **Luyện-Hư Hườn-Vô** ” như thế nào ? Chưa hiểu
pháp giờ “ **Luyện Tinh** ” như thế nào ? Chưa
hiểu pháp giờ “ **Luyện Khí** ” như thế nào ? Chưa
hiểu pháp giờ “ **Luyện Thần** ” như thế nào ?
Chưa hiểu pháp luyện “ **Sinh Nguồn Tinh, Trưởng
Nguồn Khí, Phục Nguồn Thần** ” như thế nào ?
Chưa hiểu pháp luyện “ **Tinh-Khí-Thần Hiệp-Nhất** ”
như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Tiểu-Châu-Thiên,
Đại-Châu-Thiên** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp
“ **Pháp-Luân Thường Chuyển** ” như thế nào ?
Chưa hiểu pháp “ **Pháp-Luân Thuần-Chuyển** ”
như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Pháp-Luân Tự-
Chuyển** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Thần
Cư Bắc-Hải Khí Đáo Nam-San** ” như thế nào ?
Chưa hiểu pháp “ **Hạ-Thực Thượng-Hư MẠNG** ”
như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Hạ-Thực
Thượng-Hư TÁNH** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp
luyện

“ **Tam-Muội-Hỏa** ” để giải trừ oan-nghiệt, nghiệp-

chương như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Hóa-Quang Phục-Thực** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp “ **Chế-Hôn Luyện-Phách** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp luyện “ **Phản-Bổn Hườn-Nguyên** ” (“ **Phục-Quy Ủ-Anh-Nhi** ”) như thế nào ? Chưa hiểu pháp luyện Tứ-thời qua Tỵ, Ngọ, Mão, Dậu theo nhịp sinh-học không-gian bốn chiều – Hiệp sinh lực hạo-nhiên chi Khí Hậu-thiên để nuôi Thể-phách, Thể-vía giúp cho xác-thân được tráng-kiện, trừ các bệnh-tật và tinh-thần minh-mẫn như thế nào ? Chưa hiểu pháp luyện tiếp

“ **Tiên-Thiên Khí** ” như thế nào ? Vào giờ nào ? Để nuôi Nguyên-Thần Phục-hồi Tâm-linh giải-thoát như thế nào ? Chưa hiểu pháp luyện “ **Thổ sinh Kim** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp luyện “ **Kim sinh Thủy** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp luyện “ **Thủy sinh Mộc** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp luyện “ **Mộc sinh Hỏa** ” như thế nào ? Chưa hiểu pháp luyện “ **Hỏa sinh Thổ** ” như thế nào ? Và v.v... Tuy nói pháp Tiên-đạo – Phật-đạo cũng đều tu-luyện y như nhau không khác mấy. Nhưng còn tùy theo trình-độ căn-cơ trực-

giác hiểu biết mà thôi ! Muốn tu được có kết-quả theo như **Chánh-pháp** hàng **Tiên-đạo – Phật-đạo**, thì trước nhất phải tu thân sao cho được kiện toàn trọn hạnh “ **Ngũ-Đức** ” để hoàn thành vào phẩm bậc “ **Thánh-Tâm** ” (xem lại phần đầu mà **Phục-Nguyên** đã có hướng dẫn). Được vậy, nếu muốn tu giải-thoát, phải song song nương theo pháp **Tiên, Phật** chỉ có một mà thôi, chớ có hiểu theo sự thiên-cận mà phân-biệt ! **Phục-Nguyên** đã có triển-khai, và để hướng dẫn chung cho hàng “ **Chân-Tu** ” trọn-lành, không có sự ảnh hưởng của các lãnh-vực tôn-giáo, hoặc các thầy, tổ, giáo-chủ chưa trọn-hạnh tu-hành và cũng không có am-hiểu được “ **Chân-Truyền Chánh-Pháp** ”. Vì tu theo như tôn-giáo chỉ mới hàng phẩm **Tiểu-thừa Thịnh-văn, Trung-thừa Duyên-giác** mà thôi ! Cũng chưa được hoàn toàn “ **Chánh-Định – Đại-Định** ” thì làm sao tu tiến lên hạnh “ **Xuất-Định** ”.

- Hàng **Đại Bồ-tát**, (*Đại Bồ-tát Ma-ha-tát*), **Xuất-dịnh**, đã kết-quả trọn-hạnh **Chánh-pháp** “ **Giới-Định-Huệ** ”, và “ **Minh-Tâm Kiến-Tánh** ”. Cũng

gọi phẩm từ hàng **Phật**, là được thuần toàn **Tiên-thiên**.

- **Phật** đã trọn-lành kết-quả **Xuất-dinh** và sạch “ **Ngũ-Uẩn Giai-Không** ” - “ **Đắc A-Nậu-Đa-La, Tam-Miêu, Tam-Bồ-Đề** ” (“ **Vô-Thượng-Đạo, Chánh-Đẳng, Chánh-Giác** ”), là được thuần chân rốt-ráo hoàn toàn **Tiên-thiên**.

- Tâm thói chúng-sinh hằng tạp-niệm ô-nhiễm là thuần toàn **Hậu-thiên**. Tâm **Phật** vô-niệm,

“ **không Sinh Không Diệt** ” là thuần toàn **Tiên-thiên**.

- **Tham-Sân-Si** là còn thuần toàn **Hậu-thiên**. Tu-luyện thanh-lọc trừ diệt sạch hết **Tham-Sân-Si** là thuần toàn **Tiên-thiên**.

- Trọn-lành **Thanh-tịnh** “ **Thân-Khẩu-Ý** ” là hiệp với pháp “ **TIÊN-THIÊN CHÁNH-ĐẠO** ”.

- Thói chúng-sinh cứ mãi mãi hằng sống bằng bản-năng **Lục-dục Thất-tình**. Và **Ngũ-dục**, tạp-niệm ô-nhiễm là thuần toàn **Hậu-thiên**.

- **Phật**, hàng chư **Đại Bồ-tát** và **Bồ-tát** luôn luôn hằng sống bằng với “ **Thanh-Tịnh Lục-Căn, Không Còn Lục-Thức** ”, “ **Tứ-Đại Giai-Không** ” – “ **Không Sinh Không Diệt** ” (“ **Như-Như** ”) là thuần toàn **Tiên-thiên**.

- **Tạp-niệm ô-nhiễm** là phần **Hậu-thiên**. **Chánh-niệm** là phần **Tiên-thiên**. Nên người tu phải hằng năng sống với thực-tại “ **Chánh-Niệm** ” làm chỉ-chuẩn cho việc tu-tập để thanh-lọc, hóa-giải sạch hết phần trọng-trước **Hậu-thiên** thói chúng-sinh vậy.

Người tu-tập để cầu **Đạo** giải-thoát thì phải biết “ **Ăn-Năn Sám-Hối** ” khi có phạm lỗi. Và phải luôn giữ-gìn “ **Giới-Hạnh Trọn-Lành** ”, nên tỉnh-thức chiếu-cố về thực-tại mặt “ **Chánh-Niệm** ” để đối-trị lại thói **Tạp-niệm**... Khi nào dứt hết **Tạp-niệm** thì mới có kết-quả **Chánh-định**.

Người năng quay về thực-tại mặt “ **Chánh-Niệm** ”, thì trở nên trọn-lành do kết-quả **Thanh-tịnh** lướt khỏi chướng nghiệp và diệt sạch hết sự ưu-tư khổ-não ! Có bốn pháp “ **Chánh-Niệm** ” : **Về Thân**, **về sự Thọ-cảm**, **về Ý**, và **về Pháp**.

I- Chánh-Niệm về “ THÂN ” :

a) **Chánh-Niệm** trong khi cái thân luyện hô-hấp, chỉ biết là một cái thân-xác giả, rồi sẽ có một ngày nào đó phải bị tan-rã hết mà thôi, chớ không thể tồn-tại vĩnh-cửu được !

b) **Chánh-Niệm** trong khi cái thân đi, đứng, nằm, ngồi, chỉ tỉnh-thức biết là một cái thân mà thôi, chớ không có **Ta**.

c) **Chánh-Niệm** trong mọi việc hành-động, hành-giả chỉ biết quan-tâm vào việc hiện đang “ **Tập-Trung Tham-Thiền Nhập-Định** ”, hành pháp tu-luyện của mình mà thôi.

d) **Chánh-Niệm** về cái thân trước, nó chứa đầy các món trước (**Hậu-thiên**) mà thôi.

e) **Chánh-Niệm** về bốn chất trong thân, cái thân chỉ hiệp bởi bốn chất **Đất, Nước, Lửa, Gió** mà thôi, chớ không có thật.

 f) **Chánh-Niệm** về cái thân trong nghĩa-địa, thấy nó trải qua những thời-kỳ tan-rã, và hôi-thúi.

 2- Chánh-Niệm về sự “ THỌ-CẢM ” : Hễ khi cảm vui, buồn thì cho là một mối cảm mà thôi, chẳng phải **Ta**.

 3- Chánh-Niệm về “ Ý ” : Khi có một tình-huống gì, cái ý **Tham, Sân, Si** hiện lại thì cho đó là ý-tưởng mà thôi, chớ không có thật.

 4- Chánh-Niệm về “ PHÁP ” :

 a) Về thấy Năm mối che lấp : **Tình-dục, sân-hận, giải-dãi, lo-lắng, khổ-não** lướt lên thì xét ra mà hạ chúng nó xuống, mọi sự việc đó không có thật, chớ để cho nó gợn lòng... ! về **Ý**, khi có một tình-huống gì, cái **Ý** hiện lại thì cho đó là **Ý-tưởng** mà thôi, chớ không có thật.

 b) Về thấy “ **Ngũ-Uẩn** ” : Thấy **Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức** hằng phát-sinh làm sao và tiêu-diệt như thế nào ? Phải diệt ngay, ngoài không **Trụ**, trong **Ý** không **Chấp**.

☞ c) Về thấy “*Lục-Căn, Lục-Trần*”: Khi thấy chúng nó phát-sinh, làm sao và biết cách diệt chúng nó. Phải diệt ngay cái “*Trí*”, do **Mạc-Na-Thức** (*Thức thứ Bảy làm chủ-sự*), là “*Nhị-Biên-Kiến*”. Không còn “*Nhị-Biên-Kiến*” là diệt **Mạc-Na-Thức** thì không còn sống với “*Cái Ta*” Bản-ngã của thói chúng-sinh nữa.

☞ d) Về mặt nhận xét đã thấy phần “*Bồ-Đề*”: Niệm lực, phân biệt pháp-lý, đồng-lực, hỷ-lạc, yên-tĩnh, Thiên-dịnh, lặng-lẽ nghiêm-chỉnh; hành-giả phải nên cần biết rằng, mình có những cái nào ưu-điểm, những cái nào khuyết-điểm, những cái nào nhược-điểm và thiếu những cái nào.

☞ e) Về thấy “*Tứ-Điệu-Đế*” (*Khổ-đế, Tập-đế, Diệt-đế, Đạo-đế*) : người xét mà hiểu thấu, nhờ đó mà người sống một cách tự-tại và thoát khỏi thế-cuộc – Pháp **Chánh-niệm** (trong ***Bát-Chánh-Đạo*** *) đã giải qua là một pháp tu rất tỷ-mỷ. Phải là bậc xuất-gia biết giữ tròn “*Giới-Hạnh Thanh-Tịnh*” thì mới thi-hành pháp ấy được. Chớ người tại-gia còn

bận-rộn nhiều về sự việc đời sống, chẳng có dư rảnh thì giờ để **Chiếu-quán Thanh-luyện** theo như pháp ấy được. Quan trọng nhất là phần **CHÁNH-ĐỊNH**.

* BÁT CHÁNH ĐẠO : 1) *Chánh-kiến,*
2) *Chánh tư-duy,* 3) *Chánh-ngũ,* 4) *Chánh-*
nghiệp, 5) *Chánh-mạng,* 6) *Chánh tinh-tấn,*
7) *Chánh-niệm,* 8) *Chánh-định*).

Vậy **CHÁNH-ĐỊNH** là gì ? Là sự lắng-động tâm-tư để được yên-tĩnh, nhằm tập-trung các sức mạnh vĩ-đại, bắt nguồn từ vô-thức hay tiềm-thức để đưa vào ý-thức, và làm bùng-nở các năng-khiếu siêu-việt sáng-tạo, hầu cởi-mở các vòng dây sinh-tử khổ-đau triền-miên tức là giải-thoát. (*khẩu-khuyết*).

Hiểu thêm, **Chánh-Niệm** nghĩa là : **Tinh-tấn** mà tu “ *Lục-Nhiên-Xứ* ” : [1) *Niệm Phật,* 2) *Niệm Pháp,* 3) *Niệm Tăng,* 4) *Niệm Giới,* 5) *Niệm Thí,* 6) *Niệm Thiên*].

Và **Chánh-Niệm** cũng là pháp suy-xét cho đặc “ *Tứ-Niệm-Xứ* ” : [1) *Thân bất-tịnh,* 2) *Thọ thị khổ,* 3) *Tâm vô-thường,* 4) *Pháp vô-ngã*].

Chánh-Niệm lại là : **Tâm-Ý** chẳng rời khỏi những lý **Đại-thừa,** những lý **Đại-Niết-bàn,** như : **Thường, Lạc, Ngã, Tịnh, Đệ-nhất** nghĩa “ **KHÔNG** ”.

chẳng ô-nhiễm tạp-niệm tức là “ **Phật** ”. Hườn hoàn toàn “ **Hồn-Nguyên Chi-Khí** ”. Đã dứt hết nghiệp Sinh, Lão, Bệnh, Tử và quả-báo luân-hồi rồi vậy.

Vì thế, Tu mà không trọn **Giới-hạnh**, không có **Chánh-định**, và không quay về thực-tại **Chánh-niệm** thì vẫn còn màng vô-minh nhận-thức sai-lầm, nên cứ mãi sống sinh-hoạt bằng **Bản-ngã**, trụ-chấp, bảo-thủ, luôn luôn bám trụ vào với hình-thức âm-thanh sắc-tướng cho đó là thật. Và cũng vẫn còn sống với thói tập-quán đam-mê ham thích, mãi đuổi theo chụp bắt những danh-lợi quyền-chức, không bao giờ có tỉnh-thức biết dừng, đó là đã rơi vào trước-cấu thuần toàn **Hậu-thiên**. - Ngược lại, hàng trọn-lành thật là “ **Chân-Tu** ”, chỉ biết chuyên-chú năng lo giữ-gìn nương sống theo với “ **Chánh-Pháp Nhân-Tàng, Giới-Định-Huệ, Minh-Tâm Kiến-Tánh** ”, lập hạnh ẩn tu-tập hiệp với **Đạo** giải-thoát, để hườn lại “ **Chánh-Đạo Chân-Như** ”, ngõ hầu mong sao hóa-giải hết nghiệp-lực quả-báo luân-hồi sinh-tử khổ-đau mà thôi ! Chớ không bao giờ còn mơ-mộng

bông-lông nuôi ý-tưởng tham-vọng hão-huyền theo như thói chúng-sinh lại ham muốn thích làm thầy, tổ, và giáo-chủ chi chi nữa. Đó là thuộc vào ngoại-đạo Bàng-môn thuần toàn **Hậu-thiên**.

- Có người đã xuất-gia tu, nhưng không bao giờ giữ-gìn trọn “ **Giới-Hạnh** ”, cũng không bao giờ chấp nhận nghiêm-trì “ **Chánh-Pháp Chân-Giáo** ” để tu. Lại có tham-vọng làm thầy, tổ, hoặc giáo-chủ. Rồi tập-trung đọc, học nghiên-cứu theo kinh-sử, cổ-thư cho thấm-nhuần. Xong, rồi có cơ-hội bày ra thuyết-pháp cho nhiều người nghe, trước-ý cốt-yếu để kích-thích tâm-lý, chiêu-dụ người theo cho đông, rồi lạm-dụng sự ngưỡng-mộ của mọi người, lợi-dụng cơ-hội đặc-ý tốt mới thu góp phương-tiện vật-chất của bá-tánh được nhiều rồi bày ra xây-dựng chùa-chiền đồ-sộ huy-hoàng để thỏa-mãn theo tham-vọng việc làm tà-sư ngoại-đạo Bàng-môn mà không biết. Đó là việc làm thuần tôn **Hậu-thiên**.

Ngược lại, hàng căn-cơ trọn-lành, mức tiến-hóa cao, đã có tu nhiều kiếp hạnh **Bồ-tát**. Khi **Tỉnh-thức hồi-tâm** biết quay về tìm hướng tu-tập cầu **Đạo** giải-thoát, thì có lòng chí thành, chí kính

giữ đức-hạnh hạ mình, lúc nào cũng có lòng thành ý trọn, biết tìm hàng Chánh-giác xin cầu học “**Khẩu-Khuyết**” về phần phương-thức thiết-thực Chân-giáo, rồi Tập-trung vào Tinh-luyện theo “**Bí-Chỉ Mật-Diệu**” Siêu-huyền-pháp “**Đại-Dịnh Tam-Muội**” - “**Giới-Dịnh-Huệ**” - “**Minh-Tâm Kiến-Tánh**”. “**Tham-Thiên Nhập-Dịnh**” - Rồi “**Quán Tự-Tại Bồ-Tát, Hành-Thâm Bát-Nhã Ba-La-Mật-Đa Thời, Chiếu-Kiến Ngũ-Uẩn Giai-Không**”. (*Khẩu-khuyết, không thể lộ ra đây được*) – (*Vì Đạo giải-thoát, nếu tu-luyện mà ngoài phương-thức đã nêu trên thì đều là Bàng-môn, Tả-đạo hết*). Song ản tu, chớ không bao giờ có tham-vọng làm thầy, tổ, giáo-chủ và thâu góp tiền của bá-tánh mà xây-dựng chùa-chiền. Vì hàng “**Chánh-Giác Chân-Tu**” lúc nào cũng kiên-cố vào việc Tập-trung tu-tập theo “**Hạnh Đầu-Đà**”, lo “**Xây-Dựng Đà-Lam**”, là tinh-tấn chín-chấn chuyên-chú vào việc tu không dừng nghỉ, có nghĩa là xây-dựng chùa nội-tâm, chớ không bao giờ xây-dựng chùa theo như hữu-hình bằng âm-thanh sắc-tướng bên ngoài mà tạo thêm nghiệp-chướng ! Đây, nghĩa nói “**Xây-Dựng Đà-Lam**” là :

☞ - **Vĩnh-viễn trừ Tam-độc** (*trừ sạch hết **Tham-Sân-Si***).

☞ - **Tịnh Lục-căn** (***Tịnh** là sạch, **Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân, Ý** không còn gắn liền dính với **Lục-trần** nữa*).

☞ - **Thân-Tâm vắng không** (*Vong-thân Vong-ngã*).

☞ - **Trong ngoài lặng-im** (***Tâm-trung** thường-trụ, không còn sống với **Nhị-Biên-Kiến** phải-trái, tốt-xấu, nhân-ngã, thiện-ác, hư-nên, thiệt-giả vui-buồn, có-không, thương-ghét, thành-bại, sinh-diệt, và v.v...*). Đó là “ **Chánh-pháp Tiên-thiên** ”.

PHÚ LỐI VẤN

Tu Tinh-luyện, hiệp “ **TIÊN-THIÊN CHÁNH-ĐẠO** ”,
“ **Hạnh Dầu-Đà** ”, nương “ **Chân-Giáo** ” hành trì...
Lọc Hậu-thiên vận-chuyển mật-diệu “ **Qui-Y** ”,
Trừ tạp-niệm, tâm sạch chỗ để những gì ô-nhiễm.
Chín-chấn tu, công-phu hành-thâm thấu-liễm,
Năng Tham-thiền, hãy dùng Huệ-kiếm trừ Ma...
Giữ “ **Giới-Hạnh Nhập-Định** ” để diệt hết tâm tà,
Được như vậy, trọn rồi mới vượt qua sinh-tử !
Pháp Đại-thừa, Nội-quán tu thì không kinh sử,
Dứt Tạp-niệm, không còn Ma Quỷ ngự loạn tâm,
Bởi chín-chấn “ **Nghiêm-Tri Bí-Chỉ Diệu-Thâm** ”,
“ **Chuyên Pháp-Luân** ” chú-chăm giải-nghiệp... !
Định Tập-trung, tĩnh-tâm gom thần thu-nhiếp,
Tạo công-năng bằng kết-hiệp Tiên-thiên,
Hạnh “ **Đầu-Đà, Hành-Thâm Bát-Nhã** ” diệu-huyền,
Thần chiếu xuống tại điểm “ **Đơn-Điền Đại-Định** ”.
Pháp “ **Hạ-Thực Thượng-Hư** ” thói trần không dính,
Ẩn hành-trì cho trọn hạnh diệt tính chúng-sinh,
Tu phải sạch cho hết “ **Lục-Tặc Tam-Bảnh** ”,

**Không mê-lâm giả-ảo âm-thanh sắc-tướng.
Chớ tu miệng khoe Ta, tạo thêm nghiệp chướng.
Giữ hạnh lành, không còn mê vương giả danh...
Tu đối thể tà-tâm, phải đón quả-báo nghiệp hành,
Nhận sa-đọa thối-chuyển trầm-luân kiếp kiếp.
Lời Phục-Nguyên giúp người trọn lành ý hiệp,
Thật Chân-tu tỉnh-thức biết lo giải nghiệp tử-sinh.
Nương Chánh-pháp “ *Giới-Định-Huệ* ” tu-hành...
Không vương-mắc hữu-vi quần quanh ảo-tướng !**

THỜI MẠT-PHÁP

HẬU-THIÊN TRỌNG-TRƯỚC

Nhưng mà, đứng về phương-diện Đại-thừa, xét thấy rằng : Lúc nào cũng có Chánh-pháp, dầu ở trong thời-kỳ Chánh-pháp, Tượng-pháp hay là Mạt-pháp Hậu-thiên. Lại nữa, lúc nào cũng có Phật, thêm sức ủng-hộ gia-bì của Phật, tuy là Phật đã thị-hiện tịch-diệt. Tuy nhiên, lúc nào cũng có hàng “ **Chánh-Đẳng-Giác Chân-Tu** ” ẩn âm-thầm ứng-hiện hằng để tâm phụng-sự Chánh-pháp. Tùy-duyên hóa-độ mà lo cứu giúp cho nhân-loại, bằng phương-tiện Minh-triết Ưu-việt để xiển-dương Chân-lý siêu-xuất. Triển-khai vạch ra nguồn minh giải kiến-quang có phương-thức rất sáng-tỏ rõ-ràng thiết-thực. Chân-lý thì không bao giờ dùng bằng những lời có ẩn ý trừu-tượng phi-tưởng huyền-hoặc, như : “ **Sáo-Ngữ; Sáo-Rỗng Và Tiếng-Lóng** ” theo lối Thần Thánh hóa mê-tín dị-đoan, hoang-tưởng, tạp ngữ toàn là bóng gió vô nghĩa. Còn nói về Chân-lý thuần túy giúp cho người tu giải-thoát,

thì không có ảnh hưởng lệ thuộc vào “ **Duy-Vật Và Duy-Tâm** ”. – **Duy-Vật** (*Sĩ, Nông, Công, Thương, Binh*), nếu bị ảnh hưởng rơi vào **Duy-Vật** thì không thể nào giữ được trọn “ **Giới-Hạnh** ” để tu giải-thoát. Ngược lại, lại tạo tăng thêm nhiều nghiệp-chướng nữa mà thôi ! Còn nếu bị ảnh hưởng rơi vào **Duy-Tâm** thì cũng không thể nào tu giải-thoát được. Bởi vì **Duy-Tâm** ở trong khuynh-hướng của lãnh-vực tôn-giáo, hệ-phái, chỉ biết tu theo tín-ngưỡng, hình-thức âm-thanh sắc-tướng hữu-vi và còn nặng về danh quyền-chức của hàng **Tiểu-thừa, Trung-thừa** tu theo kinh điển (*Lý-Sự*) mà thôi !

Còn nói về phần cốt-yếu của nguồn **Chân-lý** thì thuộc về Siêu-nhiên “ **Chân-Không Diệu-Hữu** ”, không có lạm-dụng qua những hữu-lậu văn-tự kinh-điển, cổ-thư. Hoặc học-thức, trí-thức, kiến-thức, và tri-thức, hoặc lý-luận theo hướng học-thuyết và Siêu-linh hoang-dường ! Duy trực-giác, trí-huệ viên-minh ngộ được **Chân-lý** là nhờ có ý chí dũng-mãnh tự-lực biết chấp hành nhẫn-nại kiên-cố “ **Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ”

”. Song song còn phải năng khép mình hằng sống bằng **Chánh-niệm hiện-thực**, tập-trung hành-trì với “ **Khuôn-Vàng Thuốc-Ngọc Chánh-Pháp Giới-Định-Huệ** ”, chí-quyết chuyên cố-gắng tinh-tấn vào việc tu-tập. Thấy thấy không còn **Trụ-chấp**; không còn sống với thói chúng-sinh giả-ngã **tạp-niệm ô-nhiễm** nữa, nếu được kết-quả như vậy rồi, thì “ **Thanh-Tịnh Hườn Như-Như** ” hiệp với **Đạo** đó ! Vì thế, hàng thiện căn “ **Chân-Tu** ” trọn-lành thì hãy nên nương tòng theo **Chánh-pháp** mà tu-tập **Đạo giải-thoát** vậy.

Này quý-vị hành-giả ! Kiếp “ **Nhân-Sinh-Quan** ” mỗi một hiện-thân đã và đang sống ở trong biển lửa trần-gian **Bản-ngã** này, phải tự cam-chịu đón nhận không biết bao nhiêu là tình-huống bão-táp bởi hoàn-cảnh này; hoàn-cảnh nọ v.v..., đã xảy ra đầy đầy không biết bao nhiêu là tình-huống khổ-não chồng-chất bao-phủ lên cho bản-thân của mỗi con người không ít... !

Đã biết như vậy rồi, khi tỉnh-thức hồi-minh thì phải tự ý-thức giục-giã bươn lo quày tu cho mau mau, để sớm xa lánh nghiệp khổ-não buốt tim oại-

oản, bởi ở trong biển lửa bão táp nơi cõi trần- gian và còn phải đón nhận quả-báo trầm-luân do nghiệp Sinh, Lão, Bệnh, Tử nữa.

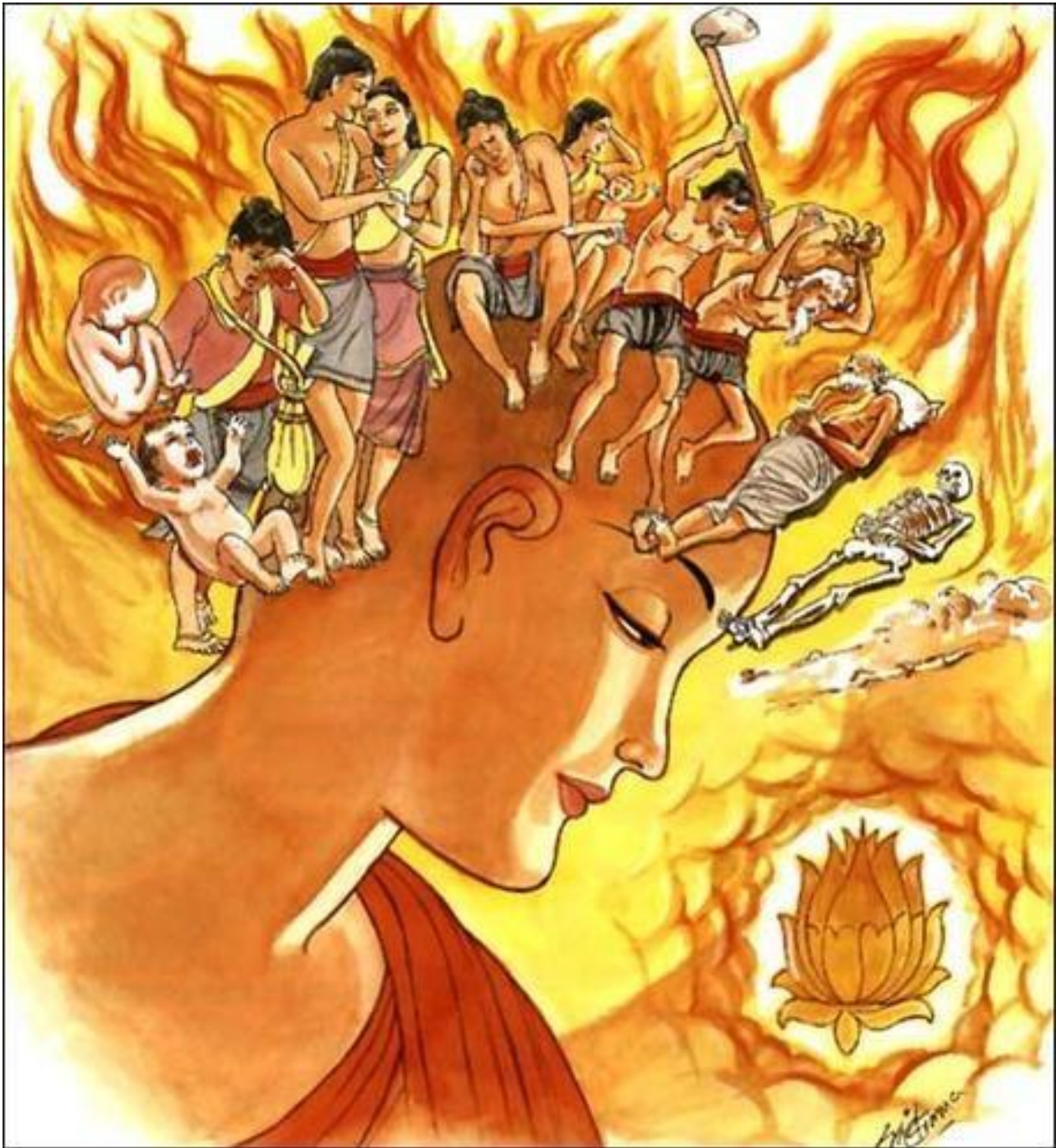
Khi tỉnh-thức hồi tâm quày đầu **Nuất-gia** cầu Đạo, ý-thức lập hạnh tu theo “**Bồ-Tát Thừa**”, thì phải dứt khoát buông bỏ hết tất cả mọi sự việc sinh-hoạt thường tình theo như đời không còn những sự vương-vấn bận-bịu vướng-mắc, mối ràng-buộc thảy-thảy chi chi nữa. Và cũng không còn nặng ô-nhiễm về nếp sống lợi-dưỡng theo như hàng phàm-tục thường-tình ở thế-gian, hoặc còn đam-mê tham-lam bảo-thủ vật-chất. Phải dứt khoát hết mọi bận-rộn vu-vơ. Chỉ biết **Tập-trung** vào mục đích nuôi ý-chí lập-trường đại-hùng, đại-lực kiên-cố, có sự cương quyết thật dũng-mãnh, nhẫn nại, và hăng nung sống với “**Nghiêm-Tri Qui-Luật, Pháp Giới-Định-Huệ**” làm chỉ-chuẩn. Xong, phải có sự quyết-định chỉ biết lo vào việc “**Tham-Thiền, Nhập-Định Đoạn Dứt Sạch Ngũ-Uẩn, Khử-Trừ Hết Tạp-Niệm, Ô-Nhiễm, Trọn Giữ Lập-Trường Kiên-Cố, Chân-Pháp Diệu-Hữu Tâm-Trung Thường-Trụ**”, chuyên-cần phát triển hòa với nguồn sống “**Minh-Tâm Kiến-Tánh**” không giải-

đãi (*biếng-nhác*); phải dứt-khoát giải-đãi, không nên đi rong-duỗi, mãi thích sống với ba-hoa lý-chương những chuyện khoác-lác hay khoe-khoang “ **Cái-Ta** ” mà bỏ phí mất thời-gian “ **Công-Phu Tu-Luyện** ”. Vì sợ vô-thường đến e tu không kịp, nên lúc nào cũng phải cố-gắng lo giục-giã việc tu-tập. Phải thường hay nhắc lòng, hằng lo chuyên-cần siêng-năng tinh-tấn nỗ-lực, vẹn giữ “ **Giới-Hạnh** ” cho chín-chắn, luôn luôn phấn-đấu không bê-trẻ việc công-phu tu trì.. !

Còn nói qua việc tu **Đạo** giải-thoát, thì phải đòi hỏi mức tiến-hóa căn-cơ - Nếu là căn-cơ tiến-hóa cao, đã có tu nhiều đại kiếp “ **Hạnh Bồ-Tát** ” rồi, thì kiếp này mặc dầu tuổi còn trẻ, nhưng lại tỉnh-thức sớm, lo **Nuất-gia tiếp-tục tu** nữa sợ không kịp, rồi vô-thường đến rước. Nên không để đến tuổi về già rồi mới tu. Khi tỉnh-thức tu thì không còn mê tình tiền danh lợi của thế-gian nữa ! Điển-hình, như Đức **Phật-Thích-Ca** còn phải tu liên-tục vào hàng “ **Tiên Đạo, Bồ-Tát Đạo** ” đến năm trăm kiếp, kiếp chót mới được phục-huần lại **Phật-vị (Bổn-nguyên)**.

Vì thế, tu Đạo giải-thoát không phải là một việc đơn-giản theo như trí còn phàm-phu, sự hiểu biết quá ư thiên-cận trong hạn-hẹp, bởi vì còn vô-minh, nhận-thức sai-lầm theo như thường-tình của những thành-phần ngoại-đạo Bàng-môn (*mãi đăm-mê âm-thanh sắc-tướng, chỉ biết tu theo kinh-sử, còn trụ vào danh-lợi quyền-chức giả-ảo của hữu-vi cho là chắc thật*). Nên không bao giờ tỏ-ngộ được nguyên-lý “ **Tứ-Dại Giai-Không, Thanh-Tịnh Lục-Căn, Không Còn Lục-Thức, Dứt Lục-Trần - Đốn Phá Diệt Sạch Hết Ngũ-Uẩn Giai-Không** ”.

☞ - Sớm Giác-ngộ vòng “ **TỨ-KHỔ** ”
(*Sinh, Lão, Bệnh, Tử*) và sự “ **Vô-Thuờng** ” của
một kiếp người, mà ta tự ý-thức xuất-gia tu-hành khi
còn trẻ... !

TUỔI GIÀ KHÔNG THỂ TU ĐƯỢC

Nên hiểu năng-lượng sức khoẻ từng lớp tuổi.

 1 – Tuổi tác và sức khoẻ có liên-quan mật-thiết đến việc tu-tập luyện “ **Tánh-Mạng** ” (**Thân-Tâm**).

 * **Lúc độ 10 tuổi (Nhi-đồng)** : Các cơ-quan nội-tạng mới bắt đầu ổn-định, Khí-lực tập-trung ở phần dưới, nên chớ luyện **Mạng** (**Khí**). Lứa tuổi này chỉ nên tập **Điều thân** và luyện **Tánh**.

 * **Lúc độ 20 tuổi (Thiếu-niên)** : Khí-huyết đang vượng, tập-trung ở phần trên, nên luyện **Mạng** phải từ từ, có mức độ cẩn-thận, hoàn-thiện và lo tu **Tánh** cho chín-chắn trọn-lành.

 * **Lúc độ 30 tuổi (Thanh-niên)** : Ngũ-quan phát-triển đầy đủ khí-lực sung-mãn nhất, nên “ **Tu Tánh Luyện-Mạng** ” cho được hoàn-thiện.

 * **Lúc độ 40 tuổi (Trung-niên)** : Khí tán, Dương-khí suy dần, sinh-lực giảm, nên giữ-

gìn và bồi-bổ thường xuyên, không nên phí-phạm chủ về Tĩnh nhiều, Nhu.

 * **Lúc độ 50 tuổi (Về già) :** Khí-huyết hao, phát phì. Can-Khí giảm. Do vậy, nên tăng luyện Nhu Tĩnh. Năng luyện Tánh, nghiên-ngẫm để chiêm-nghiệm tất cả vạn hữu và mọi sự sinh-hoạt có thiệt không ? Năng “ **Vô-Niệm Thanh-Tĩnh Tâm** ”.

 * **Lúc độ 60 tuổi (Tuổi già) :** Khí-huyết suy nhiều. Tinh cạn. Gân-Cốt yếu-mềm. Phần dưới Hư phần trên Thực, hay chảy nước mắt, nước mũi, Chín-khiếu kém nhạy. Cần phải dưỡng thân, tôn khí, tiêu trí, Tâm Thanh-tĩnh. Chăm-chú Tĩnh-luyện chế Âm, thuần Dương, hằng năng tinh-tấn kiên-cố sống bằng “ **Tịch-Đốc Chi-Thời** ” (nghĩa là : **Đi, Đứng, Nằm, Ngồi**) lúc nào cũng phải hằng sống bằng “ **Tâm-Trung Thường-Trụ – Vô-Niệm** ”. **Tâm-Trung Thường-Trụ**, nghĩa là : không còn sống với thói chúng-sinh bằng “ **Nhị-Biên-Kiến** ”. “ **Vô-Niệm** ”, nghĩa là : không còn **Tạp-Niệm**

theo như thói chúng-sinh nữa. Đây là **Phục-Nguyên** nói, chỉ có hàng **Bồ-Tát Chánh-giác Chân-tu Đại-thừa** đã có công-năng tròn hạnh ản tu-luyện hoàn toàn mới được. Còn tu theo như tôn-giáo, thì không bao giờ có kết-quả giải-thoát được !

 2 – **Tứ-thời “Ngũ-Khí”** : Theo nhịp sinh-học với cơ-thể con người phải làm sao cho thích-ứng với thời sinh-học của thiên-nhiên vũ-trụ. **Ngũ-Khí** của **Ngũ-Tạng** chẳng những quan-hệ chặt-chẽ với **Ngũ-Hành** mà còn liên quan mật-thiết với **thời-tiết khí-hậu** đặc-tính của 04 mùa. Ngày tháng trong 04 mùa tính theo **Tuần-Trăng Âm-lich**.

 * **Tháng Giêng, tháng Hai** : **Thiên-Khí** mới bắt đầu sinh, nên **Khí Dương** thăng phát, **Địa-Khí** bắt đầu mạnh động. **Nhâm-Khí** tụ tại **Can**, sinh **Can-Khí**. **Can-Khí** vượng, nên chuyên luyện **Can** thì dễ đắc **Khí**.

 * **Tháng Ba, tháng Tư** : **Thiên Khí** đang thịnh. **Địa Khí** sung mãn, có cây đâm hoa kết trái. **Nhâm**

Khí tụ tại **Tỳ**, sinh **Tỳ Khí**. **Tỳ Khí** vượng, nên chuyên luyện **Tỳ** sẽ dễ đắc **Khí**.

 * **Tháng Năm, tháng Sáu** : **Thiên Khí** dồi-dào cực thịnh. **Địa Khí** bốc mạnh lên cao. **Nhâm Khí** tập-trung vùng đầu. Nên luyện thanh-hóa não-bộ, kích-thích huyết-vị **Ngọc-Châm, Ấn-Đường, Bách Hội** sẽ được kết-quả tốt.

 * **Tháng Bảy, tháng Tám** : **Thiên Khí** bắt đầu suy **Âm Khí** bắt đầu vượng. **Nhâm Khí** tụ tại **Phế**, sinh **Phế Khí**. **Phế Khí** vượng, nên chuyên luyện **Phế** sẽ dễ đắc **Khí**.

 * **Tháng Chín, tháng Mười** : **Thiên Khí** suy dần. **Âm Khí** thịnh lên. **Địa Khí** bế tàng. **Nhâm Khí** tụ ở **Tâm**, sinh **Tâm Khí**, **Tâm Khí** vượng, nên chuyên luyện **Tâm** sẽ dễ đắc **Khí**.

 * **Tháng Mười Một, tháng Mười Hai** : **Dương Khí** ẩn tàng. **Âm Khí** tụ hợp đến cực thịnh. **Địa Khí** bế chặt. **Nhâm Khí** tụ ở **Thận**, sinh **Thận Khí**. **Thận Khí** vượng, nên chuyên luyện **Thận** sẽ dễ đắc **Khí**.

NGÀY-ĐÊM VỚI ÂM-DƯƠNG NGŨ-KHÍ VÀ CHÂN-KHÍ

☞ NGÀY-ĐÊM :

Buổi sáng, ban ngày mang tính Dương. Luyện Dương vào ban ngày.

Buổi tối ban đêm mang tính Âm. Luyện Âm vào ban đêm.

Ngày là Thực. Đêm là Thanh. Luyện Thực ban ngày, luyện Thanh ban đêm.

☞ THỜI KHẮC :

Về nhịp sinh-học của cơ-thể con người đổi thay theo thời gian.

Khí chạy hết một vòng xuyên qua ngũ-tạng lục-phủ trong cơ-thể người hết một Ngày-Đêm, tức là 12 canh giờ cổ Đông-phương. Chân-Khí dồn tụ đầy tạng nào thì tạng đó Vượng mà sinh Tạng-Khí. Chân-Khí tản ra khỏi Tạng thì Khí ở Tạng đó Suy. Khoảng giữa 02 trạng thái Vượng – Suy là Hư,

có nghĩa là không phân-biệt được **Vượng** hay **Suy**.

Vậy làm thế nào biết được **Khí** đang ở trạng thái **Vượng**, **Suy** hay **Hư** ?

Qua sự quan-sát, chiêm-nghiệm trên các huyết-vị, kinh-mạch trong cơ-thể theo chu-trình sinh-học trong con người như sau :

Chân-Khí Vượng tại **Phế** vào giờ **Dần** (3 – 5 giờ sáng). Tại thời điểm đó trong ngày **Khí** khởi đầu một chu-trình vận-hành trong cơ-thể và cứ sau một giờ lại qua **Phủ** rồi sang đến **Phủ-Tạng** kế tiếp... cuối cùng đến **Can** vào giờ **Sửu** (1 – 3 giờ sáng). Ngày tiếp theo lại bắt đầu từ **Phế** của chu-trình khác.

Vòng vận hành **Khí** của **Tạng-Phủ** theo giờ, gọi là vòng “ **ĐẠI-CHÂU-THIÊN** ” (*Còn khẩu khuyết*).

Phế Dần, Mão Đại, Vị Thìn.

Tỳ Tỳ, Tâm Ngọ, Mùi Kinh Tiểu-Trường.

Thân Bàng, Thận Dậu, Tuất Bào.

Hợi Tam, Đờm Tỵ, Sửu vào Can Kinh.

 Giờ **Vượng** giờ **Suy** có quan-hệ trực tiếp đến thể-xác **Khí Vượng** và **Suy**.

 Giờ **Vượng** giờ **Suy** cũng ảnh-hưởng lớn đến quá-trình tu-luyện.

Tu-luyện “ **Mạng** ” nên khởi luyện vào các giờ sau nay :

 - **Giờ Dần (3 – 5 giờ sáng)**, **Phế-Khí** đang **Vượng**, là lúc dễ kết-hợp giữa **Khí Hậu-thiên** và **Khí Tiên-thiên**, tu-luyện **Mạng** lúc này sẽ đắc **Khí** có hiệu-quả cao.

 - **Giờ Thìn (7 – 9 giờ sáng)**, **Vị-Khí** đang **vượng**, dễ phát-động **Chân-Khí** ở **Đan-Điền**, và đồng-qui với **Phế-Khí** tại **Tâm** để tạo **Huyết**.

 - **Giờ Ngọ (11 – 01 giờ trưa)**, **Tâm-Khí** đang **Vượng**, **Dương-Khí** cực thịnh **Âm-Khí** phát sinh, **Âm-Dương** giao thời. Luyện vào lúc này có thể thu được các **Thiên-Khí** lạ ở **Vũ-trụ**. Hợp với người huyết-áp thấp.

 - **Giờ Dậu (17 – 19 giờ chiều), Thận-Khí** đang **Vượng**, tu-luyện **Mạng** lúc này để giao-hòa **Tâm-Thận “ Thủy-Hỏa Ký-Tế ”**, **Khí** với **Huyết**.

 - **Giờ Tý (23 – 01 giờ khuya), Đờm-Khí** đang **Vượng**, vòng vận **Khí Ngũ-Hành** hoàn-thiện, là lúc **Khí Tiên-Thiên** dễ kết-hợp với **Ngũ-Khí** ở **Nội-Tạng** và cũng là lúc **Âm** cực **Dương** sinh, **Âm – Dương** giao-thời, **Đêm- Ngày** chuyển tiếp, **Trời-Đất** đổi thay. **Thiên-Cơ** đến lúc nửa đêm, cho nên **chăm luyện** vào thời điểm này sẽ có ngày nào đó đạt được kết-quả bất ngờ. Hợp với người **Huyết** áp cao.

Có những bậc **Bồ-tát**, và **Đạo-gia** ẩn tu, đã tốn không biết bao nhiêu **nhiệt-huyết** công sức để tìm kiếm mong chờ cho được kết-quả **Thiên-Cơ** này một cách hết sức **kiên-nhẫn** với những thời **tập-trung tu-luyện** không dừng cả một cuộc đời vậy.

KHÔNG-GIAN PHƯƠNG-VỊ ĐỊA-LINH

Mục này chủ-yếu nói về mối quan-hệ của **KHÍ**.

 1- KHÔNG-GIAN, là nói về **Thiên-Khí Tiên-Thiên**.

 2- PHƯƠNG-VỊ, là nói về **Địa-hình, Địa-cực**, chịu sự tương-tác của qui-luật **Vũ-trụ**, qua **Âm-Dương, Ngũ-hành**.

 3- ĐỊA-LINH, là nói về **Địa-Khí Bức-Xạ** ở lòng đất.

 KHÔNG-GIAN :

Con người tồn-tại trên mặt đất như một tiểu Vũ-trụ, lẽ tất nhiên không thể thoát ra ngoài các ảnh-hưởng tương-tác đó, mà trước tiên là “**Khí**”.

Người Tu-luyện “**Tánh - Mạng**” (**Thân - Tâm**), thì bao giờ cũng phải biết nương tòng vào “**Ý - Khí**” thuận theo các qui-luật của **Địa-cầu** và **Vũ-trụ**. Bởi vậy nên mới có chuyện :

Nhịp sinh-học trong cơ-thể con người với **Vũ-trụ** vô hình chung mà “ **Hiệp-Nhất** ”, nếu biết được phương-thức từng theo “ **Chân-Truyền Chánh-Giáo** ” rồi ỉn tu-tập, phải tập-trung kiên-cố năng lo nghiêm-trì “ **Giới-Hạnh** ” cho chín-chấn tinh-tấn việc tu-luyện thì có sự kết-quả mỹ-mãn (*nhưng còn đòi hỏi căn-cơ cao đã có tu tập qua nhiều kiếp mới được, chớ không phải việc đơn-giản*). Ngược lại, tu theo hàng **Tiểu-thừa** với lãnh-vực tôn-giáo bằng tín-ngưỡng, âm-thanh sắc-tướng, quyền-chức thì không thể nào diệt sạch hết lòng trần được !

Nên cần biết ! Một không-gian tốt lành là quang-cảnh khoáng-đãng. Yên-lặng, thanh-bình. **Thiên-Khí** trầm xuống, **Địa-Khí** bốc lên. **Thiên-Địa Khí** giao-hòa. **Âm-Dương** tương-hợp. Nhưng không-gian tốt còn mang ý nghĩa là phù-hợp với quá-trình, cấp-độ của người **luyện hô-hấp** để điều **Khí** (*Mạng - Thân*).

Phương-vị **luyện hô-hấp** để điều **Khí** lại là điều phức-tạp và thú-vị. Nó ít ảnh hưởng trong khi **Tu-luyện**, nhưng lại có hiệu-quả rõ rệt trong lúc **luyện...**

Theo Y, Dịch-học, Khí-công, và Bát-quái Hậu-thiên thì quan-niệm Âm-Dương như sau :

 Ở Cơ Thể Người :

 - Trước bụng là Âm, mạch **Nhâm** hoạt-động.

 - Sau lưng là Dương, mạch **Đốc** hoạt động.

 Ở Bát-Quái :

 - **Khảm (Thủy)**, ở phương Bắc, mang tính Âm.

 - **Ly (Hỏa)**, ở phương Nam, mang tính Dương.

 - **Chấn (Mộc)**, ở phương Đông, mang tính Dương.

 - **Đoài (Kim)**, ở phương Tây, mang tính Âm.

 THỜI-GIAN :

 - Khi tu-luyện, giờ **Tý (23 – 01 giờ khuya)**: Tư-thế ngồi mặt hướng Bắc, lưng hướng Nam.

 - Khi tu-luyện, giờ **Mão** (05 – 07 giờ sáng): Tư-thế ngồi mặt hướng **Đông**, lưng hướng **Tây**.

 - Khi tu-luyện, giờ **Ngọ** (11 – 13 giờ trưa) : Tư-thế ngồi mặt hướng **Nam**, lưng hướng **Bắc**.

 - Khi tu-luyện, giờ **Đậu** (17 – 19 giờ chiều): Tư-thế ngồi mặt hướng **Tây**, lưng hướng **Đông**.

Tư-thế ngủ :

Khi ngủ, tư-thế nằm thì đầu hướng **Bắc**, chân hướng **Nam**.

Theo nhịp sinh-học hòa-hiệp **Âm-Dương** để “ **Tu-Tánh Luyện-Mạng** ”. Vì thế, **Đức Phật Thích-Ca** khi nằm thì đầu hướng ngay về chánh **Bắc**, chân quay ngay về chánh **Nam**.

Nằm nghiêng bên phải (**Âm**) phía dưới, bên trái (**Dương**) phía trên.

Mặt ngó hướng **Tây**, phía trước bụng là mạch **Nhâm** (**Âm**), lưng hướng **Đông**, phía sau lưng là mạch **Đốc** (**Dương**). Đó là nhịp sinh-học quân-

bình Âm-Dương “ **Thái-Hòa** ”. Hưởng nguồn sinh-lực Tiên-thiên-Khí.

☞ **ĐỊA-LINH** : Nhờ vị-trí Địa-lý cấu tạo địa-chất thích hợp Thiên-Địa Âm-Dương giao-hòa mà tạo nên Địa-Linh, sản-sinh Linh-Khí. Các loại Bức-Nạ địa-chất. Bức-Nạ vật-chất thông thường có chăng cũng chỉ góp phần nào nhỏ-nhỏi cho sự hình thành Linh-Khí Vùng Địa-Linh phụ thuộc vào vị-thế và cấu-tạo Địa-Vật-lý của nó. Đó là vùng núi mà phía trên có Thiên-Khí trầm. Địa-Khí bốc, ở phần dưới bề mặt và trong lòng đất có mạch nước ngầm tạo thành các Long-mạch. Đặc biệt ở vùng sa-mạc, Khí thuần Dương, một số đạo-sĩ ẩn mình tu-luyện mong đạt công-năng tối-thượng.

Do đó, nên Đức Chúa Jê-sus đến nơi sa-mạc để cầu-nguyện và tiếp Linh-năng trong 40 ngày là vậy.

NHỊP SINH-HỌC PHƯƠNG-VỊ XOAY CHUYỂN SINH-KHÍ VÀ TỬ-KHÍ

Cần phải chú-ý để đón nhận **Sinh-Khí**, tránh **Tử-Khí**. Mỗi năm có 12 tháng, mỗi tháng có vị-trí của **Sinh-Khí** và **Tử-Khí**.

 - **Tháng Giêng** : **Sinh-Khí** tại **Tý Quý**, **Tử-Khí** tại **Ngọ Đinh**.

 - **Tháng Hai** : **Sinh-Khí** tại **Sửu Cấn**, **Tử-Khí** tại **Mùi Thân**.

 - **Tháng Ba** : **Sinh-Khí** tại **Dần Giáp**, **Tử-Khí** tại **Thân Canh**.

 - **Tháng Tư** : **Sinh-Khí** tại **Mão Ất**, **Tử-Khí** tại **Dậu Tân**.

 - **Tháng Năm** : **Sinh-Khí** tại **Thìn Tốn**, **Tử-Khí** tại **Mậu Càn**.

 - **Tháng Sáu** : **Sinh-Khí** tại **Tỵ Bính**, **Tử-Khí** tại **Tý Quý**.

 - **Tháng Bảy** : **Sinh-Khí** tại **Ngọ Đinh**, **Tử-Khí** tại **Tý Quý**.

 - **Tháng Tám** : **Sinh-Khí** tại Mùi Khôn,
Tử-Khí tại Sửu Cấn.

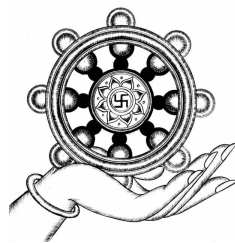
 - **Tháng Chín** : **Sinh-Khí** tại Thân Canh,
Tử-Khí tại Dần Giáp.

 - **Tháng Mười** : **Sinh-Khí** tại Dậu Tân,
Tử-Khí tại Mão Ất.

 - **Tháng Mười Một** : **Sinh-Khí** tại Mậu
Càn, **Tử-Khí** tại Thìn Tốn.

 - **Tháng Mười Hai** : **Sinh-Khí** tại Hợi
Nhâm, **Tử-Khí** tại Kỷ Bính.

Như vậy có nghĩa là mỗi tháng đều có **Sinh-Khí**
và **Tử-Khí**, phương-vị cụ-thể thì xác-định cụ-thể
qua **Bát-Quái**.

TÁM CUNG BÁT-QUÁI CÓ 16 VỊ PHẬT THỔNG-QUẢN

- **CHẤN** cung chánh Đông : **Sa-Di Phật, A-Súc Phật.**

- **TỐN** cung Đông Nam : **Sư-Tử-Âm Phật, Sư-Tử-Tướng Phật.**

- **LY** cung chánh Nam : **Hư-Không-Trụ Phật, Thường-Diệt Phật.**

- **KHÔN** cung Tây Nam : **Đế-Tướng Phật, Phạm-Tướng Phật.**

- **ĐOÀI** cung chánh Tây : **A-Di-Đà Phật, Độ-Nhất-Thiết Thế-Gian Khổ-Não Phật.**

- **CÀN** cung Tây Bắc : **Đa-Ma-La-Bát Chiên-Đàn-Hương Thần-Thông Phật, Tu-Di-Tướng Phật.**

- **KHẨM** cung chánh Bắc : **Vân-Tự-Tại Phật, Vân-Tự-Tại-Vương Phật.**

- **CẤN** cung Đông Bắc : **Hoại-Nhứt-Thiết Thế-Gian Bó-Uý Phật, Thích-Ca Mâu-Ni Phật.**

(Còn phần khẩu khuyết...).

“ Thiên-Phục-Nguyên ”

TRIỂN KHAI PHÁP BÍ TRUYỀN
DO CHA LINH HỒN DẠY
TRONG “ ĐẠI-THỪA CHÂN-GIÁO ”
PHÁP “ TỬ TỔ QUI GIA - NGŨ KHÍ TRIỀU NGUỒN
- TAM HOA TỰ ĐỈNH ”

- Sao gọi là “ **TỬ-TỔ QUI-GIA ?** ”.
- Sao gọi là “ **NGŨ-KHÍ TRIỀU-NGUỒN ?** ”.
- Sao gọi là “ **TAM-HOA TỰ-ĐỈNH ?** ”.

 1 - Tử-Tổ Quý-Gia : Có nghĩa là qui **Tâm, Can, Tỳ, Phế, Thận**. Vì con người còn sinh-hoạt sống với bản-năng theo thói chùng-sinh, thì năm vòng tròn còn rời ra. (*Cha Linh-hồn dạy trong **ĐẠI-THỪA CHÂN-GIÁO***).

Bây giờ tu-tập Đạo giải-thoát, thì phải biết làm cho năm vòng tròn kết lại không còn rời nữa. Đó là nói có ngụ-ý để diệt trừ sạch hết “ **Ngũ-Dục Trong Nội-Tâm** ”, không còn liên-quan tiếp-xúc với “ **Ngũ-Ấm-Ma Bên Ngoài** ” (**Sắc, Thính, Hương, Vị, Xúc**) nữa.

Vòng tròn chính giữa là **Tỳ**, tức là **Ý**, người đời không tu, hoặc tu mà không “ **Giữ Giới-Hạnh Trọn-lành** ” thì mọi sự việc luôn luôn sinh-hoạt còn theo bản-năng với **Ý** (**Thức-thần**) thói chúng-sinh là **nội-tâm** thường hay **gợn xao-động** tính **ngũ-dục**, cứ mãi **vọng-tưởng** phóng-diễn liên-quan gắn liền sống với “ **Ngũ-Ấm-Ma Ngoại-Cảnh** ” (**Sắc, Thính, Hương, Vị, Xúc**) qua “ **Ngũ-Quan** ” (**Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân**). Vì thế, phải dùng pháp **Tham-Thiên** và **Nhập-Định** để diệt nghiệp **Vô-minh** nhận-thức sai-lầm mà tạo ra nghiệp...

PHỤC-NGUYÊN TRIỂN KHAI PHÁP THAM-THIÊN

Vì thế, thiết là người tu cần phải biết nương tòng theo với phương-thức để **Thâm-nhập** vào **Đạo Thiên Chánh-Pháp** “ **Giới-Định-Huệ** ” làm đầu-đề về việc tu-tập **Đạo** giải-thoát, nên phải diệu-dụng bằng pháp “ **Tham-Thiên** ” để chiêm-nghiệm nhận xét mọi lẽ cho rõ rệt từng vi-tế, hầu hết tất cả vạn hữu (*vạn pháp*) có mặt ở cõi thế-gian hữu-hình này đều là giả-ảo không có thật-tướng, nhờ vậy không còn nhận-thức sai-lầm đam-mê **bảo-thủ, cố-chấp** làm chi mà mãi sinh ra thêm nghiệp vì nó nữa.

 - **Tham-Thiên**, cũng còn có nghĩa là **Suy, xét** về mặt **Đạo-lý**.

 - **Tham: Suy-xét, quan-sát, nghiên-cứu** tri-**nguyên** ra tất cả vạn hữu có thật không ? Rồi chiêm-nghiệm về **Thân** ngoại-động, **Tâm** nội-tĩnh. Ngược lại qua **Tâm** ngoại-tĩnh, **Thân** nội-động như thế nào ? Và đó là nói qua “ **Chánh-pháp Tu-luyện** ”. (*Khẩu khuyết*).

 - **Thiền** : cũng có nghĩa là nội-quán chiêm-nghiệm hết tất cả mọi sự việc thấy thấy có thật không ?

 - **Tham-Thiền** cũng còn kêu là : **Thiền, Thiền-dịnh, Thiền-na, Nhập-dịnh, Quán, Tư-duy.**

 - **Thiền-na** : Là phép “ **Tịnh-Lự** ” có công-năng khử-trừ sạch tuyệt các vọng-tưởng tán-loạn đảo-diên ở nội-tâm, viễn-lý diên-đảo.

 - **Tham-Thiền** : Tức là **Kiệt-già** phu-tọa, ngồi tréo chân, ngay thẳng mình, rồi quay vào nội-tâm gom tinh-thần tập-trung mà tư-duy tất cả những gì ở cõi thế-gian này nó có thật hay không ?

Bất cứ ở chỗ nào ngồi **Tham-Thiền** cũng được, nơi chùa, tịnh-thất, gò đá trên non, nơi cội cây, giữa khu rừng sâu, nơi đồng vắng...

Hoặc là bất kỳ lúc nào cũng **Tham-Thiền** được hết; hoặc đi, đứng, nằm, ngồi. Miễn trí hằng năng tập-trung không tán-loạn, quay về “ **Chánh-Niệm** ” thực-tại, phải nhất tâm vào một chỗ là được.

Nhưng ngồi một chỗ, nơi nào được yên-tĩnh tịnh-khiết có **Thanh-Khí** (như núi non, đồng

ruộng, mé sông...) thiên-nhiên thì sự công-phu tốt hơn hết, vì dễ tập-trung tư-tưởng kết-tụ “ **Chân-Thân** ”.

Trong khi tu-tập vào thực-hành pháp **Toạ-thiền**, phải quay về “ **Thực Tại Năng Chánh-Niệm, Chánh-Định** ” để tập-trung năng chuyên-cần vào việc tinh-luyện... “ **Thân-Tâm Là Một Thực-Thể Không Tách Rời Nhau** ” – Thân là Khí, Tâm là Thần. “ **Nếu Bỏ Thân-Tâm Ra Mà Dụng Công Chỗ Khác Thì Không Phải Là Chánh Đạo** ” (có nghĩa là **Trụ-chấp** vào tín-ngưỡng, theo như hình-thức âm-thanh sắc-tướng chừa-chiền hữu-lậu). Song song phải nỗ-lực dũng-mãnh lo việc tu cho hữu-hiệu, được chín-chắn tinh-tấn, tập-trung tinh-luyện “ **Khí-Thân Hạ-Thực Thượng-Hư** ”, để tạo cho có kết-quả **Pháp-thân** mà phục-hồi **Chân-linh** siêu-thoát.

PHỤC-NGUYÊN LUẬN CHỦ THIỀN PHÚ LỖI VẤN

Pháp hành **Thiền** để giữ gìn cho **Thân** khang-khiến,
Tạo công-năng tăng tuổi-thọ thể hiện **Khí-thanh**,
Thêm sức mạnh dũng-mãnh trừ sạch **Tam-bành**,
Dứt tội-lỗi, diệt hết thói chướng-sinh chướng nghiệp !
Không còn tham sân si, quả-báo khổ-đau bao kiếp,
Thiền-Định “ *Qui-Tam-Bảo* ”, hòa-hiệp **Linh-quang**;
“ *Hạ-Thực Thượng-Hư* ”, “ *Chánh-pháp Nhân-tàng* ”,
Thiền “ *Vô-Thừa* ” ngộ nhập “ *Kim-Gang Bát-Diệt* ”.
Thiền hết mê giả danh, lợi quyền chẳng thiết !
Thiền không trụ phái-tôn, chỉ biết “ *Hườn-Chân* ”,
Thiền an-lạc, sinh “ *Vô-Tâm* ” nhân-ngã chẳng còn,
Thiền pháp vi-diệu hăng mở rộng từ lòng hoan-hỷ.
Thiền kiến-quang thanh-tâm vô-ưu trực-chỉ,
Thiền đại ngộ khử trừ sạch hết **Tánh-Quỉ Tâm-Ma**,
Thiền dứt hẳn sợ-hãi, an-nhiên hiệp lại “ *Tam-Hoa* ”.
Thiền hoát-khai “ *Nê-Hườn* ” tiếp hòa **Thiên-Khí**.
Thiền tăng lòng dũng-cảm diệt **nội-Tâm Ma Quỉ**,

Thiền phát-sinh tinh-tấn “ ***Trực-Chỉ Qui-Nguyên*** ”,
Thiền viên-minh phủ hết tham-luyến trần-duyên...
Thiền nội-quán, chuyên khỏa não-phiền sân-hận.
Thiền dứt trừ si mê, giới hạnh định Tâm chín-chắn,
Thiền diệt Bản-ngã chấp, huân-tập tiêu hẳn mê-lâm,
Thiền không còn vô-minh, Ưu-việt thậm-thâm,
Thiền khai kiến-quang chẳng còn tâm suy nghĩ...
Thiền Đại-dịnh, Xuất-dịnh “ ***Hườn-Lai Nguyên-Thỉ*** ”.
Thiền viên-minh, thích thanh-vắng phục-vị Như-lai,
Thiền phát-sinh an-vui, phủ-lạc khai-khiếu Đĩnh-dài,
Thiền dứt hẳn lậu hoặc, hữu-vi lệch sai Chánh-giáo.
Thiền không mê Siêu-linh nhằm đường ma-đạo;
Thiền không đồng-cốt, chấp-bút tà-giáo chủ-ông,
Thiền nội-tâm lắng-lặng khỏa những mối giặc lòng,
Thiền “ ***Vô-Ngã Không Còn Ta*** ” thoát-vòng tục-lụy.
Lời Phục-Nguyên chân-tâm luận rành bày chỉ...
Giúp căn-lành hãy chiêm-nghiệm cho kỹ ra sao ? !
Chánh-pháp “ ***Giới-Dịnh-Huệ*** ” cố-gắng tu-tập đi nào !
Là “ ***Chân-Giáo*** ” năng nghiêm-trì dòi-trau hiệp Đạo !

Tròn **Giới-Hạnh**, hành-thâm y khuôn “ **Tam-Bảo** ”,
Kỳ **Mạt-pháp** **Thiền** thanh-tịnh rớt-ráo hành-thâm,
Không mê- tín, huyền-hoặc trụ-chấp sai-lầm...
Thiền “ **Thấy Tánh** ”, chuyên chú-chăm diệt “ **Ngã** ”.

PHỤC-NGUYÊN TRIỂN KHAI

NHẬP-ĐỊNH HÀNH PHÁP

“ TỨ - TỔ QUI - GIA ”

Nhập-Định, tức là phép nhập vào **Thiền-Định**. Bậc **Chân-tu** ngồi **Kiết-già**, nội-quán quay về thực-tại **Chánh-niệm**, trầm-tư mặt-tướng tĩnh-lặng mà suy-gẫm mọi sự việc. Khiến cho **Tâm** phải tập-trung trụ vào một chỗ... ngừng dẹp hết **Ba-nghiệp** “ **Thân, Khẩu, Ý** ” không còn phóng-diễn **Tạp-niệm**, nên mới gọi là **Nhập-Định**. Thêm vào đó, cũng còn có nghĩa là **Chỉ-quán**, **Chỉ** là phải ngưng-dứt **Tâm** quá-khứ (**Tiền-thức**); phải ngưng-dứt **Tâm** hiện-tại (**Thân-thức**); và

phải ngưng-dứt **Tâm vị-lai (Vọng-thức)**. Rốt-ráo không còn **Tam-tâm**. Rồi Quán xem lại **Tâm-thần** có được kết-quả **an-định** chưa ? Cốt-yếu là phải hằng năng chuyên-cần tinh-tấn “ **Thấy-Tánh** ” mà lo sửa mình, mỗi khi có sai, biết “ **Ăn-Năn Sám-Hối** ”, khử-trừ sạch hết tư-tưởng tạp-niệm

ô-nhiễm theo thói-hư tật-xấu của chúng-sinh, bởi tập-quán luôn luôn sống bằng **Bản-năng Lục-dục Thất-tình** đã gây tạo ra nhiều nghiệp-chướng, bởi do vô-minh nhận-thức sai-lầm, cho vạn hữu là thật ! Nên tư-tưởng cứ mãi phóng-diễn lăn trôi theo ảo-ảnh tạo thêm nhiều nghiệp-chướng mà không bao giờ hay biết ! Vô hình chung, phải tự đón nhận quả-báo, luân-hồi, rồi lãnh chịu nghiệp sanh, lão, bệnh, tử mà trả... Nếu thật biết giữ trọn hạnh tu-luyện đến khi nào “ **Minh-Tâm Kiến-Tánh** ” đã tỏ-ngộ được mọi sự có kết-quả rõ ràng hiện-thực

“ **Vô-Tâm, Không Còn Ý** ” thì vòng tròn chính giữa được hoàn toàn “ **Trống Không** ”.

Vòng tròn phương Đông là **Gan**, tức là **Hôn**, **Mắt** không Trụ vào chỗ thấy các màu sắc hình-thức bên ngoài thì **Hôn** định tại **Gan**. Bên trong không **Chấp** những gì thấy bên ngoài – Không Trụ bên ngoài, không **Chấp** bên trong. Không ngoài không trong là kết-quả “ **Vô-Tâm** ” thì vòng tròn “ **Trống-không** ”. Hiệp vào vòng tròn giữa, nên gọi là “ **Qui-Gia** ”.

Vòng tròn phương Tây là **Phế**, tức là **Phách**, **Mũi** không Trụ vào các mùi bên ngoài thì **Phách** định tại **Phế**. Bên trong không **Chấp** các mùi bên ngoài – Không Trụ bên ngoài, không **Chấp** bên trong. Không ngoài không trong là “ **Vô-Tâm** ” thì vòng tròn “ **Trống-không** ”. Hiệp vào vòng tròn giữa, nên gọi là “ **Qui-Gia** ”.

Vòng tròn phương Nam là **Tâm** (*Lưỡi*), tức là **Thần**, **Tâm** không Trụ vào các vị, hoặc tịnh khẩu, chớ có hay đi rong-duỗi nói ba-hoa lý-luận thì **Thần** định tại **Tâm**. Bên trong không **Chấp** các vị, hoặc tịnh khẩu, chớ có hay đi nói lý-chương

làm tổn **Khí**, phải tịnh khẩu để bế giữ **Khí** tăng thêm lực giúp cho huần **Nguyên-Thần** – **Không Trụ** bên ngoài, không **Chấp** bên trong. Không ngoài không trong là “ **Vô-Tâm** ” thì vòng tròn “ **Trống-Không** ”. Hiệp vào vòng tròn giữa, nên gọi là “ **Qui-Gia** ”.

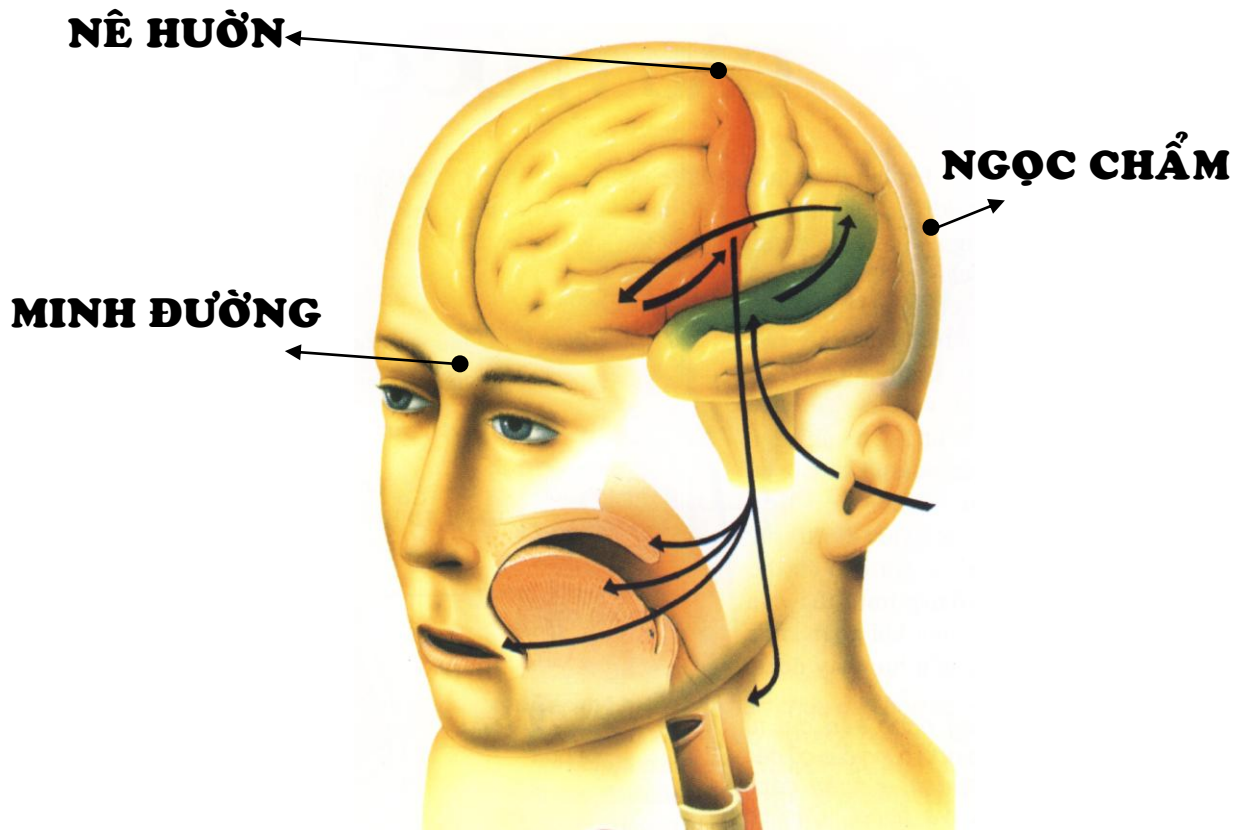
Vòng tròn phương **Bắc** tại **Thận**, tức là **Tai**, **Tai** không **Trụ** vào nghe khen, chê và các âm-thanh... thì **Tinh** định tại **Thận**. Bên trong không **Chấp** nghe bên ngoài–**Không Trụ** bên ngoài, không **Chấp** bên trong. Không ngoài không trong là “ **Vô-Tâm** ” thì vòng tròn “ **Trống-Không** ”. Hiệp vào vòng tròn giữa, nên gọi là “ **Qui-Gia** ”.

Trọn “ **Tinh-Tán Chín-Chấn** ” cố-gắng hăng năng chuyên-cần công-phu không hề giải-đãi việc “ **Tham-Thiên Nhập-Định** ” chẳng ngơi. Đến khi có kết-quả : Ngoài đã lìa tướng là **Thiên**. Trong tâm không còn gợn xao-động là **Định**.

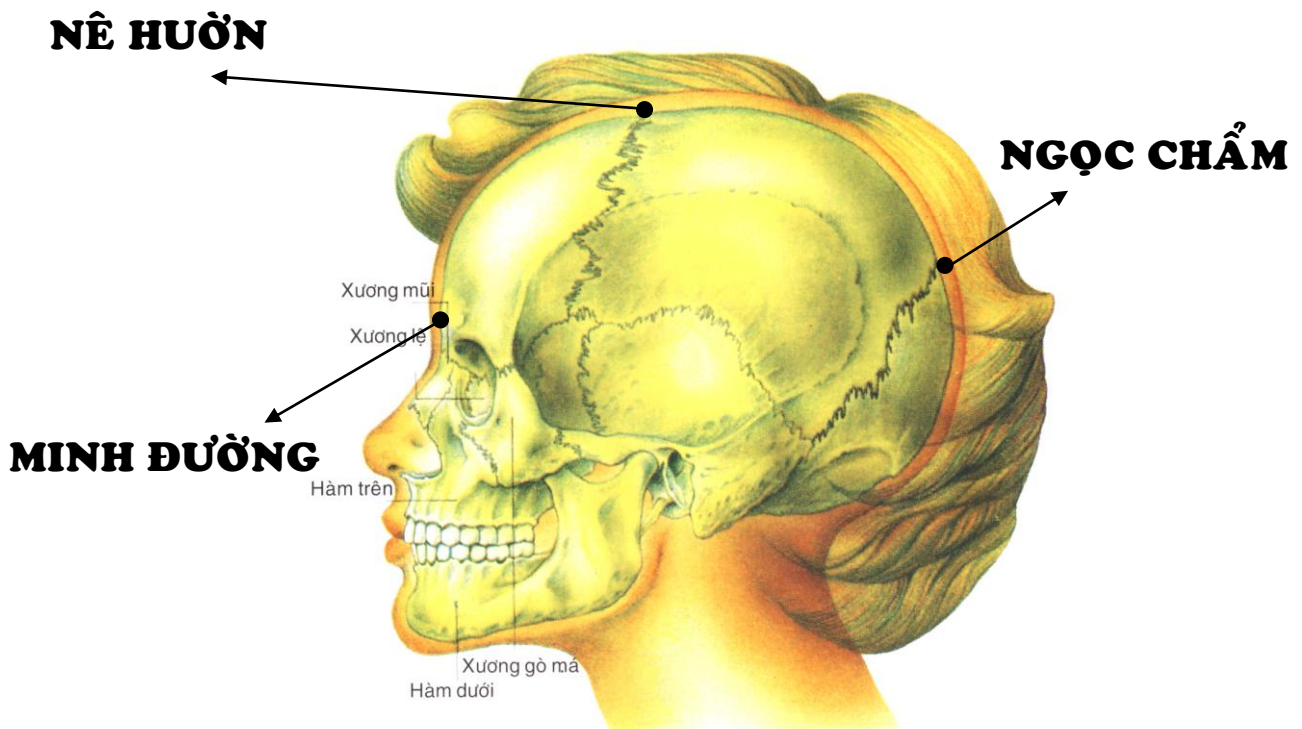
Kết-quả : Ngoài không còn **Trụ** vào các tướng thì không còn nói **Thiên** – Trong không còn **Chấp** thì **Tâm** không còn gợn xao-động, nên không còn

Định. Đã kết-quả phục-huần được hoàn toàn “ **Hư-Không** ” (“ **Trống-Không** ”). – Cũng có nghĩa là thành-tựu giải “ **Ngũ-Uẩn Giai-Không** ”. Bởi do công-năng tập-trung khổ-hạnh kiên-trì vào việc quyết chí tu-luyện đến đích trong sạch hết lòng trần, nên Năm vòng tròn đã đều được kết chung hiệp lại “ **Trống-Không** ”, Năm vòng tròn đã hoàn toàn y như nhau (là huần **Vô-Cực**). Là do chuyên-cần năng cố-gắng lo công-phu tinh-luyện đến đích kết-quả hoàn thành hiện-thực “ **Chánh-Pháp Chân-Giáo Diệu-Hữu** ” rất nhiệm-mầu là “ **Tứ-Tổ Qui-Gia** ”. – “ **Huần Chân-Không** ” – Phật-vị đó! Vì thế, Phục-Nguyên đã có nói rõ phần trên : Là pháp **Tiên-Phật** không khác, đây là “ **Chân-Pháp Vô-Thừa** ” giải-thoát, không có ảnh hưởng riêng của **Tiên, Phật**.

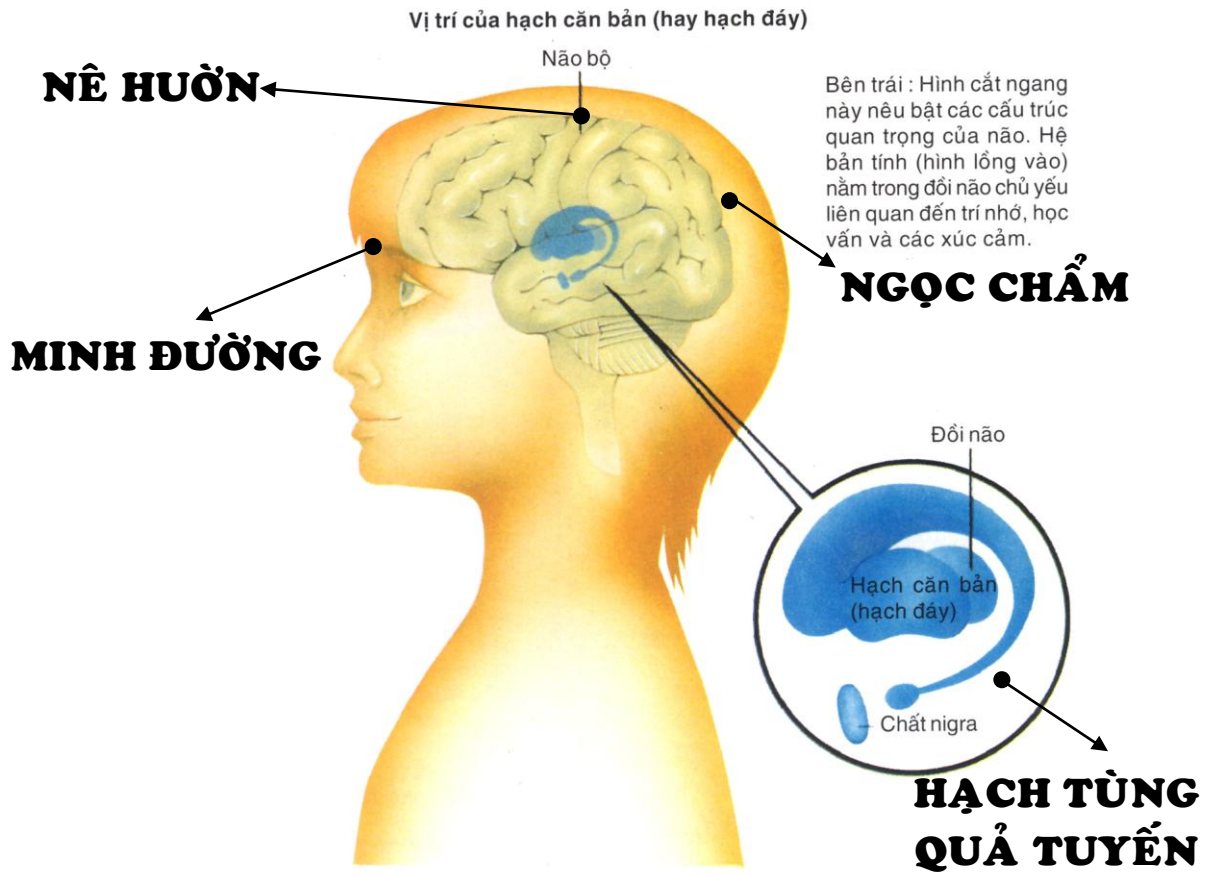

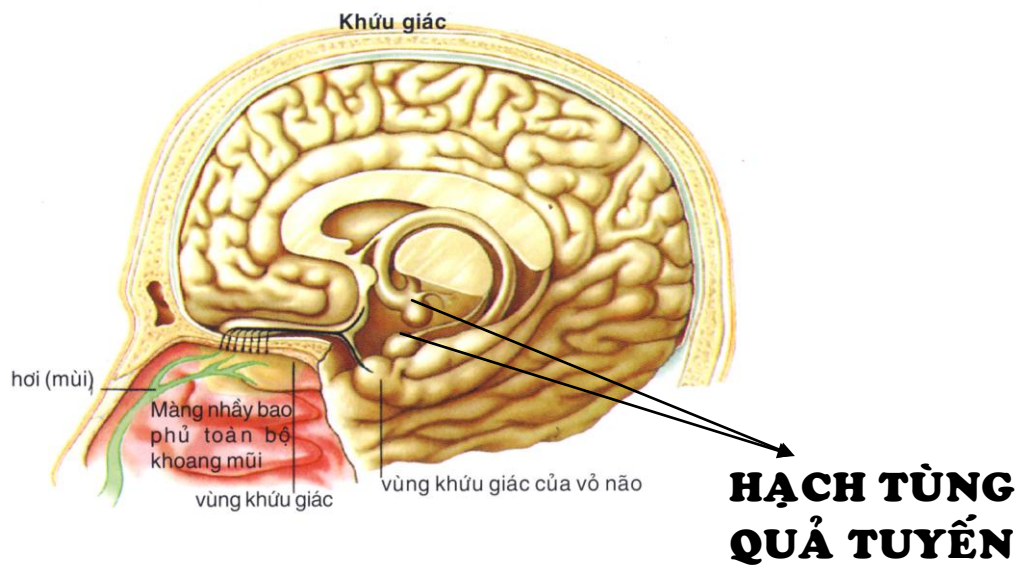
HÌNH 1

HÌNH 2

HÌNH 3

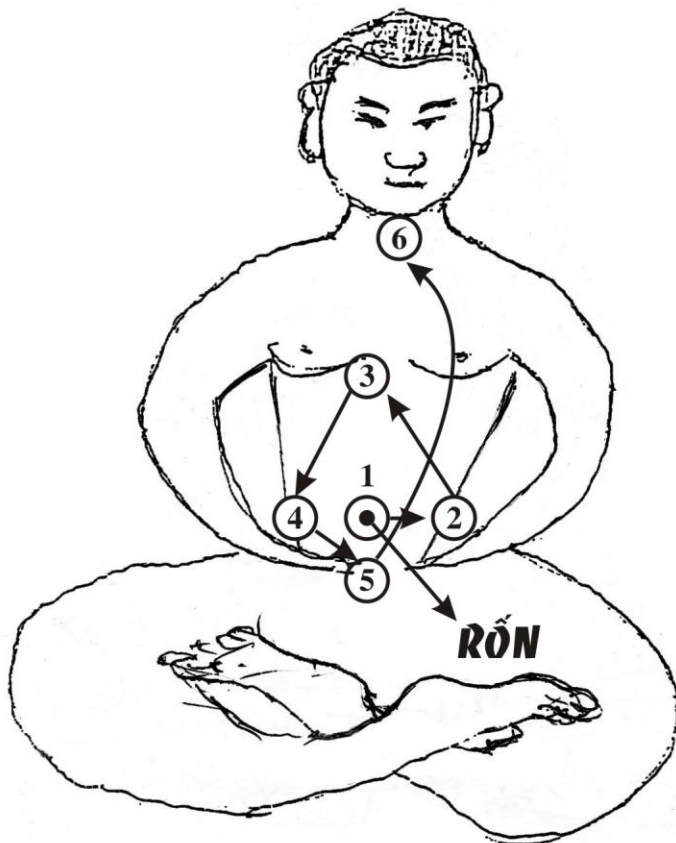
HÌNH 4

ĐỒ HÌNH BÍ-QUYẾT HUYỀN-MÔN

HÌNH 5

PHÁP NGŨ KHÍ TRIỀU NGUỒN
“LỤC-TỰ ĐẠI-MINH-CHƠN-NGÔN”
“OM - MA - NI - PAD - ME - HUM”

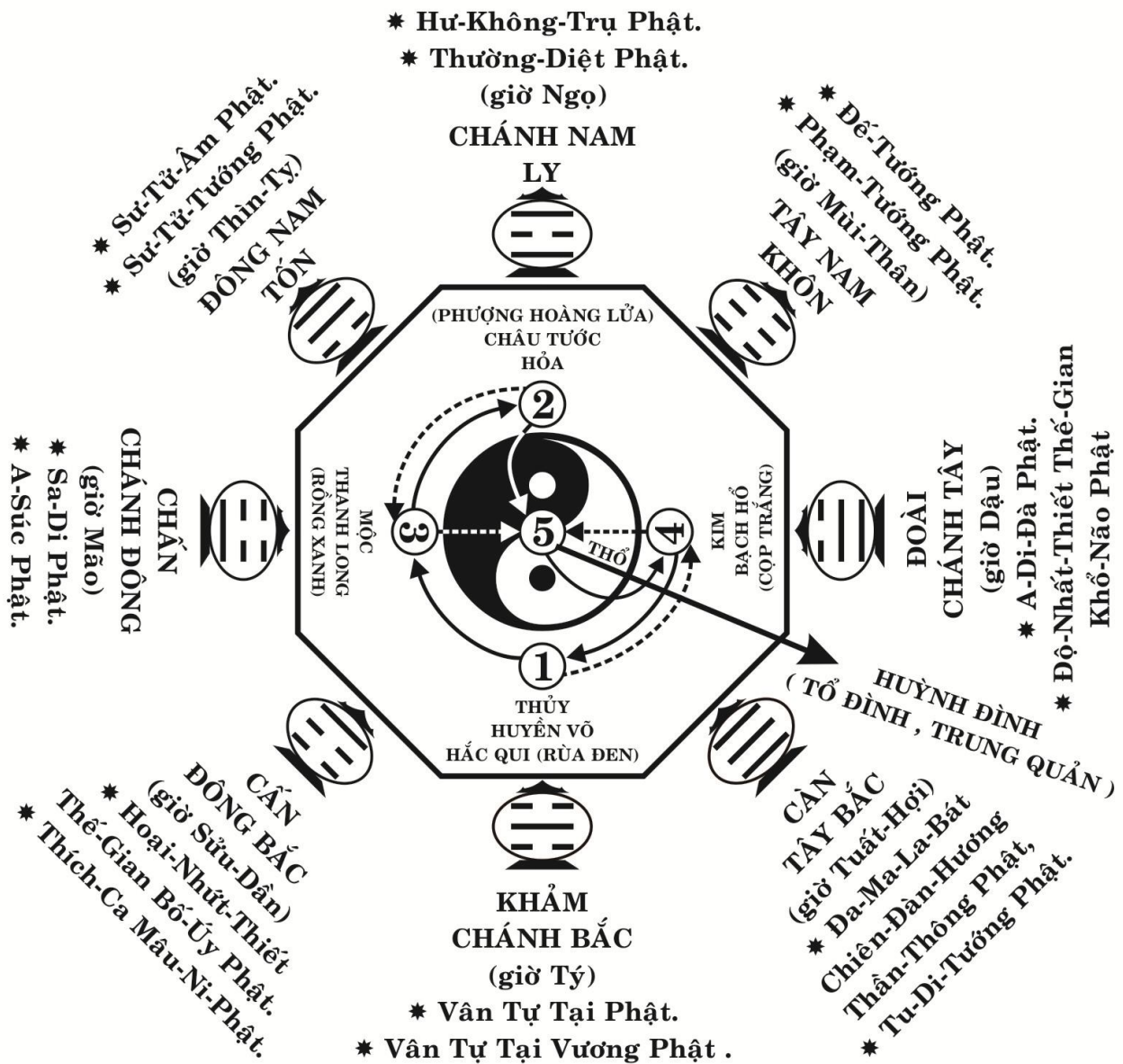

HÌNH 6

- 1 ॐ OM - NGÔ THÂN, TỶ-LÔ-GIÁ-NA PHẬT
- 2 ॐ MA - NGÔ THÂN, BẮT-ĐỘNG TÔN-PHẬT
- 3 ॐ NI - NGÔ -THÂN, BỬU-SANH PHẬT
- 4 ॐ PAD - NGÔ-THÂN, THÂN-VÔ-LƯỢNG-THỌ PHẬT
- 5 ॐ ME - NGÔ-THÂN, BẮT-KHÔNG THÀNH-TỰU PHẬT
- 6 ॐ HUM - NGÔ-THÂN, ĐẠI-THẾ-CHÍ KIM-CANG PHẬT
(Năng trị, chuyển NGŨ KHÍ TRIỀU NGUỒN)

SƠ-ĐỒ LUYỆN MẠNG (HUYỀN-MÔN)

“ VẠN THÙ QUI NHẤT BỒN ”

HẬU-THIÊN: BÁT-QUÁI → NGŨ-HÀNH → LƯỜNG-NGHI → THÁI-CỰC → VÔ-CỰC “ HƯ-VÔ ”

TIÊN-THIÊN: TỬ-TỔ QUI-GIA (TÂY XÁ-LANG VÀ ĐÔNG XÁ-LANG) → “ HƯ-VÔ ”

KẾT HỢP KHẨN-NGUYỆN 16 VỊ PHẬT THỐNG-QUẢN Ở 8 PHƯƠNG.

TỬ TỔ QUI GIA HUỒN PHẬT VI

PHÚ LỐI VĂN

Trước **Nhập-Định** để khử trừ cho tiêu **Tạp-niệm**...
Chỉ là ngưng những thói tục **Ô-nhiễm** đam-mê...
Quán tri-nguyên tất cả mọi sự việc đau-khổ não-nê !
Bởi **Vô-minh** mãi **cố-chấp** theo chương đề **Ma-Ấm**.
Còn **Nội-Tâm**, **Ý** hay sinh **Ngũ-dục** luôn mê ngấm...
Dục-vọng lòng tham vật-chất tăng bám oan-khiên,
Mãi nuôi tạp tưởng tạo nghiệp danh lợi tình tiền,
Chuốt quả-báo rồi phải thọ não-phiền khảo-đảo...
Do **Tâm-Ý** sống bằng **Hậu-thiên** nên xa **Chân-Đạo**,
Khi vào tu lại **bảo-thủ cố-chấp** **Tà-giáo** giả danh...
Bởi **Vô-minh** thêm nghiệp-chướng cứ mãi nó hành...
Còn sinh-hoạt hiệp với **Bản-ngã tam-bành** **Lục-tặc**.
Tu bên ngoài lại tô dày bao âm-thanh tướng-sắc...
Không **Nhập-định** quán trừ **Quý** dẫn dắt sai đường...
Làm rã-rời năm vòng tròn **Ngũ-tạng** lệch kỷ-cương;
Tu không biết kết, bởi phạm **Ý** hiệp phường **Ma Quý**.
Bỏ “ **Giới-Hạnh** ”, tâm đảo-diên thì linh-hồn khốn-lụy,

Biết “ **Ăn-Năn Sám-Hối** ”, giúp “ **Trực-Chỉ Hồi Chân** ”.
Diệt Bản-ngã hạ mình, tu-luyện huần Chánh-giác.
“ **Bế Ngũ-Quan Đại-Định** ” là phương-châm giải-thoát,
Hạnh “ **Đâu-Đà** ”, hiệp năm vòng ắt đạt “ **Chân-Như** ”,
Phá “ **Ngũ-Uẩn Giai-Không** ” tức trực ngộ Huyền-thư...
Huần “ **Nhất-Khí Hư-Vô** ”, hiệp Đại-tử cứu khổ... !
Đã hoàn thành trọn hạnh tu pháp “ **Qui-Gia Tứ-Tổ** ”,
“ **Hạ-Thực Thượng-Hư** ” kết-quả tự ngộ “ **Tánh-Không** ”;
Là “ **Vô-Tâm Ốc Trống Rỗng** ” tự-tại thanh lòng,
Chẳng còn động niệm “ **Qui-Y Viên-Thông Phật-Vị** ”.

NĂM VÒNG TRÒN HÒA

NGŨ-TẠNG VÀ NGŨ-HÀNH

Vị trí của **NĂM VÒNG TRÒN** trong cơ-thể con người, và hòa-hợp với ngũ-hành như sau :

 1- Vòng tròn chính giữa Trung-ương là hành **Thổ** màu **Vàng** thuộc **Tỳ**. (*Ý - Mô-Kỷ-Thổ - Tứ quý : Thìn, Tuất, Sửu, Mùi*).

 2- Vòng tròn phương Đông là hành **Mộc** màu **Xanh** thuộc **Gan**. (*Du-Hôn - Tánh - Giáp-Ất-Mộc - Dân-Mão*).

 3- Vòng tròn phương Tây là hành **Kim** màu **Trắng** thuộc **Phế**. (*Quỷ-Phách, Xao-động - Canh-Tân-Kim - Thân-Dậu*).

 4- Vòng tròn phương Nam là hành **Hỏa** màu **Đỏ** thuộc **Tâm**. (*Thức-Thần - Bính-Đinh-Hỏa - Tỵ-Ngọ*).

 5- Vòng tròn phương Bắc là hành **Thủy** màu **Đen** thuộc **Thận**. (*Tinh - Nhâm-Quý-Thủy - Hợi-Tý*).

Vì thế, hàng thiện-căn tu-luyện phải biết nương tòng theo với phương-thức **Chánh-pháp** “ **Giới-Định-Huệ** ”, để làm chỉ-chuẩn cho việc tập-trung chuyên tu-luyện trọn-hạnh, mới có sự kết-quả hiệu-năng do **Cha Linh-hồn** đã dạy **Chân-pháp** : “ **Bế Ngũ-Quan Đại-Định** ” - “ **Tứ-Tổ Qui-Gia** ” mà **Phục-Nguyên** đã triển-khai trên.

Còn nói qua mật-diệu bí-chỉ hành **Chân-pháp**: Tối-thượng siêu-vi huyền-thâm ẩn-khuyết “ **Ngũ-Khí Triều-Nguồn Tam-Hoa Tụ-Đỉnh** ”. Nếu nói về việc tu-tập **Đạo** giải-thoát, điều quan trọng cần phải biết “ **Ăn-Năn Sám-Hối** ” để sửa sai khi có phạm-lỗi, tu mà không chấp-nhận sửa sai để “ **Ăn-Năn Sám-Hối** ”, đó là đã bị rơi vào **ác-Ma** tiềm-phục ẩn-tàng hướng dẫn, điều-khiển khiến trong nội-tâm rồi, nên chỉ luôn luôn hằng sống với **Bản-ngã** “ **Qui-Tánh** ” mà thôi ! Chớ không bao giờ tu-tập thiện hạnh **Đại-thừa Bồ-tát Đạo** được, chỉ biết sống bằng với “ **Tâm-Ma Tánh-Quy** ” không bao giờ dừng, rất nguy hiểm ! Nên người tu trước nhất phải chuyên-chú lo diệt trừ cho sạch hết **Bản-ngã**, **trụ-chấp** theo thói chúng-sinh đi, rồi mới nói qua tu-tập **Đạo** giải-thoát, nếu chưa diệt hoặc không

chấp nhận diệt **Bản-ngã**, **trụ-chấp** thì đừng có tu, đó là dối đời và cũng có tác hại cho đời là khác. **Hành-giả** cứ nhìn ngay các thành phần nào nói rằng tu mà còn sống với **Bản-ngã**, **trụ-chấp** bởi không biết tùng theo với “ **Qui-Luật Giới-Hạnh** ” đó thuộc về **Ma-đạo**, vậy chớ nên gần; gần rất có tác hại nhiều việc đem lại không tốt cho mình đó ! Theo như **Phục-Nguyên** đã mục-kích, vào thời **Mạt-pháp** này đã có rất nhiều **Bàng-môn** như vậy lắm lắm !!!

Ngược lại, hàng “ **Chân-Tu** ” vốn sẵn có thiện-căn lành, nên vẹn giữ gìn được tròn “ **Giới-Hạnh** ” thì phải ần tu-tập mới có tiến-bộ hiệu năng. Do dũng-mãnh hạnh “ **Đầu-Đá** ”, phải hằng tinh-tấn chín-chấn chỉ lo tập-trung tư-tưởng gom **Thần** vào “ **Đại-Định** ” tại **Đơn-diễn** tăng thêm công-năng phát triển “ **Tam-Muội-Hỏa** ” (**Chân-Dương**). Cốt-yếu để đốt trừ **Âm Quỷ-thủy** trước-tinh **Hậu-thiên**, rồi huồn-sinh lại **Nhâm-thủy** **Nguyên-khí** **Tiên-thiên**. **Thức-Thần** **Đinh-hỏa** chiếu xuống **Đơn-diễn**, nhưng lúc đó **Tâm** phải quay về **Thực-tại** trọn **Chánh-niệm**, **Đại-dịnh** để huồn lại kiện toàn **Chân-Dương** **Bính-hỏa**

Tiên-thiên – Rồi Nguyên-khí Nguyên-thần hòa-hiệp nhau mới phục-hồi Tâm-linh (Phật-vị).

Đơn-diễn là gốc của **Ngũ-tạng** hội-tụ, khi vào tu-luyện phải tinh-tấn chín-chấn, dũng-mãnh kiên-cố năng lo công-phu “ **Bế Ngũ-Quan Đại-Định** ” xong, rồi tập-trung gom **Thần-lực** chiếu xuống **Đơn-diễn** hiệp với **Tam-hoa** : “ **Nguồn-Tinh, Nguồn-Khí, Nguồn-Thần** ” (đã trọn được hoàn toàn thể thanh **Tam-bửu**), khi thể thanh của **Tam-hoa** tại **Đơn-diễn** hiệp với thể thanh của **Ngũ-tạng** thành **Ngũ-khí** – Xong, **Đơn-diễn** có cảm nhận được ấm nóng, rồi liền tự nhiên “ **Ngũ-Khí + Tam-Hoa** ” = hiệp lại làm “ **Nhất-Khí** ” qua Mạng-môn đi thẳng theo đường mạch **Đốc** lên điểm **Nê-hườn**, nên mới gọi là “ **Ngũ-Khí Triều-Nguồn Tam-Hoa Tự-Đỉnh** ” (**Nê-hườn**) là như vậy ! – Hành pháp “ **Ngũ-Khí Triều-Nguồn Tam-Hoa Tự-Đỉnh** ” đã xong, đồng thời cũng bắt đầu khởi tại **Nê-hườn** liền dụng chân-ý dẫn “ **Chuyển Pháp Luân** ” 36 vòng **Tiểu-châu-thiên**, đến cuối cùng của 36 vòng thì dừng tại điểm **Nê-hườn**, rồi chân-ý dẫn **Nguồn-Thần** về trung-tâm điểm hội-

tự là “ **Huỳnh-Dinh Hóa-Quang Phục-Thực – Tịnh-Thủ Hư-Vô** ” đến khi nào muốn xả thì xả.

Điều cần biết ! Nếu phái nữ vẫn còn kinh-kỳ thì không nên tập trung tại Đơn-diễn rất có hại, khi tập-trung tại Đơn-diễn thì phải bị bệnh tử-cung. Chỉ tu-luyện pháp “ **TRẨM-XÍCH-LONG** ”, tập-trung tại Mạng-môn, hoặc tập-trung tại Rốn, hoặc là “ **Chuyển-Pháp-Luân** ” và “ **Tịnh-Thủ Hư-Vô** ” tại “ **Huỳnh-Dinh** ” mà thôi. Ngược lại, khi nào không còn kinh-kỳ thì tu-luyện pháp như phái nam.

Hễ vào tu-luyện theo “ **Chân-Truyền Bí-Pháp** ” thì phải tự diệt cho sạch dứt hết **Bản-ngã, trụ-chấp** và “ **Thế-Tính Thối Chúng-Sinh** ” thì mới có thể đem lại cho sự tiến-bộ kết-quả khả-quan. Ngược bằng không thì không thể nào kết-quả tốt được. (*Vì tình-thương Phục-Nguyên mới hé lộ cơ bí-truyền trên đây, theo lẽ không lộ ra đây được*).

Phần bí-khuyết huyền-mật trên, chính là “ **Chân-Pháp Hạ-Thực Thượng-Hư** ” – “ **Hạ-Thực Thượng-Hư** ” Có nghĩa là phải dụng chân-ý tập-trung gom **Tinh-Khí-Thần** xuống tại Đơn-diễn, đó là “ **Hạ-Thực** ” – Là Hạ Đơn-diễn. Trung-

điền là Tâm phải “ **Vô-Tâm** ” (không còn Tâm quá-khứ; không còn Tâm hiện-tại; không còn Tâm vị-lai = Không còn Tâm thói chúng-sinh)
– Thượng-diên là **Óc**; “ **Óc Trống Rỗng** ”
– (“ **Phá-Nhất-Khiếu Chi Huyền-Quang** ”) – (Óc không còn tính-toán, mưu-chước có ản-ý kế độc-ác hại người v.v...theo thói chúng-sinh thường-tình).

Ngược lại là “ **Hạ-Hư Thượng-Thực** ” – “ **Hạ-Hư** ” có nghĩa là tu-luyện không biết pháp kết-hiệp **Tinh-Khí-Thần** – “ **Đại-Dịnh Tam-Muội** ” – **Tinh-Khí-Thần** đã rã-rời, nên Đơn-diên lúc nào cũng bị lạnh, thuộc về Âm. “ **Thượng-Thực** ” trên ngực, tim phổi, gan, tỳ và óc luôn luôn lúc nào cũng bị nóng hay căng-thẳng thần-kinh, bởi năng-động huyết **Tùng-Quả-Tuyến (Pinenal Gland)** – Huyết này nó ở tại điểm, trước **Minh-dương**, sau óc, nó ở ngay chính giữa. Vì thế, nếu sống bằng thói **Bản-ngã**. **Trụ-chấp**, **tham-Sân-Si** với “ **Thế-Tính Chúng-Sinh** ”, thì nó tiết ra chất độc, nên hay sinh ra các bệnh-tật. Do đó, **Tâm** cũng luôn luôn phóng-diễn, rong-duỗi, cứ mãi xao-động không bao giờ được an. (Ngược lại, nếu có ý-chí **chuyên-chú tập-trung** vào việc **trọn hạnh tu** được “

Thanh-Tĩnh-Tâm ” thì nó tiết ra tinh-chất thanh, giúp cho được trực-giác và phát trí-huệ).

Riêng những người cư-sĩ, còn sống với vợ chồng con cháu, hoặc cha mẹ, hoặc còn bận-rộn với nhiều việc sinh sống hằng ngày, hoặc còn vướng-mắc việc linh-tinh theo đời thì không thể tu-luyện có kết-quả tốt được. Hoặc miệng nói tu, mà tâm không tu, thân lại hằng lo đi rong-duỗi ba-hoa lý-luận hoang-tưởng để khoe-khoang cái **Ngã**. Còn **Tâm** thì luôn hay **Tạp-niệm** phóng-diễn hoang-đường những sự việc huyền-hoặc ảo-ảnh vô nghĩa. Không chứng lại nói chứng, không đắc lại nói đắc, đó là đại vọng-ngữ. Có ý tà-vạy để đi chiêu-dụ lừa-đảo dối-gạt người, nếu hành động không phù hợp với “ **Đạo-Lý** ” như vậy, thì phải bị sa-đọa địa-ngục. Nếu đã như vậy, thì không thể nào tu-luyện hành “ **Chân-Pháp Huyền-Mật Vi-Diệu** ” được. Hoặc có sai mà không biết “ **Ấn-Nãn Sám-Hối** ” và không giữ trọn “ **Giới-Hạnh** ”, thì cũng không thể hành pháp tu-luyện có kết-quả tốt.

Hoặc đã xuất-gia tu, mà mãi vẫn còn “ **Bảo-Thủ Trụ-Chấp** ” theo sự “ **Tín-Nguỡng, Hình-Thức Âm-Thịnh Sắc-Tướng Của Hệ-Phái Minh Cho Là Đúng** ”

**thì cũng không thể nào hành pháp tu-luyện giải-
thoát được.**

CHÂN-PHÁP GIẢI TRỪ NGŨ-UẨN HUỒN PHẬT-VỊ

- "**Tứ-Dại Giai-Không** " gồm có, như : **Thịt**, **xương là Đất**, **Tinh**, **Huyết là Nước**, **Hơi-thở là Gió**, **Thần là Lửa**. Không thiết của ta. "**Nguyên-Bốn** " của ta là "**Hư-Không** "; "**Hư-Không** " không có "**Tứ-Dại** ".

- "**Thanh-Tịnh Lục-Căn** " : **Thanh** là "**Trong** ", **Tịnh** là "**Sạch** ". **Lục-Căn** là : **Nhãn**, **Nhĩ**, **Tỷ**, **Thiệt**, **Thân**, **Ý** phải trong sạch không còn dính tế-vi bụi trước trần (*Đốn trừ cho dứt hết thói chúng-sinh, kết-quả là "**Ngũ-Uẩn Giai-Không**", thì chứng-ngộ được "**Vô-Thượng-Đạo, Chánh-Đẳng, Chánh-Giác, Phục-Huần Như-Lai Phật-Vị**"). Có nghĩa là hoàn toàn "**Vô Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân, Ý**" ("**Hư-Không**", không có **Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân, Ý** và nói rõ thêm nữa, thì cũng không có "**Đắc A-Nậu-Đa-La, Tam-Miệu, Tam-Bồ-Đề**" và "**Phật-Vị**" nữa. Chỉ huồn "**Hư-Không**" mà thôi!).
- (Có nghĩa là "**Sắc Tức Thị Không**").*

 - **LỤC-THỨC** : Là Nhãn-thức, Nhĩ-thức, Tỷ-thức, Thiệt-thức, Thân-thức, Ý-thức. (*Không có Thiệt-tướng của Ta, bởi “ Hư-Không ”; “ Hư-Không ”, không có Lục-thức*). - Theo tinh-thần “ **Bát-Nhã** ”, thì : “ **Vô Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân, Ý** ”. - “ **Hư-Không** ” (*Không có vật gì cả*). “ **Bản-Lai Vô-Nhất-Vật** ” (*Lục-Tổ đã đại ngộ được “ Tánh-Không ”*).

 - **LỤC-TRẦN** : Là Sắc, Thính, Hương, Vị, Xúc, Pháp. (*Gọi chung là vạn pháp thế-gian không có thiệt-tướng*). Theo tinh-thần “ **Bát-Nhã** ” thì : “ **Vô Sắc, Thính, Hương, Vị, Xúc, Pháp** ”. - “ **Hư-Không** ”, không có “ **Lục-Trần** ”; thì không có “ **Vạn Pháp Thế-Gian** ”. Vì nghiệp Vô-minh, nhận-thức sai-lầm, cho vạn pháp là thật. Nên cứ mãi bảo-thủ, cố-chấp mà phải bị sa-đọa, trầm-luân không dứt.

ĐỐN-PHÁ NGŨ-UẨN GIAI-KHÔNG

 -> **MẮT** : Không để ý thấy tốt, xấu. Nói chung là không **Trụ** thấy; không **Chấp** sự thấy vào các sắc, hình tướng... Thấy như không thấy (“ **Thị Chi Bất Kiến** ”).

 -> **TAI** : Không để ý nghe phải-trái, hư-nên, chánh-tà, thiện-ác, khen-chê, thương-ghét. Nói chung là không **Trụ** nghe, không **Chấp** sự nghe vào các âm-thanh (*tiếng im-dịu, hoặc tiếng chói...*) Nghe như không nghe (“ **Thính Chi Bất Văn** ”).

 -> **MŨI** : Không để ý vào các mùi thơm, thú (*Bởi vì nó không có thật*).

 -> **MIỆNG** : Không để ý vào các món ăn ngon dở... (*Bởi vì nó không có thật*).

 -> **THÂN** : Không để ý vào sự sướng khổ. (*Bởi vì nó không có thật*).

Tóm lại : “ **Hư-không** ”, không có “ **Lục-Căn, Lục-Thức, Lục-Trần** ” và cũng không có “ **Ngũ-Uẩn Giai-Không** ”. Vì thế, không có vạn pháp thế gian – Nên “ **Không Có Chúng-Sinh, Không Có Phật** ”. Làm gì mà có các tôn-giáo Hữu-tướng

giả lập là thật ? - Bởi không có thật ! - (Cũng có nghĩa là “ **Sắc Tức Thị Không** ”).

TINH-THẦN CHÂN-GIÁO CỦA PHẬT

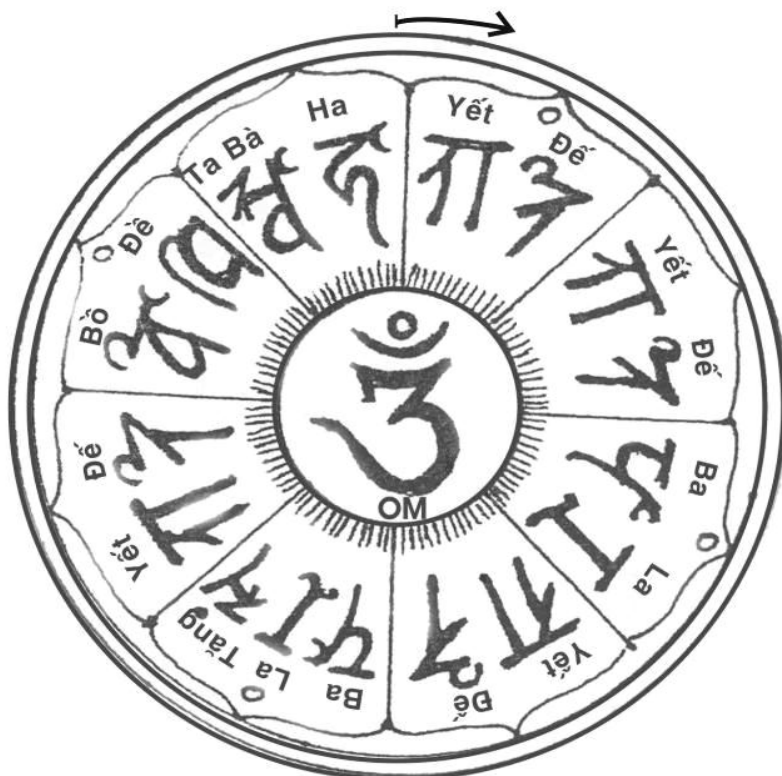
Này quý-vị hành-giả ! Về Tinh-thần “ **Chân-Giáo** ” của Phật, là : **Lục-căn, Lục-Thức, Lục-trần**, -gọi là “ **mười Tám Xứ** ” nhưng tất cả **Mười Tám Xứ** này cũng đều là giả-ảo mà thôi, nó không có thật-tướng ! Bởi vì “ **Nguyên-Bốn** ” là “ **Hư-Không** ” – “ **Tánh-Không** ”.

Vì thế, theo “ **Tinh-Thần Bát-Nhã** ” Phật đã có nói về phẩm bậc, như : “ **Thịnh-Văn, Duyên-Giác, Bích-Chi Phật và Phật Đều Là Giả Danh Do Thế-Gian Dặt Ra Mà Thôi, Chớ Không Có Thật !** ”. Đây là ngụ-ý của Đức Phật Thích-Ca “ **Đốn** ” hết tất cả, vậy chớ có mê-lầm rồi tham-vọng **Trụ-chấp** vào những danh-từ thích làm thầy, tổ, giáo-chủ..., hầu hết đều là giả-ảo huyễn-hóa, chớ cho là thật mà tham-vọng đam-mê... làm chi, rồi dối-gạt người lại tạo thêm nghiệp-chướng không ít... ! Khi tỉnh-thức hồi tâm rồi, chỉ phải nương tòng theo “

Chân-Giáo Chánh-Pháp ” để lo tu Đạo giải-thoát – song song phải **“ Nghiêm-Tri Giới-Hạnh ”**, hằng năng dũng-mãnh tinh-tấn kiên-cố tập-trung thực-hành

“ Tinh-Tâm Thanh-Tịnh ” để phá dẹp sạch cho hết màng vô-minh, mê-muội nhận-thức sai-lầm, tạo ra thêm không biết bao nhiêu là tội-lỗi oan-nghiệt, nghiệp-chướng khổ đau ! Vì thế, nên luôn luôn phải đón nhận không biết bao nhiêu là tình-huống cảm-thọ phiền-não, rồi cam chịu luân-hồi đón nhận nghiệp Sinh, Lão, Bệnh, Tử mà trả quả... !

PRAJÑA PÀRAMITA HRDAYA SUTRAM
(BÁT NHÃ BA LA MẬT ĐA TÂM KINH)

ĐỔN TAM-TÂM TỬ-TƯỚNG QUI Y HƯ-KHÔNG

“ **Đổn** ” để diệt trừ cho sạch hết “ **Tam-Tâm, Tử-Tướng** ” kết-quả “ **Ngũ-Uẩn Giai-Không** ” thì mới được hoàn toàn huờn “ **Phật-Vị - Ngộ Hư-Không** ”.

Nhập-Đề : “ **Vô-Thượng-Dạo, Chánh-Đẳng, Chánh Giác** ” (“ **Vô-Thượng Bồ-Đề-Tâm** ”).

“ **A-Nậu-Đa-La, Tam-Miệu, Tam-Bồ-Đề** ” là tiếng Phạn-âm ra Hán-tự.

“ **Vô-Thượng-Dạo, Chánh-Đẳng, Chánh-Giác** ”. Nếu nói về quả-vị, là “ **Quả-Vị Phật** ”. Nếu nói về **Pháp**, là “ **Pháp Tu Bồ-Đề Thành Phật** ”. Đối với **Pháp** rốt-ráo này thì hàng thiện-căn phải có “ **Tâm-Hạnh Đại Bồ-Tát** ” hay là hàng bậc **Bồ-tát** mới kham-nổi việc thực-hành pháp : “ **Vô-Thượng, Chánh-Đẳng, Chánh-Giác** ”, có nghĩa là : Không nghĩ mình cao hơn ai cả, tức là “ **Không Có Tướng Ngã, Không Có Tướng Nhân** ” (trong chữ “ **Vô-Thượng-Dạo** ”).

Bình-dẳng với tất cả mọi sự vật, với tất cả muôn loài, với tất cả hàng chúng-sinh (trong chữ “ **Chánh-**

Đẳng ”) – (“ Chánh-Giác ”) cũng có nghĩa là :
“ Pháp-Môn Bất-Nhị ”, như : **Bất** là không, **Nhị** là hai, cũng có nghĩa là : **“ Nhị-Biên-Kiến ”** – (*Không nhân, không ngã, không thiện, không ác, không hư, không nên, không thành, không bại, không vui, không buồn, không đặng, không thất, không sướng, không khổ, không có, không không, và v.v...*).

Đã toàn-chân toàn-giác, có công-năng phá hết màng vô-minh, bấy lâu nay đã nhận-thức sai-lầm, cho vạn hữu giả-ảo ở cõi **Ngũ-Ấm-Ma** thế-gian này là thật. Nên không còn cố-chấp bám sống bằng cảm-thọ phiền-não nữa, được hoàn-chân, nên biết rõ tất cả những điều mà vạn vật hiểu biết, và hiểu biết luôn tâm-trạng của vật, cả vạn-vật cùng **Vũ-trụ, Càn-Khôn** (*vạn-hữu*). Cái biết ấy gọi là **“ Chánh-Giác ”**, tức là không có **Tướng-thọ-giả**. Cái biết tự-nhiên đến trong tình-trạng là **“ Vô-Sở Bất-Tại ”**, do đó nên hiện-thực không nghĩ suy... (*mặc dầu có khó hiểu cách mấy đối với người đời...*).

TƯỚNG-NGÃ, TƯỚNG-NHÂN, TƯỚNG-CHÚNG-SINH, TƯỚNG-THỌ-GIẢ.

Đọc câu : “ **Nhược Bồ-Tát Hữu Ngã-Tướng, Nhân-Tướng, Chúng-Sinh-Tướng, Thọ-Giả-Tướng, Tức Phi Bồ-Tát** ”, thì thấy rõ chỗ quan-trọng của **Bốn-tướng** này đối với việc tu-hành ở phạm-vi **Bồ-tát**. Chính câu trên là một đề-tài, một câu đề làm thoại-đầu mà các vị hàng Thiên-gia, Thầy, Tổ hoặc các bậc gọi là Giáo-chủ v.v... cũng cần nên phải tham-cứu để xét mình mà “ **Nhập-Định** ”, diệt **Bản-ngã trụ-chấp** ngõ hầu roi dẫu theo phương-thức thiết-thực trên đường tu học “ **Hườn Phật-Vị** ” (“ **Hư-Không** ” - giải thoát).

 -> **TƯỚNG-NGÃ** : Ngã là **Ta**, “ **Cái Ta** ” là cái đáng khinh-bĩ. **Hình-tướng** của “ **Cái Ta** ” rất bản-thủ ấy, lúc nào cũng cho mình hơn người, không ai bằng mình, và không bao giờ chịu chấp-nhận để sửa sai. Nếu ai có chỉ điểm sai, không biết “ **Ān-Nãn Sám-Hối** ”, trái lại còn oán-hận trả-thù. Đó là **Quý-tánh** hung-ác, ích-kỷ vậy. Vào cuối thời-kỳ **Mạt-pháp**, thì những thành phần này có rất nhiều nhiều ! Bởi vì tu bằng kinh-điển; tu bằng cái

miệng; tu bằng hình-thức âm-thanh sắc-tướng; tu để tạo danh lợi quyền chức... ! Chớ không phải thật tu để cầu giải-thoát !

Người ích-kỷ thì chỉ nghĩ và làm những gì có lợi riêng cho mình, cho gia-đình, cho thân tộc mình, mặc dầu việc làm có tác-hại cho ai cũng mặc. Còn hàng **Bồ-tát** không có “ **Cái Ta** ” đó, nếu có thì không phải là **Bồ-tát**.

Còn riêng người đã **xuất-gia** tu-tập, học **Đạo** mà luận việc đời, chạy theo đời, lo nghĩ sự đời, còn ham muốn của đời, mãi còn trụ-lạc vào con đường đời, hoặc hay khoe-khoang..., vọng còn ham muốn làm thầy, tổ để lập môn-phái. Đó cũng chẳng qua là vì **Bản-ngã** sống với “ **Cái Ta** ” đầy lòng ích-kỷ với chân-tướng của “ **Cái Ta** ” ấy bởi ở trong “ **Tam-Độc** ” (**Tham-Sân-Si**) thuộc “ **Ý-Găn** ” vậy.

“ **Chân-Lý Khuôn-Vàng Thuốc-Ngọc** ” – Tu theo **Đại-thừa hạnh Bồ-tát** thì không còn trụ vào Lòng ích-kỷ kể trên, chỉ thuộc về một điều **THAM** (**Tâm-Ma**). Nếu xét đến tâm-trạng bệnh **SÂN** (**Tánh-Quỉ**) và **SI** (**Tà-kiến** – **Bàng-sinh**

cũng là *Súc-sinh*) nữa thì Bản-ngã “ **Cái Ta** ” ấy đượm biết bao nhiêu là màu sắc... (càng nhiều màu sắc trộn lẫn nhau, thì nó sẽ thành màu đen). Tâm-trạng của con người cũng vì thế nên đen tối, đui mù “ **Trí** ” trước **Chân-lý** (bởi tô thêm màng vô-minh quá dày), ấy chẳng qua là do nơi luôn sống với Bản-ngã “ **Cái Ta** ”, nếu cứ viết thêm ra bao nhiêu nữa thì cũng không thể nào dứt hết nguồn tư-tưởng... của Bản-ngã “ **Cái Ta** ”. Chính đó đã được phát-triển mãi mãi, bởi bắt nguồn ra từ nơi “ **Mac-Na-Thức** ” (*Thức-Thứ-Bả*) mà phát-sinh. Nên gọi là “ **Vọng-Ngã** ” và đối với Phật thì không có sống với Bản-ngã “ **Cái Ta** ” đó ! Nên mới gọi “ **Cái Ta** ” đó là “ **Vọng-Ngã** ”.

Xin quý-vị hành-giả ! Hãy bình-tĩnh tiếp tục tư-tưởng mà xét mình, quán về Bản-ngã “ **Cái Ta** ” để biết căn-nguyên mà xa lánh hay trừ nó, ngõ hầu phải chí-quyết thực hiện sao cho trọn-lành “ **Phẩm-Chất, Năng Trau-Dôi Tư-Cách Đức-Hạnh Bồ-Tát** ”, để tiêu-biểu biết nêu gương tốt mà hướng dẫn nhân-sinh – Hạnh Bồ-tát thì phải hơn người thường-tình ở thế-gian, đó cũng là tiêu-biểu để làm xán-lạn Đức-hạnh Chánh-giác. Không còn sinh-

hoạt theo thói thường-tình, thể hiện qua nguồn
chấp mê vào hình thức âm-thanh sắc-tướng. Và
cũng không còn tạp-niệm ô-nhiễm vào Tiền,
Tình, Danh, Lợi nữa, vì đã “ **Vong Tướng-Ngã** ”
– Nếu không được như vậy thì còn phạm-phu, đã
rơi vào **Bàng-môn ngoại-đạo** rồi đó !

Và chính phải dũng-mãnh vươn mình lên lo diệt
trừ ngay **Tướng-ngã** này là nguyên-lý để tiến đến
lãnh-vực hiện-thực “ **Tam-Muội – Xuất-Định** ”.
Được đầy đủ công-năng làm thăng-hoa tiến lên
**Trực-giác pháp diệu-hữu “ Đắc A-Nậu-Đa-La, Tam-
Miệu, Tam-Bô-Đề ”** mà “ **Hườn Phật-Vị** ” đó !

☞ -> **TƯỚNG-NHÂN : NHÂN** là người, thân con người
có **Bốn-điều** khổ là : “ **Sinh, Lão, Bệnh, Tử** ”. Đó là
cái gốc của **Tướng-nhân**, kế tiếp là **Bảy-tình** :
“ **Mừng, Giận, Vui, Buồn, Thương, Ghét, Muốn** ”
(*Lại thêm oán-hờn, ganh-tỵ, đố-kỵ và ngã-
mạn...*)

Đó là những điều căn-bản thuộc về **Tướng-
nhân**.

Những điều ấy phát sinh do nơi : **Mắt, Tai, Mũi, Miệng (Lưỡi), Thân và Ý (Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân, Ý)**.

Về phần **Hữu-hình** gồm có : **Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân** - Và về phần **Vô-vi** là **Ý (Chung là Lục-căn)**.

Mắt, Tai, Mũi, Miệng (Lưỡi) và **Thân-thể** là **Năm Giác-quan Hữu-hình** thuộc về phạm-vi vật-chất. **Ý** là **Giác Vô-hình** thuộc phần **Tinh-thần**.

Sáu Giác-quan này tùy thuộc nơi **Sáu-trần** là : **Sắc, Thinh, Hương, Vị, Xúc, Pháp** mà sinh ra **Thức**. Các **Thức** ấy ở nơi con người. Còn ở nơi loài vật thì gọi là **Thiên-tánh, Tánh tự-nhiên**.

Khi nói về **Tướng-nhân** tức là nói về **Sáu cái Thức** này. Tuy **Sáu** nhưng thật ra chỉ có **Một** Trong **Thiên-Định** chỉ lo diệt được **Một** cái thôi (*hễ Một tiêu thì Sáu cũng vong*). **Sáu-thức** ấy tùy thuộc nơi **Sáu-trần** mà phát-sinh (*nếu chưa biết diệt căn*). Bởi vậy, muốn diệt **Tướng-nhân** thì cần phải diệt **Sáu-trần** “ **Không Nên Trụ Nơi Sắc,**

Thinh, Hương, Vị, Xúc, Pháp Mà sinh Tâm ". Nếu trụ vào Sáu-trần thì cái Tâm này tức là "**TÂM-THỨC TÂM-VƯƠNG**" chứ không phải "**CHÂN-TÂM**". Chính đây là để diệt cái "**Tướng-Nhân**", để diệt sạch hết "**Tứ-Khố**"; để diệt sạch hết "**Thất-Tình**".

Theo thiên-ý của Phục-Nguyên nói về "**Thức**". Chính "**Mạc-Na-Thức**" (*Là Thức-Thứ-Bả*) nó là **Tâm-vương** tác thành "**Nhị-Biên-Kiến**". Là phân biệt qua những phần trong vạn hữu, như : Hình sắc, các tiếng âm-thanh, các mùi thơm thúi, các vị, thân cảm-giác v.v ..., đó là "**Tâm-Sở**" tá-trợ. Cũng vì nó mà gây tạo ra càng ngày càng tô dày thêm màng vô-minh. - Bởi do vô-minh, nên cứ mãi luôn nhận-thức sai-lầm..., mà gây ra không biết bao nhiêu là oan-nghiệt, nghiệp-quả ! (Xem phần "**Mạc-Na-Thức**" phía sau, nói rõ thêm).

☞ -> **TƯỚNG-CHỨNG-SINH** : **Tướng-Chứng-Sinh** sống nơi cõi sa-bà trần-gian này thuộc về "**Ngũ-Ấm**" - "**Ngũ-Ấm**" là nguồn gốc luân-hồi. Phần "**Ngũ-Ấm**" là : **Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức**. "**Ngũ-Ấm**" sinh ra "**NGŨ-TRƯỚC**".

"**NGŨ-TRƯỚC**" tức là : "**KIỆP-TRƯỚC**", thời-gian quá-khứ thật rất lâu xa mà tâm mình đã bị ô-

nhiệm các điều nhớ-bản gồm trong **Bốn Trước-cấu** sau đây :

 1-> KIẾN-TRƯỚC : Là cái nhìn thấy không được “ **Thanh-Tĩnh** ”, vì thế, mới sinh ra đam-mê tiền, tình, danh, lợi – Ham ưa **Tứ-đổ-tướng** là : Cờ bạc, rượu, hút thuốc, và sắc đẹp v.v... Hay là tu thì nặng thêm về mê-tín dị-đoan chạy theo những điều huyền-hoặc **Siêu-linh** không đâu... ! (*Đây cũng do nơi nhận-thức cái nhìn thấy sai-lầm...*). Bởi **KIẾN-TRƯỚC** mà thành mê... Thời **Mạt-pháp** này, nếu tu mà không biết tùng theo “ **Qui-Luật Giới-Hạnh** ”; Không nương vào “ **Chánh-Pháp Giới-Định-Huệ, Minh-Tâm Kiến-Tánh, Tham-Thiền Nhập-Định, Chánh-Kiến, Chánh-Niệm** ” trừ **Tạp-niệm**. Diệt trừ sạch “ **Ngũ-Uẩn Giai-Không** ”. Nếu không được như vậy, thì đã rơi vào **Thiên-ma** và **Tinh-linh** rồi đó ! Còn tu theo huyền-ảo **Siêu-linh** cũng bị **Thiên-ma** và **Tinh-linh** lái đi vào đường tà ! Thuộc vào thuần toàn **Hậu-thiên** thời **Mạt-pháp** đó !

 2-> PHIÊN-NÃO-TRƯỚC : Bởi do “ **Tâm-Thức** ” không chân-chính, có những tư-tưởng xấu-xa tà-

vạy, hay sinh cảm-thọ phiền-não. Trái lại thì trí-huệ hằng năng nghĩ tưởng những điều cao-thượng chân-chính, giữ mẫu-mực trọn-lành : Năng chuyên-chú tập-trung về việc “ **Nghiêm-Tri Giới-Hạnh** ” ý chí tập-trung cố gắng công tu-hành tinh-tấn chín-chắn, thì được sinh “ **Bồ-Đề-Tâm** ” (*Chánh Giác*).

 3-> CHÚNG-SINH-TRƯỚC : Là sắc-tướng chúng-sinh trong phạm-vi do-bản, ở trên là nói Tướng-Chúng-Sinh chung trong ba đời có trong, có đực (*toàn thể mà Trong thì giải-thoát, có Trong lẫn Đực thì luân-hồi; toàn thể Đực thì thác-sinh làm Bàng-sinh tức thú-cầm, lục-súc gọi là Súc-sinh*). Ở đây nói về phần Đực (*thuần toàn Hậu-thiên*) của những thành phần Tướng-Chúng-Sinh, nên mới gọi chung tất cả là chúng-sinh trước (*thuộc về Kiếp hiện tại*). Tất cả con người, nếu không tu, hoặc không trọn hạnh tu, hoặc tu-luyện không đúng theo với phương-thức hiện thực rõ rệt của “ **Chánh-Pháp Chân-Giáo** ” thì cũng thuộc về Thiên-ma và Tinh-linh, đã bị tiềm-phục trong nội-tâm chúng điều-khiển mọi sự việc làm sai-lệch “ **Chánh-Đạo** ” đó !

 4-> MẠNG-TRƯỚC : Là **Số Dài Vắn**, Dài thì sống lâu, như : rồng, kỳ-lân, qui, phụng. Vắn thì như con phù-du, con muỗi v.v... Người ở cõi sa-bà vì **Mạng-Trước** nên chỉ sống có một trăm năm là cùng, khác với chúng-sinh nơi thế-giới **Cực-Lạc**... Chúng-sinh nơi đây không có **Mạng-Trước** (vì là nơi **Thiên-Thai**), nên thọ-mạng vô-lượng vô-biên...

 -> TƯỚNG-THỌ-GIẢ : Thọ là nhận lấy, gìn giữ. Người cứ mãi còn chấp có, chấp không đều là **Tướng-Thọ-Giả**. Trong phạm-vi nhỏ-nhen, phàm người thấy sự luyến-ái nhà cửa, tiền bạc, cứ mãi nặng tham mê danh-vọng, thân-bằng v.v... đều là **Tướng-Thọ-Giả**. Ngoài ra, còn những kỷ niệm vui-buồn, ly-biệt, tương-hợp do trí nhớ diễn lại từng giai-đoạn... Đó cũng là **Tướng-Thọ-Giả**. Nếu dựa theo **Duy-Thức** mà luận thì **Thọ-Giả** là cái **Tướng** của “ **A-Lại-Gia Thức** ” (**Thức Thứ Tám – Tâm quá-khứ**). Nó tàng-trữ, chứa đựng tất cả những gì, từ “ **Vô-Thỉ** ” đến nay, bởi do “ **Tâm-Thức** ” (**Thần-thức**) hiện ra... (*Do đó mới có cảm-thọ nghiệp luân-hồi quả-báo – Vay trả, trả vay*).

Thật là căn-bản **Bồ-tát** :

Nếu **Bồ-Tát** mà còn sống với “ **Tướng-Ngã, Tướng-Nhân, Tướng-Chúng-Sinh, Tướng-Thọ-Giả** ”, thì chưa phải là **Bồ-tát** vậy.

PHÚ LỜI VĂN

Lời **Phục-Nguyên** chân-tâm khai-thị...

Giúp hành-giả quay về “ **Nguyên-Thỉ Hư-Không** ”.

Hạnh **Bồ-tát**, không động theo “ **Tứ-Tướng** ” thói trần,

Đã trọn hạnh, thanh lòng “**Pháp-Thân**” thoát-tục.

Không đam-mê sắc-tướng, lợi danh quyền chức,

Do “ **Ý-Chí Tham-Thiên, Nhập-dịnh** ” tận lực há ngơi,

Không lý-chướng, khoe cái **Ngã** hý-luận lăm lời..

Chẳng mê-hoặc bằng hình-thức dối đời, lập-vị.

Sợ quả-báo, vì tà-ngôn gạt người ắt thành **Ma Quỷ**,

Nên tinh-tấn tu để “ **Hườn Trục-Chỉ Bản-Nguyên** ”,

Đoạn tham-vọng, ô-nhiễm **Danh, Lợi, Tình, Tiền...**

“ **Tri Giới-Hạnh** ”, phải sạch trần-duyên tạp-niệm...

Không ham làm thầy, tổ chức quyền ảo-huyễn.

Chẳng **phái-môn**, giả-lập tạo chuyện trần-duyên,

Chỉ “ **Vô-Tâm, Kết-Quả Giải-Thoát, Hườn-Nguyên** ”.

“ **Nhập-Định Minh-Sát Tâm** ” chú chuyên vọng-ngã.

Bởi nhận-thức sai-lầm, Quỷ Ma dẫn đường gieo họa,

Mãi ô-nhiêm, nên Thần-thức phụ-tá Ma-vương,

Thêm vô-minh, Quỷ lôi xuống Địa-ngục vô-thường !

Sống Bản-ngã, nội-tâm cứ mãi nương Thần-thức,

Lâm giả-danh, bảo-thủ trụ-chấp riêng lãnh-vực...

Hàng Chánh-giác, trọn giữ “ **Giới-Luật Nghiêm-Tri** ”.

Chín-chấn tu, tinh-tấn “ **Nguyên-Bốn Qui-Y** ”,

Dứt tử-sinh, giải hết nghiệp ai-bi đau-khổ !

“ **PHÁP ĐẠI-ĐẠO VÔ-THỪA** ”

CHẾ-NGỰ GIÁC-QUAN GIẢI-TRỪ NGŨ- UẨN

Hàng chân-căn trọn-lành tu, hăng năng chuyên-cần tinh-tấn chín-chấn việc tu, luôn luôn lo “ **Chế-Ngự Giác-Quan** ” hay là tập-trung vào “ **Điều-Khiển Giác-Quan** ”. “ **Chế-Ngự Giác-Quan** ” thuộc trong phạm-vi của phần “ **Điều-Tâm** ”.

Pháp “ **Nhập-Định** ” chia phần “ **Điều-Tâm** ” ra làm **Bốn** giai-đoạn :

- 1)– Ché-ngự giác-quan.
- 2)– Tập-trung tư-tưởng.
- 3)– Suy-nghiệm các điều lành.
- 4)– Định vắng-lặng.

Ché-ngự Giác-quan là giai-đoạn đầu tiên trong việc **Điều-tâm**. Phải dùng phương-thức “**Nhập-dịnh**” để “**Hồi-quang Chỉ-quán**”. **Chỉ**, là phải có sự quyết-định ngưng hết **Tam-tâm** : “**Không Còn Tâm Tiềm-Thức Quá-Khứ; Không Còn Tâm Thần-Thức Hiện-Tại; Không Còn Tâm Vọng-Thức Vị-Lai**”. “**Tâm Vô-Niệm – Không Còn Tạp-Niệm, Ô-Nhiễm**” theo như thói chúng-sinh nữa. Nếu được kết-quả như vậy là “**Vô-Tâm**” – “**Huờn-Hư**”. Phải đòi hỏi có mức tiến-hoá cao, qua quá-trình đã có công-năng tu-luyện nhiều kiếp và tiếp tục đến kiếp này nữa mới được. Nếu căn-cơ còn quá thấp-kém thì không thể nào dứt hết “**Tạp-Niệm**” được. Hoặc là còn thích làm thầy, tổ, giáo-chủ, đi chiêu-dụ người theo mình, thiết-lập chùa-chiền, lập môn-phái để thỏa-mãn theo **Bản-ngã** vô-minh. Đó là còn bám sống với thói chúng-sinh “**Tạp-Niệm**”. Bởi vì “**không Trọn Giới Hạnh**”, nên việc tu chưa có gì hết. Lại còn tạo thêm nghiệp-chướng nữa là khác !

Còn **Tâm** của phàm-nhân có hai thể, là **Hình** và **Bóng**.

 -> **HÌNH** là “ **Chân-Tâm** ” (tức là cái thể “ **Chân-Như, Diệu-Giác, Viên-Minh – Chân-Không Diệu-Hữu** ”).

 -> **BÓNG** là cái “ **Vọng-Tâm** ”, cái của tội-lỗi, chính “ **Vọng-Tâm** ” nó sinh ra “ **Tập-Quán** ” (thói quen), tật xấu, nó tạo tác thành “ **Thất-Tình, Lục-Dục** ”, nó liên-hệ mật-thiết với xác-thân (vật-chất) để thỏa-mãn sự đòi-hỏi của xác-thân mà phàm-nhân hay làm-lẫn với “ **Chân-Tâm** ”.

Tất cả các cơ-cấu của mỗi người từ vật-chất đến tinh-thần đều do “ **Vọng-Tâm** ” điều-khiển mà thành !

Bởi vậy, mục “ **Điều-Tâm** ” rất quan trọng, tức là phải dụng vào **Trí-huệ** sáng-suốt mà điều-khiển cái “ **Vọng-Tâm** ”. Nên, phải quyết-định cố-gắng làm sao cho nó biết phục-tùng để chấp-hành tùy thuộc với “ **Chân-Tâm** ”; vậy nên điều-khiển cho nó phải chịu mệnh-lệnh của “ **Chân-Tâm** ” vậy.

Điều-khiển phần “ **Vọng-Tâm** ” như thế nào cho nó không duyên theo trần cảnh và bản-thể vật-chất, phải sáng-suốt không cho nó phát-hiện những

lý-lẽ (*mệnh-lệnh riêng*) để làm thỏa-mãn xác-thân.

Sự liên-hệ giữa “ **Vọng-Tâm** ” và trần-cảnh đều do “ **Năm Giác-Quan** ”. Bởi vậy, trước nhứt cần phải điều-khiển giác-quan hay chế-ngự giác-quan.

“ **Năm Giác-Quan Hữu-Hình** ” là : Mắt, Tai, Mũi, Miệng (*lưỡi*), Thân (*da thịt*) và một giác-quan vô-hình là “ **Ý-Thức** ”.

 -> **Do Mắt**, ta biết có hình thể (*hình người, hình thú, hình thể các vật...*).

 -> **Do Tai**, ta nghe những tiếng (*tiếng nói, tiếng động,...*).

 -> **Do Mũi**, ta ngửi được mùi (*thơm, thúi,...*).

 -> **Do Miệng** (*lưỡi*), ta nếm được vị (*đắng, cay, mặn, ngọt,...*).

 -> **Do Da-thịt** ta biết được vật mềm hay cứng, nóng hay lạnh v.v...

Ngũ-quan kể đây đều tùy thuộc một giác-quan vô-hình mà ta không thấy, không nghe, không sờ-rẫm đụng-chạm nó được. Nhưng nó vẫn có thật. Nó là phần **Tinh-thần** của **Ngũ-quan**. Chính nó là chủ-nhân của **Ngũ-quan**, nó là “ **Giác-Quan Thứ Sáu** ”.

Vì thế, nên người ta thường gọi nó là cái “ **Trí** ”, điều-khiển **Giác-quan** là sự điều-khiển cái “ **Thế-Trí** ”, cái “ **Thế-Biết** ” của chúng ta đó !

“ **Chế-Ngự Giác-Quan** ” là một sự việc làm hết sức quan-trọng, không có mấy ai có thể thấu-luộm được kết-quả trong một thời-gian ngắn đó!

Muốn thành-công giai-đoạn này, hành-giả phải chuyên-cần luôn luôn không gián-đoạn, trải qua nhiều năm tinh-tấn công-phu, luyện-tập, hầu phải năng “ **Tập-Trung Tư-Tưởng** ” kiên-cố vào sự cương-quyết tinh-tấn, dũng-mãnh chiến-đấu với mọi tình-huống hoàn-cảnh, là một trở lực, phải chấp-nhận đương đầu đối-phó biết bao thử-thách kiên-nhẫn vậy.

Thật là hàng **Chân-tu** ẩn, tích-cực thành-công giai-đoạn này, thì có thể tin chắc đã được ngay sự kết-quả giải-thoát qua khỏi trần-lao nơi thế-gian này.

Có rất nhiều người hăng khổ-công luyện-tập đã trải qua gần hết cả đời sống mà vẫn chưa chế-ngự được **Giác-quan**. Nên, tu giải-thoát không phải là một việc đơn-giản. Không phải tu bằng kinh-điển, hoặc là âm-thanh sắc-tướng, quyền chức, hoặc tu bằng cái miệng, hoặc tu theo như hình-thức tôn-giáo qua sự tín-ngưỡng, hoặc quyền-chức mà dứt

nghiệp-chướng oan-nghiệt sạch lòng trần hết được
đâu ! Hoặc là nói tu-luyện **Tinh-Khí-Thần** theo như
Tiên-đạo mà có kết-quả được giải-thoát ! Bởi vì
còn ngoại-pháp **Bàng-môn Hậu-thiên** ! Bởi nhận-
thức sai-lầm !

Làm thế nào điều-khiển được “ **GIÁC-QUAN ?** ”

Muốn điều-khiển **Giác-quan** thì trước nhất phải
lo điều-khiển cho được cái “ **Trí** ” (“ **Tâm-Viên Ý-
Mã** ” : Con vượn **Tâm** và con ngựa **Ý** – **Tâm** tức
là vượn và **Ý** tức là ngựa. **Tâm-Ý** tán-loạn hay xao-
động, không bao giờ yên-trụ, cũng như con vượn
thì luôn luôn hay chuyền cây, con ngựa chạy bậy,
cho nên kêu là (“ **Tâm-Viên Ý-Mã** ”). Cái **Tâm**
tưởng thì cứ mãi nghĩ việc này chưa dứt, rồi lại đến
nghĩ qua việc khác, khi nào cái **Ý** động-niệm muốn,
thì vọng phóng-diễn mong chuyện kia và mong
chuyện nọ không ngơi ! Do đó, cứ mãi sinh **Tạp-
niệm** càng ngày càng tăng thêm thói chúng-sinh
không bao giờ dừng ! Chính vì đó, mà tạo dày
thêm màng vô-minh và oan-nghiệt, nghiệp-chướng
không bao giờ dứt !

Muốn điều-khiển được cái “ **Trí** ” thì phải biết
cho rõ hiện cái “ **Trí** ” như thế nào, nó ra làm sao
và nó ở nơi đâu ?

Phải rõ thông cho thật chính-xác về những việc yếu-chỉ bí-diệu như trên, mới mong tóm được nó để mà điều-khiển nó.

Nếu không biết nhận-thức được nó, không nắm được nó mà mong chế-ngự nó thì hóa ra ta chỉ làm một việc điên-rồ không có bổ-ích vào đâu mà cũng không làm sao thâm-lượm được kết-quả !

Để nhận thức “ ***Giác-Quan Thứ-Sáu*** ” hàng thiện-hướng nên biết rằng, khi mắt ta ngó thấy một vật gì thì cái trạng-thái ấy có bốn yếu-tố kế tiếp nhau phát-sinh. Rất ít người để ý hiểu biết bốn yếu-tố ấy.

Đây, **Phục-Nguyên** thí-dụ : Về sự thấy, khi ta thấy một đóa hoa.

- Yếu-tố **thứ nhất** là “ ***Hiện Tượng Vật*** ” (đóa hoa).

- Yếu-tố **thứ hai** là “ ***Con Mắt*** ”.

- Yếu-tố **thứ ba** là “ ***Ý*** ”, (biết đó là đóa hoa).

- Yếu-tố **thứ tư** là “ ***Thức-Thứ-Bảy*** ” (***Mạc-Na-Thức***). Nó phân-biệt đóa hoa đẹp, xấu (và v.v...).

 1) – Đối với người đui, thiếu yếu-tố thứ hai thì tuy trước mắt họ có đủ cả mọi sự vật nhưng họ nào đâu có thấy vật gì (nếu đóa hoa ở trước mặt họ, họ cũng không thấy).

 2) – Đối với người có cặp mắt tỏ-rõ nhưng ở trước mắt họ không có một sự vật gì. Tuy có yếu-tố thứ hai, nhưng lại thiếu yếu-tố thứ nhất là sự vật, như vậy họ cũng không thấy gì cả. (*Nếu ở trước mắt họ không có đóa hoa thì họ đâu có vật để thấy*).

 3) – Bây giờ trước mặt một người điên thiếu lý trí. Họ có đôi mắt tỏ-rõ và trước mặt họ có đóa hoa (*vật*) họ thấy vật, nhưng họ không biết vật ấy là đóa hoa, không biết công-dụng của đóa hoa.

Họ thấy vật mà không nhận-thức được đặc-tính của vật ấy. Họ như đứa trẻ nít chưa có trí (*Vô-thức*)

Vậy, biết được đóa hoa là do cái “ **Trí** ”, cái “ **Biết** ”, nó là **Giác-quan Thứ-Sáu**, nó là cái “ **Thế** ” cần phải lo chế-ngự, không nên giải-đãi !

Ba yếu-tố trên đây nó biến ra trạng-thái “ **Thấy** ” điều gì cũng trở thành ba giai-đoạn, là ba phần việc của ba yếu-tố chung-hợp.

 4) – Và về phần yếu-tố **Thứ Tư** là **Thức-Thứ-Bảy** (**Mạc-Na-Thức**) Chính là **Tâm-Vương** : Vị vua **Tâm**, **Tâm** Chúa-tể. **Tâm** là Chúa-tể của các **Giác-quan** có các tình-ý, vì thế nên mới kêu là **Tâm-Vương**. Cũng kêu là : **Tâm-Quân** các cảm-giác,

các tình-ý nảy sinh do Sáu-căn chạm với Sáu-trần thì kêu là **Tâm-Sở**.

Cái **Tâm-Vương** là làm chủ-sự hết tất cả các cuộc tác-dụng, **Tâm-Sở** làm kẻ tác-hợp với cộng-sự chung trong cuộc tác-dụng. -**Tâm-Vương** cũng chủ-sự với “ **Nhị-Biên-Kiến** ”. Tức là chủ mọi sự việc phân-biệt : tốt-xấu, thơm-thúi, ngon-dở, sướng-khổ, phải-trái, đặng-thất, hư-nên, cao-thấp, thiện-ác, chánh-tà, chơn-giả, thương-ghét, sướng-khổ, vui-buồn, nghèo-giàu, có-không, và v.v...

Trạng-thái “ **Ngủ** ” cũng cần phải có **Bốn yếu-tố** như vậy là :

1)– **Mùi** (*thơm hay thúi v.v...*)

2)– **Lỗ Mũi**.

3)– Cái “ **Trí** ” hay là cái “ **Biết** ”.

4)–**Thức-Thứ-Bảy** (*Mạc-Na-Thức*).

Trạng-thái nếm vị, trạng-thái đụng-chạm (**Xúc**) cũng đều phải có **Bốn yếu-tố** và diễn-tiến trong **Bốn giai-đoạn** như vừa kể trên.

Muốn điều-khiển được **Giác-quan** thì hành-giả phải điều-khiển cho được cái “ **Trí** ”. Sự biểu-lộ của **Giác-quan** nào cũng đều có cái “ **Trí** ” dựa

vào cũng do nơi cái “ **Trí** ” quyết-định sự “ **Biết** ” của **Giác-quan** đó.

Điều-khiển cái “ **Trí** ” là điều-khiển được hết tất cả **Giác-quan**. Giai-đoạn này thì xét thấy rằng rất quan trọng lắm đó !

Cái “ **Trí** ” là sự biết chung của tất cả **Năm Giác-quan** (cũng gọi đó là “ **Ý-Thức** ”), khi nào cái “ **Trí** ” duyên theo (hay là dựa vào) **Giác-quan** nào thì **Giác-quan** đó mới rõ ra sự việc hay trần-cảnh. Để chứng-minh trạng-thái này, hành-giả hãy thử nghĩ lại một vài thí-dụ sau đây xem có đúng hay không ?

Khi hành-giả đang chăm-chỉ ngó, xem một vật gì (hoặc một người nào đó chẳng hạn), hoặc có người nói chuyện bên tai mà hành-giả không rõ gì cả, đó là cái “ **Trí** ” nó duyên theo con mắt mà không theo lỗ tai.

Lắm khi hành-giả đang cầm nơi tay một vật gì chẳng hạn, lúc ấy từ đâu đưa đến một bản nhạc với lời ca du-dương êm-dịu hấp-dẫn thích-thú, làm cho hành-giả chú-ý đến điều này, hành-giả buông-rơi ngay cái vật hành-giả đang cầm nơi tay mà hành-giả không hay biết, đó là cái trí nó duyên theo lỗ tai mà không duyên theo cái tay đang cầm vật.

Các trạng-thái tương-tự như đã thí-dụ trên đây không sao kể hết. Hành-giả “ **Vận-Dụng Lý-Trí** ” để nhận-thức thêm “ **Cái-Trí** ”, đó là trạng-thái nó không an-trụ (*hay là cố-định*) vào **Giác-quan** nào cả.

Vì nó không có tập-trung an-trụ nơi đâu, nên nó thường hay phóng-diễn nhảy qua **Giác-quan** này, nhảy qua **Giác-quan** khác, nên gọi nó là “ **Tâm-Viên** ” (*Tánh của con khỉ*) hay là “ **Ý-Mã** ” (*Tánh của con ngựa lúc nào cũng muốn chạy đi nơi khác*).

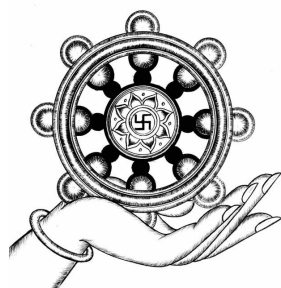
“ **Chế-Ngự Giác-Quan** ”, thì phải có ý-chí năng lo vào việc luyện-tập cho “ **Cái-Trí** ” liên-hệ mật-thiết với một phần **Giác-quan** độc nhất nào mà “ **Chân-Tâm** ” hành-giả quyết-định chớ không để cho “ **Cái-Trí** ” giao-tiếp với tất cả **Giác-quan** cùng một lúc và duyên theo **Giác-quan** nào tùy theo sở-thích của “ **Vọng-Tâm** ”.

*Có rất nhiều phương-pháp thực-hành để “ **Chế-Ngự Giác-Quan** ” (“ **Điều-Tâm** ”).*

Phương-pháp thông-thường hơn hết là phải tập-trung vào việc đếm hơi thở, làm cho “ **Cái-Trí** ” duyên theo hơi thở, để quay về “ **Thực-Tại Chánh-Niệm, Chánh-Định** ”, phải xóa hết tất cả những gì hăng động-tâm tạp-niệm ô-nhiễm... Hoặc

“ Chuyển-Pháp-Luân Thực-Tại ”, đồng-thời cũng phải năng quay về **“ Chánh-Niệm Thực-Tại ”** vừa hành-trì với câu Thần-chú **“ Úm-Xi-Lâm ”**, hoặc **“ Ân-Lam Bộ-Lâm ”**, **“ Chân-Lý Tập-Trung Tư-Tưởng ”** để hòa dẫn theo vòng **“ Vận-Chuyển Pháp-Luân ”**. Lâu dần dần thì cái trí sẽ vì đó mà được **“ Định ”** nó sẽ an-trụ vào **Giác-quan** nào, khi hành-giả muốn, nghĩa là hành-giả có đủ công-năng điều-khiển nó. Lúc bấy giờ thì hành-giả đã chế-ngự được **Giác-quan...**

Hành-giả cũng có thể **Tập-trung** vào thực-tại để-ý chú-tâm dòm vào một **“Trung-Tâm-Lực...”** nào đó !

NGUỒN GỐC TƯ-TƯỞNG

Trong giai-đoạn phải **Tập-trung** vào các **“Điểm”**, hành-giả đã biết phương-pháp chế-ngự **Giác-quan** rồi. Gốc của nó do nơi **“Ý-Thức”**, là **“Giác-Quan Thứ Sáu – Giác-Quan Thứ Bảy”** (đã có nói trên).

Muốn biết **“Giác-Quan Thứ Sáu, Giác-Quan Thứ Bảy”**, thì phải biết **“Bốn Yếu-Tố Chính”** trong sự **Mắt thấy vật, Tai nghe tiếng v.v...** (**Phục-Nguyên** đã mô-tả trên).

Bây giờ muốn biết gốc của **Tư-tưởng** thì phải biết qua yếu-tố **Thứ-Tư**, khi cái **Thức** biết trái quít thì **Hạ-trí** cũng biết đó là trái quít, ngọt hay chua... !

Phân biệt : Ngọt hay chua, là thuộc phần **Hạ-trí**.

Lúc bấy giờ **Thượng-trí** phát sinh ra **Tư-tưởng** là ưa thích trái quít hay không ?

Nếu không muốn ưa-thích thì thôi; nếu ưa-thích thì quyết-định tính mưu này, kế kia để làm thế nào cho trái quít ấy được thuộc về mình v.v...

Còn biết bao nhiêu **Tư-tưởng** khác phát-sinh, khi đã biết trái quít ngon hay dở.- Chính những

Tư-tưởng vô số kể ấy nó phát-sinh ra tùy thuộc nơi **Tai** nghe, **Mũi** ngửi, **Lưỡi** nếm, **Da-thịt** cảm-xúc là những điều mà hành-giả phải luyện-tập để **Tập-trung** nó, để chế-ngự nó (*chế-ngự nội-tâm Ngũ-dục là chính*).

*Nếu hành-giả cố-gắng để ý suy-gẫm tận-tường những điều mà **Phục-Nguyên** đã viết trên đây thì hành-giả sẽ rõ được một phần nào cái gốc phát-sinh ra **Tư-tưởng**.*

Lúc bấy giờ hành-giả đã ý-thức được rồi, thì sự thực-hành việc “ **Tập-Trung Tư-Tưởng** ” không có gì là khó cả !

Hễ “ **Chế-Ngự Được Năm Giác-Quan Hữu-Hình** ” (**Nhãn, Nhĩ, Tỉ, Thiệt, Thân**) và “ **Cái-Trí** ” thuộc “ **Giác-Quan Thứ Sáu** ” (**Vô-hình**), thì sự sáng-suốt sẽ đưa cho hành-giả đến chỗ để tự hiểu biết và “ **Tập-Trung Được Tất Cả Tư-Tưởng** ”, mà không phải tìm-kiếm để học-hỏi nơi đâu cho xa..., ngoài sự thông-minh của hành-giả vậy. Chớ có mong chờ thần-linh nào đó cứu giúp cho mình được giải nghiệp.

“ **Tập-Trung Tư-Tưởng** ” vào “ **Một Đê-Tài Duy-Nhất** ” và kết-quả là “ **Chế-Ngự Được Các Tư-Tưởng... !** ”.

“ Tập-Trung Tư-Tưởng ” là một phần việc **“ Chánh-Định ”** đầu tiên để tiến đến việc **“ Chế-Ngự Tư-Tưởng ”**.

Muốn thực-hành hai giai-đoạn trên đây để có sự kết-quả mục-đích của chương này thì điều rất cần, nhất là phải hiểu rõ **“ Tư-Tưởng ”** do đâu phát sinh ?

Này Quý-vị hành-giả ! Tìm những lý do đã phát-sinh ra các **“ Tư-Tưởng ”** là một vấn-đề hết sức phức-tạp mà hành-giả cần phải rõ-thông thì mới có thể **“ Tập-Trung ”** được nó. **“ Tư-Tưởng ”** có lắm thiên-hình vạn-trạng, nhưng phải biết được cái gốc từ nơi đâu chúng nó phát-sinh, thì năng cố-gắng **“ Tập-Trung ”** nó và để **“ Chế-Ngự ”** chúng nó thì không có gì là khó cả.

Như vậy, phải có ý-chí dùng **“Mắt Trí-Huệ Hồi-Quang Phản-Chiếu Kiên-Cố, Làm Chủ Cho Được Cái Tâm”** chớ để nó phóng-diễn rong-duỗi theo ngoại-cảnh, có được chín-chắn như thế mới **“ Tập-Trung Chế-Ngự Được Tánh Sinh, Ý Vọng-Tưởng ”**. Hễ **“ Tâm Sinh Thì Vạn-Pháp Sinh ”**, - **“ Tâm Diệt Thì Vạn-Pháp Diệt ”** đó !

Nếu hành-giả chưa **“ Chế-Ngự Được Giác-Quan Mà Mong Chế-Ngự Tư-Tưởng ”** thì cũng như hành-giả muốn xây-dựng nhà trên chân-không vậy.

Hàng Chân-tu “ ***Đại-Đạo Vô-Thừa*** ” (không ***Tiểu-thừa, không Trung-thừa và không Đại-thừa***), hằng năng thực-hành giai-đoạn này là “ ***Tập-Trung Hết Cả Tư-Tưởng*** ”, vào “ ***Hạ-Đơn-Điền*** ”, hoặc nơi “ ***Tê*** ”, hoặc là “ ***Tâm-Trung Thường-Trụ, Tịnh-Thủ Hư-Không Tại Huỳnh-Đình*** ”, v.v...- Và “ ***Vô-Sinh Bất-Diệt*** ”.

Trước khi hành-giả tu-tập, điều cần-thiết là phải “ ***Chánh-Niệm Thực-Tại Luyện Giác-Quan, Thì Phải Quán Xem Tổng-Thể Vạn-Hữu, Kể Cả Hiện Thân Của Chính Ta Hầu Hết Đều Là Giả Ảo, Không Có Thật !*** ”.

Bây giờ hành-giả hãy “ ***Quán-Niệm*** ” như sau :

 -> **Quán-Niệm Sáu Giác-Quan** :

 1- Con **Mắt** này không thật, không **Trụ-chấp** vào con **Mắt** này.

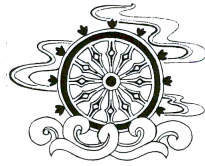
 2- Cái **Tai** này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Tai** này.

 3- Cái **Mũi** này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Mũi** này.

 4- Cái Lưỡi này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Lưỡi** này.

 5- Cái Thân này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Thân** này.

 6- Cái Ý-căn này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Ý-căn** này.

 -> Quán-Niệm “ Sáu Đối-Tượng Giác-Quan ” :

 1- Những **Hình-sắc** này không thật, không **Trụ-chấp** vào những **Hình-sắc** này.

 2- Những **Âm-thanh** này không thật, không **Trụ-chấp** vào những **Âm-thanh** này.

 3- Những **Mùi-hương** này không thật, không **Trụ-chấp** vào những **Mùi-hương** này.

 4- Những **Vị-nếm** này không thật, không **Trụ-chấp** vào những **Vị-nếm** này.

 5- Những **Núc-chạm** này không thật, không **Trụ-chấp** vào những **Núc-chạm** này.

 6- Những **Ý-tưởng** này không thật, không **Trụ-chấp** vào những **Ý-tưởng** này.

 -> **Quán-Niệm Sáu Thức :**

 1- Cái **Thấy** này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Thấy** này.

 2- Cái **Nghe** này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Nghe** này.

 3- Cái **Ngửi** này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Ngửi** này.

 4- Cái **Nếm** này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Nếm** này.

 5- Cái **Xúc-chạm** này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Xúc-chạm** này.

 6- Cái **Ý-thức** này không thật, không **Trụ-chấp** vào cái **Ý-thức** này.

👉 Quán-Niệm Sáu Yếu-Tố Trong Cơ-Thể :

👉 1- Yếu-tố Đất không có thật, không Trụ-chấp vào yếu-tố **Đất**.

👉 2- Yếu-tố Nước không có thật, không Trụ-chấp vào yếu-tố **Nước**.

👉 3- Yếu-tố Lửa không có thật, không Trụ-chấp vào yếu-tố **Lửa**.

👉 4- Yếu-tố Gió không có thật, không Trụ-chấp vào yếu-tố **Gió**.

👉 5- Yếu-tố Không-gian không có thật, không Trụ-chấp vào **Không-gian**.

👉 6- Yếu-tố Tâm-thức không có thật, không Trụ-chấp vào **Tâm-thức**.

 -> **Quán-Niệm Ngũ-Uẩn :**

 1- Hình-sắc không thật, không Trụ-chấp vào Hình-sắc.

 2- Cảm-thọ không thật, không Trụ-chấp vào Cảm-thọ.

 3- Tri-giác không thật, không Trụ-chấp vào Tri-giác.

 4- Tâm-hành không thật, không Trụ-chấp vào Tâm-hành.

 5- Nhận-thức không thật, không Trụ-chấp vào Nhận-thức.

HUỆ-NĂNG NGỘ **MẬT-DIÊU KIM-CANG**

Vì thế, Ngài **HUỆ-NĂNG** (*xin lỗi, Ngài không biết chữ*) duy chỉ có trực giác-ngộ câu “ **Bí-Chỉ Chân-Không Diệu-Hữu** ”, trong tinh-thần kinh **KIM-CANG**, là : “ **Ứng Vô Sở Trụ Nhi Sinh Kỳ Tâm** ” (*có nghĩa là, sinh tâm trở lại không còn Trụ-chấp*) mà Ngài đã tỏ-ngộ được “ **Bản-Lai Vô-Nhất-Vật** ”. Huần **Phật-vị**.

Hạnh tu của Ngài **HUỆ-NĂNG**, duy chỉ có năng chuyên-cần lo diệt **Bản-ngã Trụ-chấp** theo thói tập-quán thường-tình ở thế-gian mà thôi !

Nên nhớ ! Không còn **Bản-ngã** - Không còn **trụ-chấp**, thì **Tâm** được **Thanh-tịnh** (*Thanh là Trong, Tịnh là Sạch*) là huần **Phật-vị** đã ngộ **Đạo giải-thoát** rồi đó !

Này quý-vị hành-giả ! Theo như sự nhận-xét của **Phục-Nguyên**, mặc dầu có kỹ-năng dồi-dào trình-độ học-thức, trí-thức, kiến-thức, và tri-thức. Dịch được nhiều kinh-sử, rồi thuyết-giảng làm thầy, tổ - Hoặc có vị làm thầy, tổ hoặc giáo-chủ

v.v... có nhiều đệ-tử. Thâu được nhiều phương-tiện

vật-chất – Xây-dựng được nhiều chùa-chiền, đã được như vậy cũng chưa phải là hạnh **Đại-thừa**

Bồ-tát. – Hoặc là thầy, tổ, giáo-chủ gì gì đó, nếu còn sống với **Bản-ngã**, hay luôn **bảo-thủ cố-chấp**

như vậy cũng chưa phải là hạnh **Đại-thừa Bồ-tát**.

Bởi vì còn sinh-hoạt sống bằng với tập-quán

Bản-ngã, trụ-chấp, bảo-thủ theo hình-thức

âm-thanh sắc-tướng, mãi nhận-thức sai-lầm cho

đó là đúng ! Bởi cũng do còn **Bản-ngã** thiếu

công-phu tu-luyện **Chánh-pháp “ *Giới-Định-Huệ* ”**

-“ ***Tham-Thiên, Nhập-Định*** ” theo hạnh **Đại-thừa**

Bồ-tát.

MINH-TÂM KIẾN-TÁNH GIẢI-TRỪ VÔ-MINH

☞ - Sao gọi là Minh-Tâm ?

Tức là tâm sáng-suốt, không còn “ **Vô-Minh** ” nhận-thức sai-lầm (*mê-lầm*), vì đã tỏ-ngộ được vạn hữu (*vạn-pháp*) ở thế-gian này đều là giả-ảo không có thật. Nên không còn nuôi thói đam-mê “ **Trụ-Chấp** ” vào tham-muốn v.v...sinh-hoạt theo **Tâm-Mã** nữa.

☞ - Sao gọi là Kiến-Tánh ?

Tức là tự thấy **Tánh** mình hiện-thực, không còn sống theo như bản-năng của thói chúng-sinh hằng mãi nuôi “ **Tập-Niệm Ô-Nhiễm** ” với “ **Tập-Quán Thê-Tính Chúng-Sinh** ” nữa. Nếu biết chuyên-chú phủi sạch hết lòng trần như vậy, thì mới gọi là “ **Kiến-Tánh Thành Phật** ”. Không qua quá-trình tu-luyện, sao gọi là “ **Kiến-Tánh Thành Phật** ” được ! Vì “ **Bản-Tánh Vốn Chân-Như Không Sinh, Không Diệt** ”. Bởi vô-minh nhận-thức sai-lầm, rồi tạo-tác gây ra không biết bao nhiêu là nghiệp-chướng, nên che mất “ **Bản-Tánh Chân-Như** ”. Khi tỉnh-thức hồi-minh rồi, thì phải nương vào

Chánh-Pháp “ *Giới-Định-Huệ* ”, rồi hằng năng tập-trung chuyên-cần tinh-luyện pháp “ ***Tham-Thiền, Nhập-Định*** ” – Rồi Thực-tại Chánh-niệm, trừ tạp-niệm ô-nhiễm đốn sạch hết Bản-ngã, trụ-chấp thối chúng-sinh, “ ***Ngũ-Uẩn Giai-Không*** ” – Vì thế, nên mới gọi “ ***Kiến-Tánh Thành Phật*** ”. Nếu không có khổ công để tu-luyện thì làm sao mà gọi “ ***Kiến-Tánh Thành-Phật*** ” được ? Bởi vì nghiệp-quả của chúng-sinh do hằng sống bằng **Thế-tính**.

Thế-tính như : Thịnh-nộ, oán-thù, uất-hận, ganh-ghét, đố-kỵ, dị-biệt, thành-kiến, cống-cao, Bản-ngã, bảo-thủ, cố-chấp, ích-kỷ, và v.v... (phần vừa kể trên, đó là ***Quỷ-Tánh***). Nói chung hết người tu, nếu không chịu chấp-nhận về việc khai-trừ cho sạch hết hoàn toàn “ ***Thế-Tính Chúng-Sinh*** ” thì không bao giờ dứt nghiệp quả-báo luân-hồi, và phải đón nhận trong định-luật “ ***Sinh, Lão, Bệnh, Tử*** ” nữa.

PHÚ

Năng “ **Chánh-Định Minh-Tâm Kiến-Tánh** ”,
Không mê-lâm giả cảnh thế-gian,
Vi Trực-giác, “ **Nội-quán Tham-thoàn** ”.
“ **Giới-Định-Huệ** ”, phá màng u tối !
Hàng Chân-tu, hằng năng “ **Sám-Hối** ”,
Lo dọn mình, rửa tội oan-khiên,
Không còn mê danh lợi tình tiền...
Dứt tạp-niệm, siêu-nhiên tư- tại !
Tâm xán-lạn, không còn chướng-ngại,
Sạch vô-minh, phục lại “ **Bổn-Nguyên** ”,
Do tinh-tấn “ **Nhập-Định Tham-Thiên** ”,
Hạnh Đầu-dà tròn duyên “ **Giới-Hạnh** ”.
Diệt Tánh-Quỉ, thói phạm xa-lánh,
Năng hành-thâm xóa cảnh trần tình,
Tịnh Lục-căn, tỏ-rạng viên-minh,
Thấy thật-tướng, “ **Hữu-Hình Hữu-Hoại** ”.
Không mê-lâm, chẳng theo môn-phái... !
Phật tức Tâm, tự giải cứu mình,
“ **Hườn Chân-Không, Linh-Tánh Hối-Sinh** ”,
Đã giải nghiệp muôn nghìn oan-trái !

Lời **Phục-Nguyên** giúp người tỉnh lại,
Hãy thức lòng, chớ ngại việc tu... !
Nói rằng tu, năng phải “ **Công-Phu** ”,
Mượn “ **Thiên-Quán** ”, khóa mù ám-muội !
Hạnh trọn-lành không mê rong-duỗi...
Hằng tập-trung đánh-duỗi giặc lòng...
Không bảo-thủ môn-phái tôn-tông...
Là **giả-ảo**, trong vòng vướng-mắc.
Đạo giải-thoát do ta tu-tập...
Giữ hạnh tròn, “ **Đốn** ” chấp **cổng-cao**;
Trừ **Ngã-mạn**, quán-chiếu dôi-trau...
Vẹn Phẩm-dức, tự-hào diệt sạch.
Giúp ta đây, tác-phong cốt-cách,
Vững chí tu, thử-thách bình tâm,
Năng xét mình chín-chấn thậm-thâm... !
Phải **đong-ngã** không lầm vạn pháp... !
Năng **Nhập-dịnh** trừ tiêu niệm-tạp...
Tính ưu-việt trụ-chấp không còn,
Gắng “ **Công-Phu Công-Quả** ” mót-bòn,
Ẩn tu-luyện “ **Hườn-Chân Nguyên-Bổn** ”.

TU PHẢI SÁNG-SUỐT ĐỂ TRỪ TAM-CHƯỚNG BỊ ẢNH-HƯỞNG ẤM-MA

1-> **CHƯỚNG-NGHIỆP.**

2-> **CHƯỚNG-DUYÊN.**

3-> **CHƯỚNG-MA.**

 - Sao gọi là **CHƯỚNG-NGHIỆP** ?

***Chướng-nghiệp**, hàng Cư-sĩ, còn kẹt vướng-mắc trong tình vợ-chồng, con cháu, cha mẹ, anh em, chị em, và bà con thân-quyến. Không thể nào **Tập-trung Tư-tưởng** vào việc tu-tập **Đạo** giải-thoát được. Mặc dầu có chí quyết tinh-tấn nhẫn-nại, cố-gắng cho lắm cũng không thể được, chỉ tiến-hoá mà thôi. Thêm vào đó, hầu hết mãi còn sinh-hoạt theo với bản-năng tập-quán “ **Nhị-Biên-Kiến** ”, và chưa dứt-khoát cạn-ráo sạch hết tình đời ! Nói chung là vẫn còn ở trong vòng mê-lâm, bởi oan-nghiệt ràng-buộc của tình đời ở thế-gian nữa.- Lại còn phải chịu nhiều cảm-thọ **Chướng-nghiệp** khổ-não về những bệnh-tật, lại không có thuốc-thang để điều-trị. Thiếu-thốn mọi phương-

tiện vật-chất khi cần đến hữu-dụng, nên cũng phải đành cam-chịu sự nghèo-đói và v.v...

Hoặc là hàng hành-giả đã xuất-gia **Thân**, nhưng **Tâm** chưa trọn xuất-gia. Mặc dầu **Thân** đã xuất-gia, **Tâm** lại vẫn còn tư-tưởng thường hay phóng-diễn về gia-đình. Thậm-chí **Thân** cũng còn về gia-đình. Nói chung là còn vướng-mắc ở trong vòng của **Chương-nghiệp** đó !

 - Sao gọi là **Chương-duyên** ?

*Chương-duyên, vì thường hay còn nhiều bạn-bè lai-vãng, cứ lo tiếp-xúc hết người này tới người kia. Hoặc hay thích đi liên-quan với các bạn bè, bỏ mất thời-gian công-phu tu-tập. Hễ thường tiếp-xúc người, hay đi liên-quan với người, như vậy đã “ **Phạm Giới-Hạnh** ” người tu rồi. Và đã bỏ mất biết bao nhiêu thời-gian quý-báu không thể nào lấy lại được. Chứng-tỏ là không thật tu, nên không biết chấp-hành nương tưng vào “ **Qui-Luật** ” của người tu phải theo chương-trình chuyên-cần tu như thế nào vào mỗi giờ ngày, và cũng không sợ cái chết kề bên !

Hãy nên biết ! Hễ càng tiếp-xúc người hoặc hay đi liên-quan với người nhiều thì làm cho Tâm lại càng xao-động thêm, không bao giờ ngời “ ***Tham-Thiên Nhập-Định*** ” an tâm được. Phải nên tỉnh-thức, nếu cầu tu-tập Đạo giải-thoát thì đừng để rơi vào **Chướng-duyên**. Vì còn bị ảnh-hưởng **Chướng-duyên** thì làm trì-trệ cho việc tu không bao giờ có tinh-tấn chín-chắn được ! Lại tạo thêm nhiều nghiệp-chướng nữa mà không hay biết ! Tâm mãi phóng-diễn điên-đảo và luôn xao-động. Không bao giờ thấu-nhiếp Tâm yên-tĩnh lắng-lặng Chánh-định được. Như vậy, lại tăng thêm màng vô-minh nữa rồi đó !

 - Sao gọi là Chướng-ma ?

***Chướng-ma**, là nó luôn luôn tạo ra có rất nhiều điều huyền-hóa để đối-gạt những hàng tham mê..., tùy theo căn-cơ, trình-độ hiểu biết về mặt tâm-lý sở thích nội-tâm riêng của mỗi người, theo sự tập-quán vốn bản-năng thường-tình của thói chúng-sinh đó là nói chung. Nên lúc nào cũng hay ản-ý bày ra mọi sự đối-gạt để cám-dỗ hay làm cản-trở việc tiến-hóa hoặc về việc hướng tu-tập

Đạo giải-thoát. Vào thời **Mạt-pháp** này, bởi do **Âm Hậu-thiên** đã quá **dầy-dây** **trọng-trước** bao-phủ không ít, nên rất **hạp** với hàng **Thiên-ma, Tinh-linh,** hoặc **những thành-phần** có **tư-tưởng** xấu. Nếu tu mà không biết nương tưng theo “ **Qui-Luật Giới-Hạnh** ”, sai không biết “ **Ān-Nān Sám-Hối** ” thì phải bị rơi vào hiệp với **Thiên-ma, Tinh-linh** hết ! Vì thế, nó đã nắm bắt, biết được **nhược-điểm Tâm-Ý** vọng-động rồi, nên luôn **ngấm-ngâm** xúi-giục cứ làm theo sự ham-muốn, cốt-yếu là nó chặn đứng việc tu-tập **Chánh-Đạo** để rơi vào **tội-lỗi,** khi chết rồi thì về **quê-hương** của nó. Bởi hiện nó đã **tiềm-phục** sẵn trong **nội-tâm** của **những thành-phần** tu mà còn tham vọng-tưởng, ham-muốn **bất-luận** là việc gì nó đều tá-trợ cho **thỏa-mãn** như-ý. Chẳng hạn như, muốn có **nhiều đệ-tử,** thì nó xúi-khiến cho có **nhiều người** đến theo đông. Hoặc muốn **xây-dựng** **chùa-chiền,** thì nó hay xúi-khiến cho có **nhiều người** đem tiền của đến cúng-dường. Cốt-yếu là nó tạo **điều-kiện** cho cả thầy trò cứ mãi **sinh-hoạt** trong vòng **lẩn-quẩn** hình-thức âm-thanh sắc-tướng phải bị **vướng-mắc,** và bị kẹt vào vòng **bảo-thủ, cố-chấp** “

Gái Ta ” không tháo-gỡ ra được, để trì-trệ việc tu-tập Đạo tiến-hóa, giải-thoát vậy. Do đó, kể cả thầy trò đều phải bị rơi vào **Quý-kẻ** của **Thiên-ma, Tinh-linh** hết ! Chúng năng quấy-nhiều để làm chận đứng việc tiến-hóa hoặc giải-thoát. Nên nó luôn hằng tập-trung để phá hại người tu kể cả hàng đã **Nuất-gia** hoặc **Cư-sĩ**, mà không bao giờ hay biết ! Bởi do không chín-chấn “ ***Giữ Trọn Hạnh*** ” cố-gắng tinh-tấn khép mình vào việc tu-tập, thì nó hay xui-khiến trong **Ý**, rồi **cố-chấp, bảo-thủ** cho mình đúng ! Nên, không bao giờ biết hồi tâm chịu chấp-hành để lo về việc “ ***Nghiêm-Tri Chánh-Pháp Nhân-Tàng, Giới-Định-Huệ, Minh-Tâm Kiến-Tánh, Đốn Trừ Ngũ-Uẩn Giai-Không*** ”. Khẳng-định rằng, nếu tu mà ngoài phương-thức trên thì thuộc vào hàng môn-đồ của **Thiên-ma, Tinh-linh** và **Bàng-môn** rồi đó ! Chánh-pháp này duy chỉ có hàng căn-lành đã có tu nhiều **Đại kiếp hạnh Đại-thừa Bồ-tát** thì mới kham-nổi mà thôi ! Tu hạnh **Đại-thừa Bồ-tát**, thì không có **Thiên-ma, Tinh-linh** nào ẩn tiềm-phục phá, quấy-nhiều được ! Và cũng không

có ảnh-hưởng Hậu-thiên nữa. Bởi vì hàng tu pháp Đại-thừa Bồ-tát Đạo, lúc nào cũng chuyên-cần chăm-chú gìn-giữ trọn sống với “ **Nghiêm-Tri Qui-Luật Giới-Hạnh** ”, chỉ ẩn lập hạnh hằng lo tu-luyện, năng tỉnh-thức nỗ-lực luôn chiếu-cổ sống với thực-tại vào Chánh-niệm “ **Tâm Trung Thường-Trụ** ” tinh-tấn dững-mãnh kiên-trì chín-chắn, không bao giờ lười-biếng bỏ giờ-giấc việc công-phu tu-tập rớt-ráo. Vì đã ý-thức được lẽ vô-thường và luân-hồi quả-báo. Nên nương vào “ **Chánh-Pháp Chân-Truyền Nội-Giáo** ” để làm chỉ-chuẩn phương-thức, rồi hằng năng tập-trung lo tôi-rèn..., lúc nào cũng luôn luôn cố-gắng nỗ-lực ý-chí vào việc tu-hành không dám giải-đãi, mục-đích là lo tu giải-thoát, để dứt hết nghiệp Sinh, Lão, Bệnh, Tử và khỏi cảnh trần-gian đã đầy-dẫy sự đau-khổ mà thôi ! Đó là hàng Hạnh Đại-Thừa Bồ-tát đã sẵn có đại-chí, và sáng-suốt. Nên không trụ vào danh, lợi, quyền, chức – Hay là mê theo hình-thức, âm-thanh sắc-tướng. Vì thế, không bao giờ còn nuôi tư-tưởng tham-vọng vào tu

để làm thầy, tổ, hoặc giáo-chủ. Rồi chiêu-dụ tiếp-thâu nhiều đệ-tử, đóng góp vật-chất để xây-dựng nhiều chùa-chiền hữu-lậu. Như vậy, đã bị **Ấm-Ma** lừa gạt để gây cho cả thầy thầy trò đều phải sinh-hoạt trong vòng mê-lâm lẫn-quẩn, khi chết sẽ về quê-hương của **Thiên-ma** ! Nó làm cho trì-trệ ngăn-trở sự tiến-hóa, hoặc giải-thoát !

Còn cứ mãi tu theo hình-thức mê-tín dị-đoan, như : Cố **Trụ-chấp bảo-thủ** vào âm-thanh sắc-tướng cho đó là đúng. Hoặc nặng mê về phần **Siêu-linh** (*đồng-cốt, chấp-bút hoang-tưởng thì hiệp với hàng Thiên-ma, Tinh-linh, nó hay xưng là Thầy, Thượng-Đế, hoặc Phật, Tiên, Thánh mà không biết đó là thật hay giả. Bởi độn-căn nên không biết Ma hay Phật. Nó giảng thường hay dạy toàn là sáo-rỗng những lý hoang-đường không đâu mà lại tin và cho là đúng*). Không biết giữ trọn hạnh tu, cứ luôn nuôi tham-vọng thích danh lợi quyền chức, thầy, tổ, giáo-chủ. Hoặc thích lập ra môn-phái, chiêu-dụ người theo cho đông. Nếu đã như vậy, thì gồm tất cả hết nói chung là thuộc về phần hữu-lậu huyễn-hoặc mà thôi ! Đó không

phải là tu theo hạnh **Đại-thừa Bồ-tát**. Hoặc miệng mãi cứ nói rằng tu, mà không biết, từng theo vào với Chánh-pháp “ **Giới-Định-Huệ** ”- “ **Minh-Tâm Kiến-Tánh** ” để kiên-cố tinh-tấn, chuyên-chú việc **Nghiêm-trì** để diệt trừ nghiệp “ **Thập-Ác** ” mà “ **Hườn-Chân** ”, ngõ hầu giải-thoát khỏi cảnh khổ-đau, phải cam-chịu cảm-thọ không biết bao nhiêu là nghiệp-chướng **Sinh, Lão, Bệnh, Tử**, luân hồi !

Những thành-phần tu mà còn nuôi tham-vọng thích làm thầy, tổ, hoặc là giáo-chủ, thì **Ám-Ma** nó bắt được tư-tưởng này rồi, nó liền ẩn tiềm-phục vào nội-tâm mà không bao giờ hay biết ! Rồi nó luôn tá-trợ theo như vọng-ý để lái đi sai đường

“ **Chánh-Pháp Chân-Đạo** ”.

Hoặc những người cầu **Đạo** để tu, khi mà **Ám-Ma** nó biết được rồi, nếu không chịu chấp-hành vào việc “ **Nghiêm-Trì Giới-Hạnh** ” tọa-thủ công-phu, thì nó xui-khiến cho nội-tâm không bao giờ được an. Rồi nó cứ giục-giã thích đi chỗ này chỗ kia để nói... mà thôi ! Chớ không bao giờ ngồi tu được. Và v.v...

TRỌN GIỚI-HẠNH THẮNG ẨM-MA

PHÚ LỐI VĂN

Nếu thiết là người tu, phải nương **Chánh-pháp**,
“ **Giới-Định-Huệ** ”, nghiêm trì có **Niệm-tạ** trừ đi,
Nương **Tham-thiền**, **Nhập-định** tinh-tấn hành-trì,
“ **Quán-Tự-Tại** ”, “ **Thanh-Tịnh Qui-Y Nguyên-Bổn** ”.
“ **Bế Ngũ-Quan Đại-Định** ”, ngừa **ẨM-ma** ẩn động,
Trừ **Ý-Dục** không còn **Tâm** xáo-trộn đảo-điên,
Tịnh Lục-căn nào có mê vạ pháp trần-duyên,
Năng tu-luyện trừ tiêu nghiệp não-phiền phủi sạch.
“ **Chuyển-Pháp-Luân** ” hiệp cùng **Tiên-thiên** cốt-cách,
Tạo công-năng giúp cho **Hồn-Phách** tương-giao,
Tỉnh ẩn tu “ **Hạnh-Đại-Thừa** ” sáng tối năng trau...
Không giải-đãi nuôi đại chí hòa vào **Linh-thể** !
Ngừa **ẨM-ma** chớ vọng ngoài, **Ngũ-quan** phải bế,
Thanh-tịnh lòng, **Chân-Ý** định để “ **Tâm-Trung** ”.
Bồ-tát trừ **Bản-ngã**, trụ-chấp ắt **Thiên-tùng**,
Bởi **Đại-nguyện** hằng chuyên lo nấu nung lập chí.

“Hườn Tánh-Không” trọn-lành không hòa **Ma Quỷ**,
Hàng Chánh-giác Tâm chí-chân Phật-vị Như-lai,
Khiếu-Huyền-Quang khai-mở **Đỉnh Hiệp-Thiên-Đài**,
Hiệp “Nhất-Khí” kỳ **Mạt-pháp** hoằng-khai **Đại-Đạo**.
Lời Phục-Nguyên giúp căn-lành hồi **Tâm** tỉnh lại !
Gắng tu-trì tinh-luyện để **đào-thải Hậu-thiên**,
Trừ cho sạch hết **Tam-Tâm, Tứ-Tướng** trần-duyên,
Chánh-Đẳng-Giác ra đi **Phổ-dộ** miền **hậu-thế**.

MUỘN GIẢ-THÂN TU GIẢI-THOÁT

Này quý-vị hành-giả ! Hễ mang kiếp làm người thì đã tạo-tác ra nhiều nghiệp-chướng, oan-nghiệt quả-báo bao đời rồi, nên phải chịu thọ kiếp luân-hồi mới có xác-thân này để mà trả quả ! Đã biết như vậy, thì chấp-nhận trả quả, chớ đừng tạo nghiệp thêm nữa.

Tuy nhiên, nói chung về kiếp “ *Nhân-Sinh-Quan* ”, hầu hết đã có lắm điều oan-nghiệt, nghiệp-chướng cũ chưa trả, lại tạo-tác thêm nghiệp mới không ít nữa. Cũng bởi do vô-minh, luôn luôn sinh-hoạt cứ sống bằng bảo-thủ Bản-ngã cố-chấp giữ Tham-Sân-Si, Lục-dục, Thất-tình. Rồi mãi mãi bị Bốn lượn sóng (*tình, tiền, danh, lợi*) bao-phủ, lặn-hụp cuốn-trôi phải chịu chìm-đắm, vô hình chung nảy-sinh ra không biết bao nhiêu là khổ-não oại-oằn lắm nỗi !

Vì thế, nay không dễ gì có được xác-thân này, chớ để nó rơi vào chìm-đắm ở biển nước trần khổ Lục-dục, Thất-tình, và phải bị Bốn lượn sóng gây ra thêm quả-báo nữa.

Đã biết như vậy rồi, nên phải mượn xác-thân này để bươn-bả giục-giã vươn mình lên mau lo quày-dầu trở về nguồn-gốc Đạo. Xong, phải biết tận-dụng nương-tùng theo tu-tập phương-thức thiết-thực Chánh-pháp “ ***Giới-Định-Huệ*** ” – “ ***Minh-Tâm Kiến-Tánh*** ” – “ ***Thích-Giáo – Chân-Kinh Di-Lặc*** ” – “ ***Tứ-Tổ Qui-Gia, Ngũ-Khí Triều-Nguồn, Tam-Hoa Tự-Đỉnh*** ” – “ ***Tham-Thiên, Nhập-Định*** ” – Đốn phá “ ***Ngũ-Uẩn Giai-Không*** ” – “ ***Đắc A-Nậu-Đa-La, Tam-Miệu, Tam-Bồ-Đề*** ”. (*Phục-Nguyên* đã có đưa phương-thức ở trên rồi).

PHƯƠNG-THỨC THEO THỦ-TỰ TIÊN LÊN HIỆP ĐẠO

☞ 1- **CHÁNH-ĐỊNH**, hằng năng dùng **Chân-Ý** điều-tức để quay về thực-tại **Chánh-niệm**, để loại trừ **Tạp-niệm ô-nhiễm...** và **Khí Hậu-thiên**. (*Pháp tinh-luyện điều-tức có khẩu-khuyết riêng, không lậu nơi này*).

☞ 2- **ĐẠI-ĐỊNH**, “ **Bé Ngũ-Quan** ” (**Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân**), không để **Ý** liên-hệ gắn-liền với ngoại-cảnh.

☞ 3- **XUẤT-ĐỊNH**, **Ý** là “ **Ngũ-Dục** ” của nội-tâm – không để-ý **Trụ** bên ngoài – không để-ý **Chấp** dính bên trong. Không **Trụ** bên ngoài – Không **Chấp** bên trong là kết-quả **Tâm** “ **Thanh-Tịnh** ” (*Thanh là trong – Tịnh là sạch*).

☞ 4- “ **ĐẮC A-NẬU-ĐA-LA, TAM-MIÊU, TAM-BỒ-ĐỀ** ” (**Vô Thượng-Đạo, Chánh-Đẳng, Chánh-Giác**) – “ **Ngũ-Uẩn Giai-Không** ” (**Vong-thân, vong-ngã hườn Phật-vị**).

Nếu tu-tập để cầu giải-thoát, mà ngoài phương-thức thiết-thực trên thì không phải là “ **Chánh-Đạo** ”. Bởi còn mê “ **Trụ-Chấp Bảo-Thủ** ” theo hình-thức âm-thanh sắc-tướng, và danh-lợi quyền-chức v.v... Như vậy, thì không thể nào giải-thoát. Mặc dầu như vậy, nếu giữ-gìn được trọn hạnh hàng **Thịnh-văn**, hay **Duyên-giác** thì chỉ kết-quả phẩm **Tiểu-Thánh** mà thôi. Phải còn tiến-hoá tu tiếp-tục nhiều kiếp nữa.

Còn riêng hàng **duyên-lành** có ý-chí dũng-mãnh tu-hành theo phương-thức thiết-thực trên, đòi hỏi phải căn-cơ đã có tu nhiều kiếp hạnh **Bồ-tát** ẩn tu mới được !

Khi nào tự cảm-nhận biết được về việc tu có kỹ-năng kết-quả thiết-thực hữu-hiệu giải-thoát rồi, thì không còn sống với thói **bảo-thủ Bản-ngã** “ **Cái Ta** ”, **Trụ-Chấp** nói chung là “ **Thế-Tính Chúng-Sinh** ”. Có như vậy, mới chứng-ngộ được “ **Tánh-Không, Vô-Tâm - Óc Trống Rỗng** ” – (“ **Hư-Không - Như-Như** ” – “ **Bản-Lai Vô-Nhất-Vật** ” – “ **Sắc tức thị không** ”).

NHỮNG ĐIỀU LÀM CHỨNG NGẠI NGƯỜI TU

Này quý-vị hành-giả hàng thiện-hướng **Chân-tu** ! Hãy nên quan-tâm để chiêm-nghiệm, nghiên-cứu lại cho kỹ-càng những điều làm chướng-ngại người tu, như : “ **Bản-Ngã, Cái-Ta, Bảo-Thủ, Trụ-Chấp** ”. Nói chung là cũng ở trong “ **Thế-Tính Chủng-Sinh** ”. Vì thế, nếu thật người tu thì phải thận-trọng về việc lập hạnh hạ mình cho lắm lắm ! Có hạ mình thì mới diệt trừ được hết thói **Bản-ngã, cái-Ta, cống-cao, ngạo-mạn**. Xong, cũng phải giữ-gìn cho trọn đức **nhân-nhục**. Nếu không có **nhân-nhục** thì **Tánh ác** càng ngày càng tăng, nếu như vậy thì đã bị rơi vào **Ma ác-Đạo** rồi mà không hay biết đó ! Nên phải cẩn-trọng cho lắm lắm !!!

Nếu là thầy, tổ, hoặc giáo-chủ gì gì đó ! Có nhiều đệ-tử, xây-dựng được nhiều chùa-chiền, mà không biết giữ-gìn trọn nghiêm-trì “ **Qui-Luật Giới-Hạnh** ”, và những điều thói **Thế-tính** ở trên

thì không bao giờ tiến-hoá, giải-thoát được. Chẳng những không được tiến-hoá, giải-thoát, mà lại càng tạo thêm tội-lỗi nữa là khác !

Hoặc còn luôn sống với thói **Bản-ngã cái-Ta**, thì **Tham-Sân-Si** lại càng ngày càng tăng thêm. Nếu đã như vậy thì không phải là hạnh **Bồ-tát**. Nên, không thể nào dứt hết nghiệp **Sinh, Lão, Bệnh, Tử** và quả-báo luân-hồi !

Hoặc cứ mãi luôn còn nuôi nguồn sống bằng cái thói **Bản-ngã, cái-Ta, bảo-thủ, trụ-chấp** thì không bao giờ có trọn tấm lòng “ **Khoan-Dung Quảng-Dại** ”, đối với “ **Tình Người Với Con Người Chân-Thật** ” được !

Nói về “ **Nhân-Sinh-Quan** ”, thì hầu hết năm châu bốn biển cũng đều là “ **Đông-Bào** ”, không phân-biệt về màu da sắc tóc, và ngôn-ngữ. Về Tâm-lý : thì buồn-vui, sướng-khổ, bệnh-tật, nhức-nhối, khủng-hoảng tinh-thần, lo-âu, sợ-hãi, hầu hết cũng đều y như nhau không khác. Hoặc mỗi

khi nào, nếu gặp phải tình-huống gì đau-khổ đưa đẩy đến, thì cũng đều oai-oằn nhói-buốt bào-tim, se-ruột khốc ra nước mắt mặn, và cũng cùng chỉ có một trái Tim máu đỏ y nhau không khác vậy !

Vì thế, nói chung là con người thì phải có ý-thức về mặt tâm-lý để biết sống đối với “ **Tình Con Người** ”, là việc hết sức rất quan-trọng, không nên phân-biệt giữa con người với con người. (**Không Nhân-Ngã**).

Biết sống và phải nên biết lưu-ý về mặt tôn-trọng phẩm nhân vị với “ **Tình Con Người** ”, thì không phân-biệt giai-cấp giàu-nghèo, sang-hèn, khôn-dại, có học không học, lành-mạnh hay bệnh-tật, lành-lẽ hay khuyết-tật...

“ **Tình Con Người** ”, không có lệ-thuộc, phải chịu ảnh-hưởng trong các mọi lãnh-vực, bất cứ một tôn-giáo nào.

Sống với “ **Tình Con Người** ”, thì phải biết thương yêu nhau, “ **Tình Đồng Loại Nghĩa** ”

Đông Quân ”, luôn hằng quan-tâm đùm-bọc lo giúp đỡ cho nhau. Sống **Vị-nhân** chớ không **Vị-ngã** theo thói ích-kỷ thường-tình.

Những người giàu-có, dư-ăn dư-để, nếu biết sống với “ ***Tình Con Người*** ”, thì cũng nên quày đoàn hiệp tay nhau, hy-sinh phương-tiện vật-chất để làm lợi-tha, giúp ích cho những người xấu-số khổ-ải, cam-chịu không biết bao nhiêu hoàn-cảnh nghèo thiếu cơm ăn, quần áo mặc, mùng mền giúp ấm thân qua cơn rét-lạnh, bệnh-tật thiếu thuốc-men v.v...

Mặc dầu đã bấy lâu nay, Nhà nước cũng thường lưu-ý quan-tâm vào sự sống của những người dân quá nghèo-khổ, hoặc bệnh-tật thiếu-thốn ! Nên hằng khuyến-kích nhiều Cơ-quan, hoặc các Xí-nghiệp kinh-tế công, cũng như tư và kể cả các tôn-giáo, hệ-phái. Hoặc có những chương-trình thường lên các đài Truyền-hình, như : **Ngôi Nhà Mơ Ước**, hoặc **Vượt Lên Chính Mình** v.v... Cũng đều bắt tay lo chung nhau với một “ ***Mục-***

Đích Từ-Thiện – Tình-Thương ” là để làm lợi-tha giúp cho những người nghèo-khổ quá ư thiếu-thốn khốn-cùng ! Xét thấy rằng, hết sức khả-kính thay, cũng vì **Vị-nhân** “ ***Tình Con Người*** ”.

Hoặc “ ***Phật-Giáo Hòa-Hảo*** ”, Ngài **Huỳnh-Phú-Sổ** chủ-trưởng **Tôn-chỉ** “ ***Tu Nhân Học Phật*** ”

– **Mục-dịch** đoàn-kết cùng chung nhau với nguồn sống hội-tụ tinh-thần cao-thượng thanh-nhã, hướng về tâm-linh, để thể hiện hòa-ái “ ***Tình Con Người*** ” bằng hiện-thực đã hiển-lộ lòng nhân rất rõ ràng. Hằng năng quay-quần liên-quan với dãy tâm-đồng đoàn-kết cùng nhau, bắt tay lo vào việc cứu-khổ, cứu-nạn cho nhân-sinh, không bao giờ có trước-ý quản-ngại vất-vả khổ-nhọc xác-thân.

Thể hiện qua chương trình **Từ-thiện**, như :

 - Tạo những điểm nấu cơm, cháo chay giúp cho bệnh-nhân nghèo tại các bệnh-viện.

 - Nhiều địa-phương, người dân chung-sức với nhau : Kẻ giúp công, người giúp của, hoặc vật-chất... để có được những chiếc xe Từ-thiện, dành chuyển bệnh cấp-cứu miễn-phí giúp cho bệnh-nhân nghèo.

 - Nhiều người không nệ vất-vả gian-nan, lên núi, vào rừng, hay qua các hòn biển... tìm các loại thuốc về cho nhà thuốc Nam để bào-chế, chữa bệnh miễn-phí cho bệnh-nhân nghèo.

 - Nhiều người làm công-tác từ-thiện, vận-động người dân góp công, góp của chung-sức với nhau để xây cất nhà tình-thương, xây-dựng cầu, hoặc tu sửa đường-xá giúp cho người dân ở vùng sâu, vùng xa...

 - Nhiều địa-phương tạo mô-hình “ **Hủ Gạo Tình Thương** ”, tức là mỗi ngày nấu cơm, mỗi gia-đình đều phải chia bớt phần gạo của mình vào hủ... Đến ngày định-kỳ, người làm công-tác từ-thiện đến từng nhà để thu gom gạo, đem về giúp-

đỡ lại cho người nghèo-khổ, hay người có hoàn-cảnh khó-khăn...

 - Riêng **Phục-Nguyên** xét thấy rằng, nếu hầu-hết các tôn-giáo hoặc các hệ-phái... mà có được tinh-thần ý-thức tích-cực chung như quý-vị hàng môn-đồ “ **Phật-Giáo Hòa-Hảo** ”, thì rất có hữu-ích cho những người nghèo-khổ, khó-khăn và bệnh-tật... Xong, cũng phụ tay phần nào với Chánh-quyền Nhà-nước bớt lo... Đây cũng là ý-thức đóng góp chung việc xây-dựng Quốc-Gia Xã-Hội và cũng thể hiện “ **Tình Con Người** ”. “ **Đạo-Dời Tương-Đắc** ”.

Ngài Huỳnh-Phú-Sổ hướng-dẫn hàng môn-đồ “ **Tu-Nhân** ”: Cũng có nghĩa là phải biết sống với “ **Tình Con Người** ” trọn phẩm hạnh “ **Đạo-Đức Làm Người** ” qua việc làm thể hiện thực tại nuôi nguồn sống tinh-thần cao-thượng. Chỉ biết đoàn-kết bắt tay nhau, đóng góp phương-tiện vật-chất và công-sức để làm từ-thiện giúp cho những người nghèo-khổ, thiếu-thốn và chung lo việc xã-hội.

Đó là tiêu-biểu đã thể-hiện được hoàn toàn với
“ **Phẩm-Cách Đạo-Đức Con Người** ” (“ **Tu-Nhân** ”).
Nhưng không bao giờ tiêu-cực đóng góp phương-
tiện vật-chất và công-sức của **Bổn-đạo** mà xây-
dựng chùa-chiền.

“ **Tu-Nhân** ” đã được kiện toàn rồi, qua “ **Học
Phật** ” là học theo gương của **Phật** đầy lòng
“ **Đại-Từ, Đại-Bi, Đại-Hỷ, Đại-Xả** ” – “ **Vong-Thân,
Vong-Ngã** ” chỉ biết lo phổ-độ chúng-sinh mà thôi
! Chủ-trương sống với **Vị-nhân** chớ không tạo
hình-thức rồi sống **Vị-ngã**, ích-kỷ lợi-duỡng cho
bản thân. Và cũng không có bị ảnh-hưởng qua
vấn-đề danh-lợi, quyền-chức.

TÌNH THƯƠNG MẶC-KHẢI TOÁT-YẾU

BÀI TRƯỞNG THIÊN

Nay Phục-Nguyên có lời góp ý,

“ *Tình con người* ” Nhân-vị y nhau,

Cùng chung huyết-thống “ *Đông-Bào* ”,

Do khuôn Tạo-Hóa nữ nào rẽ phân !

Lấy tình-thương tinh-thần hiệp nhất,

Hòa Khí nhau, sống thật ái tha,

Xem như nguồn gốc một Cha,

Chia cơm, xẻ áo mẫn-mà cảm-thông !

Dấy tâm-đồng ẩn trong “ *Nhất-thế* ”,

Là Linh-quang, huynh-đệ y khuôn,

Người đau, người khổ, người buồn !

Ta đau, Ta khổ cũng dòng lệ rơi !

Kiếp nhân-sinh, sống nơi cõi tạm,

Có thiệt đâu, mãi bám làm chi ?

Nó hằng gạt-gẫm mê-si...

Khiến cho Tâm-Tánh cách-ly Đạo mầu !

Nên phải tu, quày-đầu giải-thoát,

Mượn giả-thân, đẽo-gọt thói-phàm,

Mùi đời phú-quí chớ ham,

Say mê chìm-đắm lạc-lầm đường Ma.

Bớ khách-trần ! Đồng hòa Linh-thể,

Nhưng thật tu, hầu để giải-oan...

Mượn phương “ *Chánh-pháp Nhãn-Tàng* ”.

“ *Tham-thiên Nhập-Định* ” diệt tan tạp cầu...

“ *Giới-Định-Huệ* ” thoai-đầu chỉ chuẩn,

Năng Chánh-niệm, tinh-tấn ngày đêm,

Tịnh Tâm chín-chấn cho bền,

Khỏa đi ô-nhiễm phải quên tình đời...

Dụng hô-hấp Khí trời thanh tiếp,

Để trừ căn, bệnh nghiệp Hậu-thiên,

“ *Pháp-Luân Thường-Chuyển* ” chú-chuyên,

Khai-thông kinh-mạch Đơn-diễn nóng ran !

Phải thật tu, vén màng u-tối,

Phủ vô-minh, thấy lối “ *Chân-Nguyên* ”,

Không còn cảm-thọ não-phiền,

Dứt tiêu Ngũ-dục trần-duyên không còn !
Phải quả-công, mót bòn lập đức,
Giải nghiệp xưa, lìa bức oan-khiên...
Không mê danh lợi tình tiền,
Sạch lòng nghiệt-ngã đảo-điên không còn !
Hạnh người tu, chí chân thật tướng,
Chẳng phái-tôn, nào vướng đường Ma,
“ Chân Không Diệu Hữu Qui-Gia ”,
“ Vô-Sinh Bất-Diệt ” đồng hòa “ Qui-Y ”.
Lời Phục-Nguyên nương tùy căn hạnh...
Giúp cho người “ Thấy-Tánh Phật-Duyên ”,
Không còn Bản-ngã đảo-điên;
Không còn trụ-chấp tịnh-yên cõi lòng.
Do công-năng cởi vòng oan-trái,
Chẳng bám mê, “ Tứ-Dại Giai-Không ”,
Tâm-linh tự tại phục-huần,
Ánh hồng chân-hiển viên-thông Đạo mầu.
Mượn giả-thân hòa bầu Linh-thể,
Hạnh ta-bà nào kể gian-lao,
Tình-thương “ Nhân Loại Đồng Bào ”;

Năm châu bốn bể ôm vào lòng ta.

Rải Chân-lý để mà tỉnh thế,

Giống lôi-âm chẳng kể ngày đêm,

Gọi hồn tỉnh-thức quày tìm,

“ *Chân-Tâm* ” hồi-ức chĩnh nghiêm quay đầu.

Quay đầu tu, nương vào **Chánh-Pháp,**

Phật Tiên Thánh, liên hợp “ *Qui-Tông* ”,

Dứt trần “ *Ngũ-Uẩn Giai-Không* ”,

Chẳng còn nghiệp-chướng đoạn vòng tử-sinh.

“ *Thiên-Phục-Nguyên* ”

(*Đón xem tiếp Tập 3*) ...

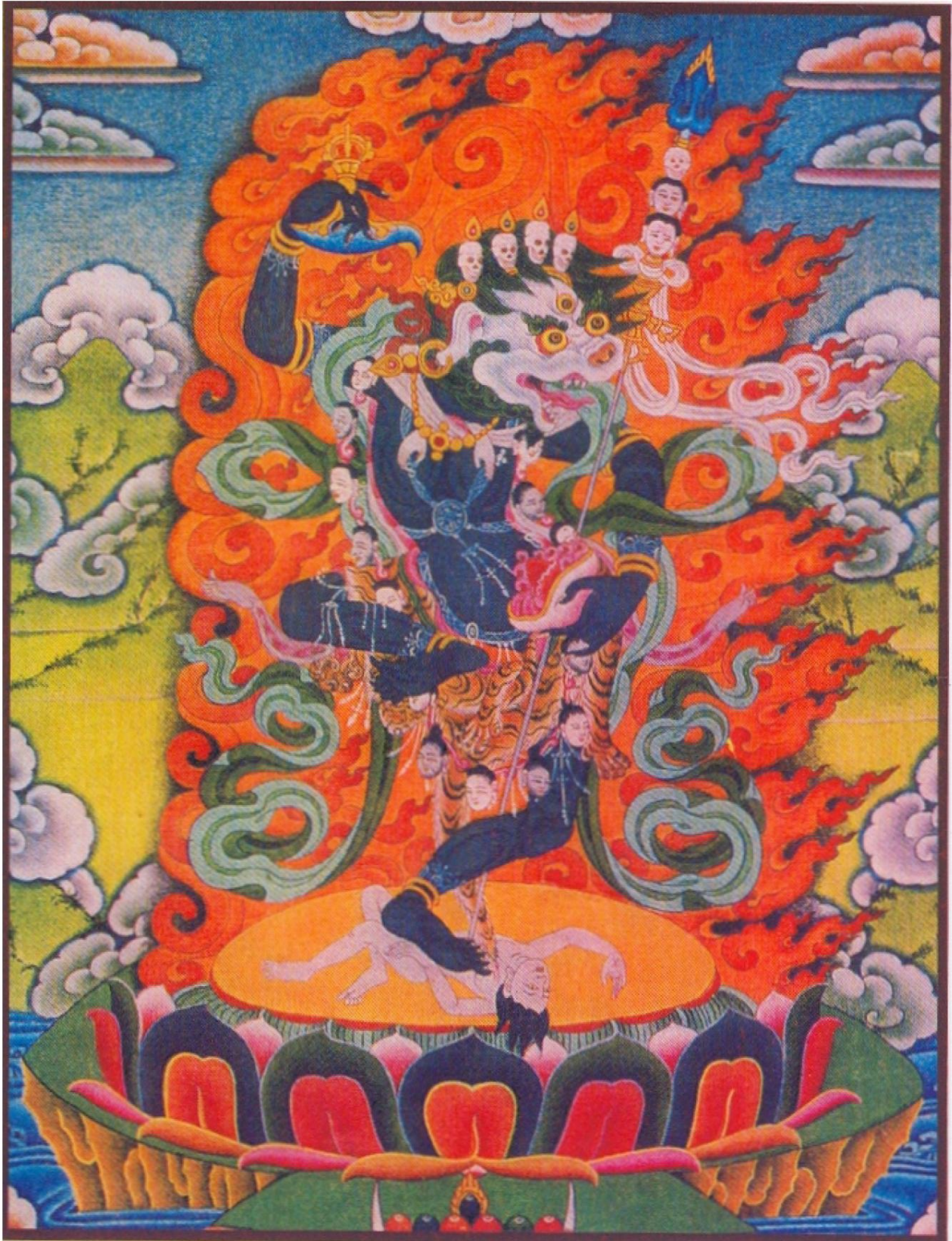

Mục Lục

TRƯỚC KHI TU-TẬP ĐẠO GIẢI-THOÁT	
PHẢI HOÀN TOÀN NGŨ-ĐỨC GỐC NHÂN-BẢN.....	8
ĐẠO-LÝ	39
PHI-TỬỞNG PHI-PHI-TỬỞNG	44
PHI-PHI-TỬỞNG THIÊN	45
PHI-TỬỞNG PHI-PHI-TỬỞNG THIÊN	45
PHI-TỬỞNG PHI-PHI-TỬỞNG XỨ ĐỊNH.....	46
PHI-TỬỞNG THIÊN BÁT-KHỔ.....	47
TU THEO LỚP PHẠM HẠNH	59
CHƠN-LÝ TU ĐẠO GIẢI-THOÁT	60
CHA LINH-HỒN DẠY.....	68
HÃY TỈNH-THỨC	68
GIÁO PHẨM HÀNH ĐẠO	91
TU HỌC HUYỀN PHÁP.....	95
TU ĐẠO GIẢI-THOÁT PHẢI ĐỦ TAM CÔNG.....	97
PHÁ NHẤT KHIẾU CHI HUYỀN QUANG	114
TÁNH HIỆP VÔ-VI.....	119
THỐNG TAM-TÀI CHI BÍ-CHỈ	122
ĐA-THI HUỆ-TRẠCH.....	127
VÔ LƯỢNG ĐỘ NHÂN.....	129
ĐẠI BI	132
ĐẠI NGUYỆN.....	135
ĐẠI THÁNH.....	137
ĐẠI-TỬ.....	140
TIÊN-THIÊN CHÁNH-ĐẠO	143
TIÊN-THIÊN VỀ HỒN-NGUYÊN KHÍ.....	143
PHỤC-NGUYÊN TRIỂN-KHAI SAO GỌI CHÁNH-PHÁP CHÂN TRUYỀN ?	154
HẬU-THIÊN VÀ TIÊN-THIÊN.....	160
TỬ-ĐẠI GIAI-KHÔNG.....	175

THỜI MẠT-PHÁP HẬU-THIÊN TRỌNG-TRƯỚC	182
TUỔI GIÀ KHÔNG THỂ TU ĐƯỢC.....	189
NGÀY-ĐÊM VỚI ÂM-DƯƠNG	
NGŨ-KHÍ VÀ CHÂN-KHÍ.....	193
KHÔNG-GIAN PHƯƠNG-VỊ ĐỊA-LINH.....	197
NHIP SINH-HỌC PHƯƠNG-VỊ	
XOAY CHUYỂN SINH-KHÍ VÀ TỬ-KHÍ.....	202
TÁM CUNG BÁT-QUÁI CÓ 16 VỊ PHẬT THỐNG-QUẢN	204
TRIỂN KHAI PHÁP BÍ TRUYỀN DO CHA LINH HỒN	
DẠY TRONG “ ĐẠY-THỪA CHÂN-GIÁO ” PHÁP “ TỬ TỔ QUI GIA –	
NGŨ KHÍ TRIỀU NGUỒN - TAM HOA TỤ ĐỈNH ”	205
PHỤC-NGUYÊN TRIỂN KHAI PHÁP THAM-THIÊN	207
PHỤC-NGUYÊN LUẬN CHỮ THIÊN.....	210
PHỤC-NGUYÊN TRIỂN KHAI NHẬP-ĐỊNH HÀNH PHÁP “ TỬ TỔ QUI GIA ”.....	212
NĂM VÒNG TRÒN HÒA NGŨ-TẠNG VÀ NGŨ-HÀNH.....	224
CHÂN-PHÁP GIẢI TRỪ NGŨ-UẨN HUỒN PHẬT-VỊ	231
ĐỐN-PHÁ NGŨ-UẨN GIAI-KHÔNG	233
TINH-THẦN CHÂN-GIÁO CỦA PHẬT	234
ĐỐN TAM-TÂM TỬ-TƯỚNG QUI Y HƯ-KHÔNG	236
TƯỚNG-NGÃ, TƯỚNG-NHÂN, TƯỚNG-CHÚNG-SINH, TƯỚNG-THỌ-GIẢ.....	238
“ PHÁP ĐẠY-ĐẠO VÔ-THỪA ” CHẾ-NGỰ GIÁC-QUAN GIẢI-TRỪ NGŨ- UẨN.....	248
NGUỒN GỐC TỬ-TƯỚNG.....	260
HUỆ-NĂNG NGỘ MẬT-DIỆU KIM-CANG.....	269
MINH-TÂM KIẾN-TÁNH GIẢI-TRỪ VÔ-MINH	271
TU PHẢI SÁNG-SUỐT ĐỂ TRỪ TAM-CHƯỚNG BỊ ẢNH-HƯỞNG ẤM-MA.....	275
TRỌN GIỚI-HẠNH THẮNG ẤM-MA.....	283
MƯỢN GIẢ-THÂN TU GIẢI-THOÁT	285
PHƯƠNG-THỨC THEO THỨ-TỰ TIẾN LÊN HIỆP ĐẠO	287
NHỮNG ĐIỀU LÀM CHƯỚNG NGẠI NGƯỜI TU	289
TÌNH THƯƠNG MẶC-KHẢI TOÁT-YẾU.....	297

SIMHAMUKHA DAKINI
HỘ TRÌ HÀNH GIẢ TU MẬT TÔNG

NAM MÔ HỘ PHÁP VI ĐÀ TÔN THIÊN BỒ TÁT